

Yêu Phải Cô Nàng Bán Thân

Contents

Yêu Phải Cô Nàng Bán Thân	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	7
3. Chương 03	14
4. Chương 04	21
5. Chương 05	27
6. Chương 06	33
7. Chương 07	40
8. Chương 08	46
9. Chương 09	52
10. Chương 10 End	58

Yêu Phải Cô Nàng Bán Thân

Giới thiệu

Thể loại : Ngôn tình hiện đại, sủng, HE Văn án : Anh mơ một giấc mơ thật đáng sợ, trong mơ anh b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-phai-co-nang-ban-than>

1. Chương 01

Chương 1

Trời giá rét lạnh lẽo.

Kỳ quái, rõ ràng mùa đông còn chưa đến, vì sao cô lại có cảm giác lạnh như băng, lạnh đến rùng mình?

Mạnh Thiên Bình đứng bên mép đường cái, nhìn đèn neon nhấp nháy trên cửa vào quán bar, cảm giác thật lạnh lẽo.

Cô thể cả đời chưa từng làm chuyện gì xấu, vì sao ông trời lại muốn phạt cô thế này?

Làm việc bảy năm, công ty tự nhiên đóng cửa, ông chủ gian lận ôm tiền bỏ trốn, hại cô mất đi công việc, mất đi tiền lương làm việc vất vả một tháng còn chưa nhận, còn làm cô thân là kế toán của công ty bị triệu đến viện Pháp lý điều tra, rồi mấy tên đầu gấu bị ông chủ giật tiền truy mắng.

Rốt cuộc cô đã chọc trúng ai, vì sao lại gặp chuyện xui xẻo thế này? Cô rõ ràng cũng là bên bị hại mà? Vì sao lại đối xử với cô như thế?

Hai tháng vừa rồi, cô không ngừng tự hỏi chính mình, nhưng thủy chung không tìm ra đáp án. Cho nên cô chỉ có thể nhủ thầm với bản thân, an ủi mình là ông trời có mắt, một ngày nào đó sẽ trả lại sự trong sạch cho cô, làm gì thứ đến với cô thật thuận lợi.

Nhưng ngay hôm kia, cô bắt đầu hoài nghi liệu ông trời có mắt thật không? Nếu thật sự có, vì sao lại làm cho em trai đang cùng làm việc kiếm tiền chia sẻ gia kế với cô bị tai nạn xe cộ, bên kia sai rành rành ra đây mà vì mình bị thương nên người nhà bắt đền cô bồi thường số tiền thật lớn, nếu không thì kéo nhau ra tòa giải quyết.

Không có nhân chứng, bên kia lại làm to chuyện lên, cảnh sát trực tiếp nói cho cô, nếu không muốn lãng phí thời gian và tiền bạc không phân rõ thắng bại trên tòa, đơn giản nhất là giải quyết mọi thứ bằng tiền.

Giải quyết mọi thứ bằng tiền?

Nói nghe thật là dễ, nếu cô có tiền, cô đã dùng tiền để giải quyết hết, vấn đề là ngay cả phí sinh hoạt cô còn chưa trang trải nổi, lấy đâu ra một trăm vạn trả cho đối phương.

Ba cô mất vì bệnh, mẹ vì công việc mà mất đi tay phải, công ty cô đang làm việc bị đóng cửa đột ngột, liên lụy đến cô phải làm nhân chứng, rồi cộng thêm tai nạn xe cộ của em trai này làm cô thấy tuyệt vọng quá.

Sĩ Ngạn là hy vọng của mẹ và cô, không chỉ vì em ấy hiếu thuận, lúc còn nhỏ, vừa thông minh lại vừa tình cảm, mà còn vì hai năm nữa thôi em ấy sẽ tốt nghiệp học viện Y Khoa, là người có thể khiến những kẻ coi thường gia đình cô phải xấu hổ, chứng minh nhà họ Mạnh cũng là kẻ có chí!

Nhưng một khi Sĩ Ngạn bị người ta khởi tố, thậm chí thua kiện phải ngồi tù thì hết thảy sẽ tan tành.

Không được, cô tuyệt đối không được để chuyện này xảy ra, cô nhất định phải kiếm được một trăm vạn, cho dù phải bán mình đi nữa, cô cũng phải kiếm đủ.

Quay về chính mình đang đứng ở đường cái nhìn ánh đèn neon lóe ra từ quán bar, cô nhắm mắt lại, hít sâu hạ quyết tâm, dứt khoát kiên quyết dậm chân bước đi –

“Ping – ”.

“Két!”.

Tiếng còi ô tô vang lên, còn có tiếng lốp xe trượt dài trên mặt đường nhựa rít vào tai cào xé màn đêm Đài Bắc, lưu lại cảm giác đáng sợ làm tim người ta đập thùm thụp.

Dịch Tử Xá ngồi trong xe nắm chặt tay lái, sắp thở không nổi, anh quả thật không tin được số mình xui xẻo như vậy, vấn đề hạnh phúc cả đời còn chưa giải quyết xong, thiếu chút nữa đã cuốn vào tai nạn xe cộ mất mạng.

Hừ, tháng này có phải tháng đại hung của anh không vậy? Sao lại suy đến mức này? Cô gái đứng chắn trước xe anh mới là bà điên đó, hoặc là mù rồi, chứ không sao lại đột nhiên lao ra, thật là đáng giận!

Nổi giận đùng đùng đẩy cửa xe bước xuống, anh dùng hết sức đóng rầm cánh cửa lại, thể hiện chính mình giờ phút này đang cấu đến mức nào.

“Ê, có muốn chết thì nhảy từ mái nhà xuống đi nha, chạy đến chắn trước xe người khác, tự sát thì cũng đừng hại người ta chứ?”.

Anh đi ra đứng trước xe, trừng mắt rít gào với cô gái đang ngã quỵ dưới mặt đất. Nếu vừa rồi không nhanh chân, không đủ minh mẫn, anh đã trở thành tội phạm ngộ sát, hừ hừ!

Cô gái ngồi dưới đất, cúi đầu, không nhúc nhích không phản ứng, giống như bị dọa ngất người ra.

Dịch Tử Xá nhìn mặt nhăn mày tròng cô, đồng thời xem xét khoảng cách giữa cô và xe anh, đoán vừa rồi chắc mình không đụng trúng cô ta, vì anh không cảm giác thấy mình đụng vào cái gì cả, cũng không nghe tiếng va chạm.

Vậy cô ta làm sao thế nhỉ?

“Ê, không cần giả chết!”.

.....

“Ê, cô điếc hay câm hả, không nghe tôi nói với cô sao?”. Anh lại gào lên.

Đối phương vẫn không có phản ứng, nhưng bả vai bắt đầu run lên, như đang khóc.

“Này, cô khóc sao?”. Anh nghi hoặc.

Không thể nào?

“Cô khóc cái gì ả? Người khóc phải là tôi mới đúng! Tự nhiên bị bà điên vọt ra ngoài đường chắn trước xe thiếu chút nữa phát bệnh thần kinh mà chết, rốt cuộc là ai chọc ai chứ? Cô...”.

Hừ, sao cô ta không động đậy gì hết vậy, chẳng lẽ điếc thật? Nên mới không nghe còi xe anh nhẩn?

Không đúng, không nghe thấy ít nhất cũng thấy đèn xe chứ, chẳng lẽ còn mù nữa? Không thảm như vậy chứ?

“Ê này, đứng lên đi, đừng tưởng giả chết là không có việc gì nữa”.

Cô vẫn không nhúc nhích ngồi dưới đất, bả vai lại càng run rẩy mạnh hơn.

“Đáng chết!”. Dịch Tử Xá nhìn không được nguyên rửa ra tiếng, chẳng lẽ anh đụng trúng cô ta rồi, làm cô ta bị thương, vết thương đang đau đến chết nên cô ta mới khóc?

Trùng mắt nhìn cô gái một lúc lâu, anh nổi giận đùng đùng mắng một tiếng. “Hừ, tôi đúng là xui xẻo!”.

Xoay đó anh xoay người, đưa tay, nháy mắt liền bế bổng cô lên, cô bị bất ngờ, sợ hãi kêu thành tiếng.

“A! Không cần! Buông tôi ra, tôi – ”.

“Cô im miệng cho tôi!”.

Anh rống lên, cô lập tức bị dọa câm như hến, hai mắt to tròn đầm nước, kinh hoàng nhìn anh, không dám lộn xộn nữa.

Tốt lắm, ít nhất anh xác định cô ta không mù, ờm, cũng không điếc, anh trào phúng nghĩ.

Anh mở cửa xe ra, ném cô vào trong ghế phụ, đóng sầm cửa lại, lại lần qua ghế lái, khởi động, nhấn chân ga, nháy mắt xe đã phóng ra ngoài, hướng tới bệnh viện.

Mạnh Thiên Bine cứng đờ cả người ngồi ở ghế phụ không dám động đậy, sợ đến nỗi giọng cũng bị đông lạnh không dám kêu lên.

Người đàn ông này muốn đem cô đi đâu? Anh ta muốn làm gì cô đây? Có lẽ cô nên hỏi là, ông trời còn muốn tra tấn cô đến mức nào mới bằng lòng bỏ qua?

Cô thật sự không hiểu rốt cuộc mình đã làm chuyện xấu gì Thiên Lý không dung được, để ông trời phải trách phạt cô.

Cô đã chấp nhận thỏa hiệp đến quán bar bán thân không phải sao? Vì sao ông trời còn làm cô suýt chút nữa bị xe cán, còn bị chủ xe lưu manh bắt lên xe, không biết đi đến phương nào.

Cô không muốn oán trời trách đất, nhưng cô teet sự sắp không chống đỡ nổi nữa, sắp điên mất.

Nước mắt không tự chủ được nhanh chóng tràn ra vành mắt, sau đó chảy xuống eai má, từng giọt rơi trên mu bàn tay, một giọt, hai giọt, ba giọt –

“Sao, cô còn diễn kịch Quỳnh Dao đến bao giờ nữa? Không cần khóc!”. Dịch Tử Xá đột nhiên rống lớn, tâm tình siêu cấp khó chịu.

Rõ ràng anh mới là người vô tội, không chỉ bị cô ta dọa đến phát bệnh tim mà còn lãng phí thời gian của anh đưa cô ta đi bệnh viện, cô ta còn khóc cái gì nữa, làm như anh là tên khốn nạn hại cô ta không bằng, thật là đủ kỳ quái!

Mạnh Thiên Bình giật mình co rúm lại phía cửa xe, nhanh chóng đưa tay chùi nước mắt, nhưng dù cô có chùi thế nào, ba giây sau nước mắt lại chảy ra đầm đìa, hoàn toàn không khống chế được.

“Chết tiệt!”. Dịch Tử Xá lại mắng tiếp, tấp xe vào lề đường.

Anh giơ tay lên –

“Không cần!”. Cô hoảng hốt ôm đầu sợ hãi kêu lên, cả người co rúm lại. Cô nghĩ anh ta muốn đánh cô.

Anh tức giận trừng mắt liếc cô một cái, bật đèn trong xe lên, khoanh tay trước ngực, ung dung nhìn cô.

“Đưa tay ra đây”. Anh ra lệnh, nghĩ cô khóc không ngừng chắc là do vừa rồi bị ngã, trong lòng bàn tay hoặc khuỷu tay bị trầy da?

Mạnh Thiên Bình vụng trộm mở mắt, phát hiện đèn trong xe đã sáng, tay anh ta giơ cao cũng đã hạ xuống, mới nhận ra anh ta vừa rồi không phải muốn đánh cô, chỉ là bật đèn thôi.

Nhưng ngay cả như vậy, trong lòng cô vẫn tràn ngập sợ hãi, không biết rốt cuộc anh ta muốn làm gì mình?

“Tôi nói cô đưa tay ra đây không nghe sao?”. Anh hung ác trừng mắt với cô.

“Tôi...”. Cô nuốt nước bọt, lại ôm đầu, lấy hết dũng khí mở miệng nói. “Nếu anh muốn chặt ngón tay tôi gửi về gia đình để tống tiền thì không cần uống phí khí lực, nhà tôi không có tiền đâu”.

Dịch Tử Xá ngây như phỗng nhìn cô, lần đầu tiên trong đời anh nói không nên lời.

Chặt ngón tay cô ta gửi về nhà tống tiền?

Cô gái này chắc không phải điên rồi chứ, nhìn anh tàn bạo vô đạo vậy sao?

“Tôi nói thật đấy, nếu anh muốn tiền từ tôi, thì đem bán quách tôi đi”. Cô lại nuốt nước bọt, thẳng thắn bắt chặp mọi thứ nhìn vào anh.

“Cô bị chứng vọng tưởng, hay căn bản là bị điên?”. Ane rút cuộc tìm ra giọng mình, rít lên.

Cô ta dám nói anh bán quách cô ta đi? Có lắm không đó!

Mạnh Thiên Bình nhin không được nao núng một chút, sau đó mới dùng sức lắc đầu.

“Anh có bán tôi đi hay không cũng không quan hệ, nhưng anh... Có thể cho tôi một trăm vạn không?”. Cô lấy vẻ mặt mơ ước ngóng nhìn, thine cầu anh.

Dịch Tử Xá ngeen họng trăn trối trừng cô. “Cô đúng là đồ điên”. Anh không xui vậy chứ trời à?

“Không, tôi không có điên”. Cô lại nhanh chóng lắc đầu, đồng thời bắt lấy tay anh, trái ngược với bộ dạng rúm ró sợ hãi vừa rồi, nắm chặt cứ như nắm được khúc gỗ khi lênh đênh sắp chìm trên biển, làm người ta giấy không ra.

“Tôi thật sự rất cần số tiền này, van xin anh đó, làm ơn đi, mặc kệ anh muốn tôi làm cái gì, hoặc làm gì với tôi cũng được, chỉ cần anh cho tôi tiền. Nếu anh cảm thấy một trăm vạn quá nhiều, vậy bảy mươi vạn cũng được, hay năm mươi vạn? Ba mươi vạn? Làm ơn đi anh, van cầu anh, tôi phải có được số tiền đó, tôi cần dùng gấp, van anh...”. Cô gập người xuống tay anh, khàn khàn khóc cầu xin tha thiết.

Nhất thời, trong xe ngoại trừ tiếng khóc nức nở ầm ầm của cô ra, không có tiếng gì khác.

Chưa từng gặp người hay việc nào vớ vẩn thế này, Dịch Tử Xá không biết nên nói cái gì, trừng mắt nhìn cô một lúc lâu sau mới thông thả mở miệng. “Đây là chiêu mới nhất của tập đoàn lừa đảo sao?”. Sao báo đài không đưa tin?

Mạnh Thiên Bình nghe vậy cứng đờ cả người, giống như bị lửa đốt trúng lập tức buông tay anh ra, rút tay về nắm chặt đặt lên đùi.

Cô đúng là ngu ngốc, ngốc tử, đại dốt, sao có thể tuyệt vọng đến nỗi nghĩ bọn cướp cũng có lòng thương hại, thật sự là ngu ngốc mà.

“Cô cần dùng gấp việc gì?”. Im lặng trong cổc lát, Dịch Tử Xá đột nhiên mở miệng hỏi.

Cô mím môi, không trả lời, không muốn tiếp tục làm đại ngốc, đại ngu ngốc. Dù sao có nói ra, anh ta cũng không có khả năng thương hại mà ceo cô tiền, ngược lại có khi cô còn bị khinh thường, chế nhạo.

Chiêu của tập đoàn lừa đảo? Cô hy vọng anh nói đúng, vì cô tình nguyện làm tội peam lừa đảo, đã đến đường cùng rồi, đã hết hy vọng rồi.

Rốt cuộc cô nên làm thế nào mới đẹp được tai ương cho Sĩ Ngạn đây, để mẹ không phải đau lòng tiêu tụy, không phải quỳ gối trước mặt người ta, mà trên mặt người ta lại châm chọc khiêu khích mình?

Nghĩ đến việc mẹ phải quỳ gối cầu xin người khác, Mạnh Thiên Bình lại không ngăn được nước mắt trào ra, lăn tròn xuống má.

“Thôi mà, cô đừng khóc nữa, khóc có thể giải quyết được việc gì đây? Có sức khóc sao không trả lời vấn đề của tôi!”. Dịch Tử Xá phì cười phát hỏa.

Cô gái này rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ngoại trừ việc khóc ra thì chẳng nói đầu đuôi làm người ta không biết đầu cô có vấn đề hay không, chẳng lẽ không thể trả lời bình thường vấn đề của anh sao?

“Không khóc cũng không giải quyết được chuyện gì”. Mạnh Thiên Bình hấp hấp cái mũi, ổn định cảm xúc mở miệng trả lời.

“Còn cãi lại được? Không sai thôi”. Anh sừng sốt một chút, nhin không được chọn ày.

Xem ra cô ta cứ khóc suốt suốt mãi chắc là liên quan đến chuyện cần tiền, mà không phải chuyện bị thương. Vậy cũng tốt, ít nhất không cần vội tới bệnh viện.

“Cô cần số tiền lớn như vậy để làm chuyện cấp bách gì?”. Anh tò mò hỏi.

Cô không trả lời.

“Không phải vừa rồi cô mới nói bắt cái gì cô cũng làm sao? Sao tôi hỏi cô cũng khó khăn?”.

Cô đột nhiên quay đầu nhìn anh, hai mắt đăm lẹ sáng lên hy vọng, chớp chớp.

“Ý anh là anh cho tôi tiền – không, là cho tôi mượn tiền, tôi sẽ trả lại cho anh, tôi cam đoan sẽ trả lại cho anh, tôi thề”. Mạnh Thiên Bình vội vàng lắc đầu sửa lại, đồng thời nhìn không chuyển mắt vào anh, kích động hứa hẹn.

“Tôi không có nói vậy”. Anh trực tiếp tạt gáo nước lạnh vào mặt cô, chỉ thấy cô cứng đờ cả người, nháy mắt lại nản lòng. “Trừ phi cô thành thật trả lời mấy vấn đề tôi hỏi”. Anh chậm rãi bổ sung một câu.

Cô lại ngược mắt lên nhìn anh, phản ứng rõ ràng thiếu tin tưởng, còn hoài nghi phòng bị. Cô do dự, nhưng nghĩ đến chính mình hiện tại không thể do dự được không phải sao?

“Được”. Cô gật đầu nói.

“Vì sao cần tiền gấp như vậy?”. Anh hỏi.

“Bồi thường tai nạn xe cộ”.

“Tai nạn xe cộ của ai?”.

“Em trai tôi”.

“Cậu ấy đâm chết người?”.

“Không có! Em ấy bị hại, em ấy mới là người bị bên kia đụng phải!”. Cô kích động nói.

“Một khi đã vậy, vì sao còn muốn bồi thường tiền?”.

“Vì không có nhân chứng nhìn thấy, đối phương lại bị thương nặng, còn khẳng khẳng là lỗi của em tôi”. Mạnh Thiên Bình siết chặt tay, tức giận giải thích. “Tôi biết Sĩ Ngạn, em ấy tuyệt đối không phóng nhanh vượt đèn đỏ, em ấy mới là người bị hại. Nhưng chúng tôi không có tiền thuê luật sư lên tòa, việc học của Sĩ Ngạn cũng phải tạm ngừng, cảnh sát nói tình huống của chúng tôi bất lợi, trả tiền hòa giải là cách tốt nhất, nhưng, nhưng mà, chúng tôi không có tiền...”. Cô nhin không được lại rơi lệ.

“Đối phương bị thương rất nặng sao?”.

Cô gật đầu. “Bác sĩ nói xuất huyết trong, mổ rất nguy hiểm, còn không mổ sẽ bị liệt nửa người”.

“Đối phương yêu cầu bồi thường bao nhiêu?”.

“Một trăm vạn”.

“Nếu đối phương thật sự liệt nửa người, thì yêu cầu này không quá mức”.

“Nhưng anh ta đụng phải em tôi, chúng tôi cũng là người bị hại, vì sao chỉ mình chúng tôi phải chịu trách nhiệm?”. Cô không phục.

“Vì không có chứng cứ, hơn nữa đối phương lại bị thương nặng”. Dịch Tử Xá nói thẳng, sau lại mím môi. “Nhưng có khi việc này là giả”.

“Giả?”. Cô bất ngờ, đáy mắt bỗng xuất hiện một tia hy vọng.

“Nhưng mấy chuyện thế này không cần làm to, nếu không chỉ chồng chất thêm tội, vô tội cũng thành có tội”.

Mạnh Thiên Bình lại nản lòng, nước mắt tuyệt vọng thiếu chút nữa ào ra như đê vỡ. Cô rút cuộc phải làm sao? Rút cuộc phải làm thế nào đây?

“Vì cứu em trai, chuyện gì cô cũng làm?”. Dịch Tử Xá nhìn cô trong chốc lát, đột nhiên mở miệng hỏi.

Cô trừng mắt nhìn, người tuyệt vọng cảm xúc cũng nhiều hơn, trong khoảng thời gian ngắn không nghe được anh nói gì. “Cái gì?”. Cô ghen ngào hỏi.

“Tôi hỏi cô có phải vì cứu em trai mà chuyện gì cũng chấp nhận làm không?”.

Cô gật đầu không chút do dự. “Tôi chấp nhận, cái gì cũng chấp nhận”.

“Được, vậy cô trả lời tôi”.

“Ừm”. Tuy rằng không biết anh ta muốn gì, Mạnh Thiên Bình vẫn dùng sức gật đầu.

Cô và mẹ đã cầu xin nhiều nơi quá rồi, nếu người này – mặc kệ là cướp eay lừa đảo, đều không quan trọng, chỉ cần anh ta chịu giúp họ vượt qua cửa ải lần này, cô chấp nhận làm trâu ngựa cả đời để đền đáp ân tình cho anh.

“Cô kết hôn chưa?”.

“Hả?”. Cô trợn mắt, bị hỏi vấn đề ngoài dự liệu làm cô hơi sững sốt.

“Cô kết hôn chưa?”. Anh lại hỏi lại.

Tuy hơi kì quái, nhưng cô vẫn lắc lắc đầu, thành thật trả lời. “Chưa”.

“Có bạn trai chưa?”.

“Chưa”.

“Năm nay bao nhiêu tuổi?”.

“Hai mươi sáu”.

“Sao hai mươi sáu tuổi còn chưa có bạn trai”.

“Tôi không có thời gian”.

“Không có thời gian là ý gì?”.

“Tôi là trụ cột kinh tế duy nhất trong gia đình”.

“Duy nhất? Không phải cô có em trai sao? Ba mẹ đâu?”.

“Em trai tôi vẫn đang là sinh viên, ba tôi mất rồi, còn mẹ bảy năm trước vì tai nạn nghề nghiệp mà mất cánh tay phải”.

“Bảy năm trước? Ba cô mất bao lâu rồi?”.

“Mười năm”.

Dịch Tử Xá nhin không được nhìn mặt. Bảy năm trước, cô ấy mới mười tám mười chín tuổi, đã trở thành trụ cột gia đình? Thân hình gầy yếu kiêu nhỏ như thế có thể chống đỡ kinh tế cho cả một gia đình? Thật khó tin được.

Anh trầm mặc nhìn chăm chú làm Mạnh Thiên Bình thấy bất an, không biết làm sao. Vì sao anh ta không nói gì mà chỉ nhìn mình, là nghi ngờ mình không trả lời thật thà sao?

“Lời tôi nói đều là thật”. Cô nhin không được mở miệng nhấn mạnh, thật lo lắng anh ta mà không tin thì sẽ không muốn giúp cô.

“Tôi có nói không tin đâu”.

Vậy anh nên nói cái gì đi chứ, không cần im lặng nhìn tôi như thế, chẳng lẽ anh nhìn không ra tôi sắp chờ đợi khẩn cầu thử không nổi nữa rồi hả?

“Chỉ cần cho tôi mượn một trăm vạn, tôi sẽ làm tất cả, thật đấy, tôi có thể thề với trời”. Cô kiềm chế không được vội vàng cam đoan với anh.

“Cái gì cũng làm?”. Ánh mắt lợi hại nhìn cô.

Mạnh Thiên Bình dùng sức gật đầu, biểu tình kiên định.

“Được”. Anh cũng gật đầu, sau đó hỏi. “Nhà cô ở đâu?”.

Cô lập tức nêu địa chỉ.

“Tôi tên Dịch Tử Xá”. Anh nói cho cô, đồng thời khởi động xe. “Giờ đã một giờ sáng, tôi sợ đầu óc cả hai chúng ta không đủ minh mẫn, nên tôi đưa cô về nhà trước, ngày mai sẽ đến tìm. Cho tôi biết tên và số điện thoại di động của cô?”.

“Tôi tên Mạnh Thiên Bình, tôi... không có di động”.

“.....”.

2. Chương 02

Chương 2

Nắm chặt trong tay là di động Dịch Tử Xá đưa cho cô, Mạnh Thiên Bình cảm xúc hỗn độn, một đêm không ngủ.

Cô lo lắng chuyện phát sinh tối qua kì thật chỉ là một giấc mộng, sợ tỉnh lại hết thảy sẽ biến thành hư không, cho nên cô hoàn toàn không dám ngủ, ngay cả chớp mắt cũng không dám.

Cô cúi đầu nhìn thoáng qua di động vẫn đang nắm trong tay, xác định nó thật sự tồn tại, mới nhẹ nhàng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Động tác đó, suốt buổi tối cô làm không dưới một trăm lần, nhưng ngay cả như vậy, cô vẫn như trước không thể thả lỏng lòng mình, không thể tin chính mình đột nhiên đổi được vận, gặp được người chấp nhận đưa tay ra giúp đỡ, dù người này giúp đỡ có điều kiện cũng không sao.

Nhưng hết thấy đều là thật đúng không?

Lại cúi đầu nắm lấy di động trong tay, thiết kế tinh xảo, vừa thấy liền biết ngay là di động giá trị xa xỉ, màu bạc, nhẹ, còn có chức năng cảm ứng, tối qua khi cô vừa nhận lấy, còn phải để anh tốn thời gian chỉ bảo sử dụng thế nào.

Anh ta, Dịch Tử Xá, một người thiếu chút nữa lái xe đụng vào cô, ngay từ đầu đã làm cho cô cảm thấy anh ta giống lưu manh, sau lại biến thành một người đàn ông tốt bụng.

Nói thật, cô không thể nhớ được diện mạo của anh ta, vì tối qua cô thật sự rất bối rối, khẩn trương và sợ hãi, chỉ nhớ anh ta rất hung dữ, giọng rất lớn, còn có một đôi mắt thoát nhìn thực dễ sợ.

Nhưng cô vẫn nhớ rõ anh nói mấy câu.

Anh nói. “Cô có thể vì cứu em trai, mà chuyện gì cũng dám làm?”.

Còn nói. “Tôi đưa cô về nhà trước, ngày mai lại đến tìm cô”.

Chỉ cần hai câu nói này, là có thể phỏng đoán được anh ta hẳn là đồng ý giúp cô, đúng không? Mặc kệ điều kiện trao đổi là gì, quan trọng nhất là anh ta chấp nhận cho cô mượn một trăm vạn, giải quyết vấn đề nan giải trước mắt là được.

Anh ta sẽ gọi điện đến liên lạc với cô đi?

Chắc anh ta sẽ không gạt cô đâu?

Chắc chắn không, vì nếu anh ta muốn gạt cô, làm sao lại đưa di động của anh cho cô, còn hứa sẽ đến tìm cô, làm như vậy anh có lợi gì, căn bản cái gì cũng không có. Cho nên cô chỉ cần xác định mọi việc tối qua không phải một giấc mơ là được, chỉ cần xác định di động cô đang nắm trong tay là thật, và mãi ở trong tay cô là xong.

Hiện tại cô chỉ cần chờ anh gọi điện lại, chờ di động vang lên.

Nắm chặt di động đặt lên ngực, cô kiên nhẫn chờ đợi.

Thời gian đã qua mười hai giờ trưa, di động Mạnh Thiên Bình nắm chặt trong tay lại thủy chung không vang lên, sắc mặt của cô vì phiền não mấy ngày gần đây và một đêm không ngủ mà tiêu tụy tái nhợt đi.

Trong nhà im lặng, chỉ có mình cô ở nhà.

Mẹ lại ra ngoài cầu xin người ta, cho dù cô khẩu khí ác liệt vì tâm tình chờ điện thoại không tốt mà âm ỷ với bà một trận, muốn bà ở nhà, không được đi cầu xin bà con xa, thân thích, bạn bè, hàng xóm nữa, bà vẫn đi.

Về phần Sĩ Ngạn, từ buổi chiều hôm qua sau khi nói muốn nghỉ học rồi cãi nhau với cô xong cũng bỏ nhà đi, một đêm chưa về.

Nhà bọn họ dù khó khăn, vẫn có chí khí, thật sự đoàn kết, cũng rất vui vẻ thuận hòa, nhưng hiện tại như chiếc bè vỡ năm bảy mảng, ba người phân tán ba nơi, tâm tư khác nhau, còn đi theo những phương hướng bất đồng.

Mạnh Thiên Bình quay đầu nhìn trong phòng, sofa cũ nát, gia cụ cũ kĩ, rèm cửa sổ phai màu, còn có TV màu bị hư chỉ còn trắng đen và một cái radio dùng băng...

Mấy thứ này tuy rằng đều cũ và hư hỏng, nhưng cả nhà ba người vẫn thấy đủ, rất ấm áp, ấm áp, cả nhà mẹ hiền con ngoan, chị em tình thâm, còn hiện tại... Sau này, bọn họ liệu có thể được đầy đủ như vậy nữa không?

Tầm mắt đột nhiên trở nên mơ hồ, cô đưa tay chùi nước mắt vừa trào ra.

Khóc có thể giải quyết được gì đâu?

Cô nhớ rõ có người đã nói với mình như vậy, là ai?

Đúng rồi, là người lưu manh nói không giữ lời hôm qua – Dịch Tử Xá. Rõ ràng anh ta hứa hôm nay sẽ đến tìm cô, kết quả không tới, cái kẻ lừa đảo, lưu manh, nói không giữ lời –

“Ring ring...”. Di động trong tay đột nhiên chấn động vang lên, dọa cô giật mình.

“Alo alo alo?”. Tay chân cô luống cuống vội vàng đưa điện thoại lên tai, alo vài tiếng mới nhận ra cô còn chưa nhấn nút nghe, lại vội vàng bối rối tìm nút nghe, nhanh chóng ấn xuống.

“Alo alo alo? Alo? Alo?”.

“Alo một tiếng là được rồi, cô tính làm tôi điếc tai hả? Alo nhiều quá vậy!”.

Tiếng nói vừa lớn vừa hung ác lại vang lên trong điện thoại, nhưng không dọa đến cô, ngược lại còn làm cô mừng phát khóc, vì cô đang chờ đợi giọng nói này đây.

“Dạ, xin lỗi”. Cô vội vàng nhẹ giọng, sau đó nhẹn không được nói. “Tôi vẫn luôn chờ điện thoại của anh”.

“Làm chi, yêu tôi từ cái nhìn đầu tiên rồi sao, mới gặp nhau tối qua, nhanh như vậy đã nhớ tôi?”.

Mạnh Thiên Bình nhất thời sửng sốt một chút, đầu đột nhiên ngó ra. “Cái gì?”. Cô giải thích. “Không phải, tôi không có yêu anh từ cái nhìn đầu tiên đâu nha, cũng không có nhớ anh, tôi –”.

“Thật đả thương người”.

Cô lại ngây người ngẩn ngơ. “Cái gì?”.

“Tôi nói cô thật đả thương người, tôi bộ dạng đẹp trai lai láng như thế, bao nhiêu phụ nữ nhất gặp lần đầu đã yêu, gặp lần hai ái mộ, gặp lần ba đã muốn gả cho tôi, vậy mà cô nói cô không yêu tôi từ cái nhìn đầu tiên, cũng không nhớ tôi, thật đả thương người”.

“Tôi...”. Cô có phải không cẩn thận nói sai, chọc anh ta tức giận rồi không? Nhưng cô không yêu anh ta từ cái nhìn đầu tiên thật mà, thậm chí trên thực tế đã quên mất anh ta trông thế nào, chẳng lẽ vì lấy lòng anh ta mà trợn mắt nói dối, lừa gạt anh ta sao?

“Tôi... Thật xin lỗi”. Cô vẫn không có cách nào làm được.

“Chẳng lẽ cô không biết thời biết thế nói dối một lần sao?”. Anh trầm oán nói.

“Xin lỗi”. Mạnh Thiên Bình lại giải thích, giọng không tự chủ được ghen ngào. “Không được xin anh đừng tức giận, đừng hủy không cho tôi mượn tiền nha? Tôi đồng ý làm mọi thứ, chỉ cần anh cho tôi mượn một trăm vạn, tôi van xin anh, làm ơn đừng tức giận được không?”.

“Hừm, tôi chưa nói không cho cô mượn mà, cô khóc cái gì? Lại khóc nữa tôi sẽ không ượn tiền đâu!”.

“Tôi không khóc, không khóc”. Cô vội vàng lau đi nước mắt trên mặt. “Chỉ là tôi bị cảm, không có khóc đâu, không khóc”.

“Có hay không khóc tôi nhìn là biết. Ra đây đi, tôi đang đứng trước cửa nhà cô”. Nói xong, ngắt điện thoại.

Mạnh Thiên Bình giật mình sửng sốt một chút.

Đứng trước cửa nhà cô? Thật vậy chăng?

Cô không chút nghĩ ngợi phóng xuống lầu, nhưng đột nhiên đứng sững lại trước cổng lớn, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt và nước mắt trong hốc mắt, hít hít cái mũi, dùng mu bàn tay lau dưới mũi, xác định

không có chi tiết nào tố cáo cô đã khóc, mới đẩy cánh cửa sắt loang lỗ ra, quay đầu hết nhìn đông lại nhìn tây tìm kiếm thân ảnh trong trí nhớ, cho dù căn bản thân ảnh đó mờ như sương.

“Pin! Pin!”.

Chiếc xe Benz đỗ ven đường phát ra hai tiếng còi thu hút sự chú ý của cô, cô lập tức chạy tới, trực giác mách bảo nhất định là anh.

Cửa sổ xe Benz hạ xuống khi cô tiến lại gần, sau đó trong xe truyền đến một câu. “Lên xe”.

Giọng Dịch Tử Xá có chút hung hăng, còn lớn hơn so với người bình thường một chút, nên nhận ra rất dễ.

Xác định là anh xong, cô không chút do dự mở cửa ngồi lên xe, âm thầm thề nhất định phải nhớ kỹ diện mạo của anh.

Cô quay đầu về phía anh, trong nháy mắt ngây ngốc ngơ ngẩn cả người.

Người đàn ông này quả là đẹp trai, đúng là người tối qua khiến cô có cảm giác như gặp phải lưu manh ư?

Mây kiếm mắt sáng, ánh mắt lợi hại, mũi cao thẳng với hai cánh mũi no đủ, nghe nói người như vậy thường có tài. Cánh môi hơi mỏng, có vẻ bạc tình, lạnh lùng nguy hiểm nhưng cũng rất gợi cảm. Cảm anh ngay ngắn, râu vẫn chưa cạo, nhưng không hề tạo cho cô cảm giác như một tên dơ bẩn, ngược lại còn thấy rất nam tính hấp dẫn...

“Còn dám nói cô không yêu tôi từ cái nhìn đầu tiên, gặp lần hai đã ái mộ, cô nhìn coi, nước miếng chảy xuống tận đây”.

Cái gì? Nước miếng?

Mạnh Thiên Bình theo phản xạ lập tức đưa tay gạt nước miếng, làm sao biết Dịch Tử Xá lại đột nhiên cười to lên, làm cô hậu tri hậu giác phát hiện ra mình bị lừa.

Cô nhin không được nhú mày trờng anh, anh lại nhếch miệng mỉm cười với cô, bộ dáng đẹp trai quá làm cô thiếu chút nữa quên thở.

“Tôi rất đẹp trai đúng không?”. Tâm tình anh rất tốt, không thể coi nhẹ phản ứng há hốc mồm vừa rồi của cô khi thấy anh.

Mạnh Thiên Bình trờng mắt nhìn , đột nhiên cả người cứng đờ cúi mặt xuống.

Trời ơi, vừa rồi cô mới làm gì thế, nhìn một người đàn ông xa lạ từ đầu đến chân đến hồn xiêu phách lạc. Cô chưa bao giờ như thế, tình trạng như bây giờ làm gì con tâm tình đi thưởng thức diện mạo người ta, cho dù đối phương có mê người, có đẹp trai thì cũng thế thôi.

Cô sao lại thế này? Sao có thể quên tình cảnh gian nan trong nhà, cho dù ngắn ngủi vài giây cũng không thể, cô rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Làm sao lại cúi đầu, đệm lót chân có rớt tiền để lượm à?”.

Một cái đầu thỉnh linh tiến đến trước mặt cô, làm cô giật mình, hại cô ngồi thẳng dậy, đầu đập một cái lên đệm dựa lưng phía sau.

“Ai da~”. Cô thống khổ rên rỉ, đồng thời nghe anh mắng to ra tiếng.

“Cô đúng là ngốc!”. Anh lập tức đưa tay chụp lấy đầu cô xoa xoa, động tác thô lỗ muốn đòi mạng, nhưng bất ngờ quá làm cô quên mất kinh sợ, còn có một dòng nước ấm chảy xẹt qua đáy lòng.

Từ khi mười tám tuổi tốt nghiệp trung học và gánh lấy kinh tế gia đình, cô luôn làm cho người ta có cảm giác ngoại trừ kiên cường dẻo dai ra vẫn là kiên cường dẻo dai, vì vậy không ai có cử chỉ như anh đã làm với cô, cho dù là mẹ, nhìn thấy mặt kiên cường và miến cường cười vui của cô vài năm xong, cũng không dám hoặc đã sớm quên ôm cô thế nào hoặc đau lòng cho cô.

Đau lòng...

Có lẽ chính cô đã tự mình đa tình mà tưởng tượng, dù sao anh và cô đến nay cũng chỉ là hai người xa lạ có duyên với nhau thôi, anh làm sao lại đau lòng cho cô. Nhưng hiện tại căn bản cô không cần quan tâm điểm này, cái cô cần là một cử chỉ, một thứ có thể cho cô cảm giác được sưởi ấm bên than hồng trong những ngày tuyết rơi ảm áp.

“Cảm ơn”. Cô nhìn anh, nhin không được cảm kích nhỏ giọng nói.

“Cảm ơn cái gì? Cảm ơn tôi hại cô đập đầu vô ghế hả? Đầu cô thật sự có vấn đề rồi sao?”. Dịch Tử Xá trừng mắt nhú mày, đưa tay đánh sau ót cô một cái.

Tuy rằng lỗ tai bị anh lớn giọng ầm ầm, ót còn bị đánh một cái, khóe miệng Mạnh Thiên Bình vẫn không tự chủ được khê nhếch lên một chút, lập tức kinh ngạc sững sốt. Cô không phải miễn cưỡng cười, mà là cười chân thật, cô dường như đã muốn quên mất mỉm cười tự nhiên thể này đơn giản ra sao, không hề tổn chút sức.

Thừa dịp cô ngẩn người ra, Dịch Tử Xá ngắm cô thật cẩn thận.

Bộ dạng cô thanh tú đáng yêu, mặt nho nhỏ, lông mi cong cong, ánh mắt tròn tròn, tối hôm qua đèn pha chiếu vào nhìn không ra làn da trắng nõn, nhưng hiện tại ở ánh sáng ban ngày chiếu xuống lại nổi bật lên, nhưng da trắng có hơi xanh xao, làm người ta có cảm giác mệt mỏi, gầy yếu, thiếu dinh dưỡng.

“Cô đang làm cái quỷ gì? Cô rốt cuộc mấy ngày chưa ăn, mấy ngày chưa ngủ? Muốn bán được giá cao, ít nhất phải có tướng tá xứng đáng giá cao chứ, gầy trơ xương ra như cô, nhìn suy dinh dưỡng, một cơn gió thổi tới cũng muốn bay đi, ai mà muốn mua?”. Anh khó chịu giáo huấn cô.

Lời nói làm Mạnh Thiên Bình hoảng sợ trở to hai mắt.

“Không cần, làm ơn, xin anh”. Cô vội vàng mở miệng cầu khẩn, đồng thời dùng sức cam đoan với anh. “Tôi thề tôi sẽ cố gắng ăn cho béo, hơn nữa từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng bị suy dinh dưỡng, nếu anh không tin, chúng ta có thể đến bệnh viện gặp bác sĩ kiểm tra. Tôi cũng chưa từng bị gió thổi bay, tôi thề đây là sự thật”. Hốc mắt cô vì hoảng hốt lo lắng mà đỏ lên. “Van xin anh...”.

“Hừ”. Dịch Tử Xá nhin không được rửa một tiếng, rít gào như muốn uy hiếp cô. “Cô dám khóc, tôi sẽ đá cô xuống xe, cho cô tự sinh tự diệt!”.

Cô nghe vậy hoảng sợ lập tức nuốt nước mắt vô trong, chỉ sợ bản thân thật sẽ bị anh ta đá xuống xe, ngay cả chút hy vọng cuối cùng cũng mất đi.

“Tôi không khóc”. Cô nhanh chóng nói.

“Tốt nhất là không”. Anh trừng mắt nhìn cô, khẩu khí ác liệt cảnh cáo. “Tôi ghét nhất phụ nữ động vào là chảy nước mắt”.

“Tôi rất ít khóc, một năm khóc chưa đến một lần”. Cô lập tức cam đoan lần nữa.

Dịch Tử Xá nhin không được lộ ra vẻ mặt không tin, vì tối hôm qua anh gặp cô, cô khóc từ đầu đến cuối, không có một khắc hai mắt không đầm lệ, thật sự là trợn mắt nói dối.

Nhưng thôi bỏ đi, vạch trần cô cũng chẳng có lợi lộc gì, hơn nữa quan trọng nhất nếu cô thật sự khóc, chẳng lẽ anh đá cô xuống xe thật à? Tuyệt đối anh không muốn tự tìm phiền toái đâu.

Vẫn nên nhanh tiến vào vấn đề chính, sau đó rời xa cái bao thích khóc này đi.

Anh hiện tại chỉ cầu sau khi anh giúp cô giải quyết phiền toái cho em trai cô xong, cô có thể bớt khóc lại, còn làm theo lời cô đã nói tối qua, nguyện ý làm tất cả.

“Chỉ cần cho cô một trăm vạn, cái gì cô cũng làm thật à?”. Anh xác nhận lại.

Mạnh Thiên Bình đầu tiên là ngạc nhiên, tiếp theo mừng rỡ lập tức dùng sức gật đầu. “Tôi làm mà”.

“Cho dù tôi nói cô đi giết người phóng hỏa, cô cũng đồng ý?”. Xem vẻ mặt cô vui sướng kia, Dịch Tử Xá nhin không được hỏi như vậy.

Cô ngẩn ngơ, hai mắt tròn xoe nhìn anh.

“Giết... Giết người...”. Cô khiếp sợ quá mức, khiếp sợ đến nói không nên lời.

“Tôi nói giỡn thôi, cô tưởng thật hả?”. Anh liếc cái xem thường, tức giận nói.

Cô dễ bị lừa như vậy, thật sự có thể đảm nhiệm nhân vật anh cần cô sắm vai sao? Nhìn cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, anh không khỏi do dự.

Nhưng nếu anh không để ý tới cô, có trời mới biết em gái ngốc này còn vì một trăm vạn mà làm ra chuyện ngu xuẩn nào nữa?

Thật là đáng ghét, sao lại để anh gặp phải cô nàng này, gặp phải mấy chuyện loại này? Sao anh có thể giả vờ không thấy, làm như không hay chuyện này, rồi ngó lơ với cô gái không ai giúp đỡ vì một trăm vạn mà chấp nhận bán mình đi?

Hừ, chết tiệt, anh nhất định sẽ hồi hận, một ngày nào đó nhất định sẽ bị sự nhiều chuyện và mềm lòng của mình hại chết, nói không chừng là lúc này đây, vì cô làm không tốt xôi hỏng bỏng không đại sự của anh, hại anh phải cưới con xà yêu đáng sợ kia.

Nghĩ đến ác mộng đáng sợ kia, anh bắt giác rung mình một cái.

Không được! Anh tuyệt đối không cưới con xà yêu kia, nếu thật muốn cưới, anh tình nguyện cưới cô gái ngốc trước mặt này –

Dịch Tử Xá ngẩn ra, đột nhiên có cảm giác bóng đèn sáng trên đỉnh đầu.

Anh nhìn cô ngốc trước mặt, bộ dáng cô cũng cảnh đẹp ý vui, chỉ cần ăn béo một chút, theo kinh nghiệm “kiến thức rộng rãi” của anh thì nhất định cô sẽ là một mỹ nữ mê người, quan trọng nhất là, cô khác với mấy cô gái muốn gả đến nhà họ Dịch làm Dịch thiếu phu nhân, vì cô chỉ yêu cầu ở anh có một trăm vạn, hơn nữa không phải vì mình, mà vì người nhà.

Vung một trăm vạn ra kêu cô sắm vai bạn gái, sau đó đề phòng lo lắng cô làm hỏng không bằng vung một trăm vạn mua cô kết hôn giả, chờ chuyện đã thành công rồi sẽ ly hôn.

Biện pháp này đúng là vạn vô nhất thất*, chỉ cần ra tay kết hôn trước, không tin xà yêu kia còn tuyển được anh, dù sao cô ta còn có hai người Thành Hạo và Diệc Kỳ trúng tuyển để lựa chọn.

(*vạn vô nhất thất = tuyệt đối cầm chắc thắng lợi)

Ha ha, càng nghĩ càng thấy cách này hay, anh đột nhiên có cảm giác như đang đi trong rừng rậm sương mù mà tìm được đường ra, rộng mở trong sáng, hy vọng tràn trề. Liền làm như vậy đi!

“Mạnh Thiên Bình”. Anh kích động gọi tên cô.

Cô lập tức nhìn vào hai mắt anh, trên mặt là vẻ khẩn trương chờ mong lại sợ bị tổn thương.

“Cô cần một trăm vạn cứu người gấp, mà tôi cần một cô vợ cũng rất gấp, cho nên tôi cho cô một trăm vạn, điều kiện là cô phải đăng kí kết hôn với tôi”. Anh gọn gàng dứt khoát.

“Đăng kí kết hôn?”. Cô kinh ngạc trừng mắt nhìn.

“Đúng vậy. Cô đồng ý không?”. Anh chờ cô trả lời.

Mạnh Thiên Bình mờ mịt nhìn anh, lòng tràn đầy nghi hoặc và khó hiểu, không hiểu sao một người đẹp trai, trẻ tuổi, ra ngoài lái xe Benz thay đi bộ, hơn nữa nhìn là biết đàn ông có tiền như anh ta, vì sao còn cần tiêu tiền mua vợ? Rất kỳ quái!

“Cô không muốn sao?”. Đợi không được câu trả lời của cô, Dịch Tử Xá đổi câu hỏi.

“Không!”. Cô lập tức kêu lên, mặc kệ giao dịch này kỳ quái đến đâu, cô cần một trăm vạn giải quyết vấn đề khẩn cấp là sự thật, hơn nữa cần ngay lập tức, tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội trời ban này được.

“Tôi đồng ý”. Cô nhìn anh không chuyển mắt, dùng sức gật đầu.

“Được, chúng ta đi tới sở Sự vụ gặp luật sư”. Anh vừa lòng nhếch miệng.

“Bây giờ?”.

“Bây giờ không được sao? Cô có chuyện khác phải làm?”. Anh nhú mày nói.

Cô vội vàng lắc đầu.

“Có mang chứng minh thư theo không?”. Anh hỏi.

Cô gật đầu.

“Vậy được rồi”. Con dấu thì tìm nơi khắc làm một cái. Còn cần gì nữa, anh chưa từng kết hôn, cũng chẳng biết, dù sao thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, đến lúc đó hỏi lại là được.

Dịch Tử Xá một bên đoán, một bên chậm rãi khởi động xe, đi kết hôn.

Giờ là chín giờ tối, đèn huỳnh quang trong nhà bếp mờ mờ, đèn trong phòng khách cũng sử dụng quá lâu rồi nên cũng có vẻ không đủ sáng, rọi xuống sofa cũ kĩ và gia cụ nhìn càng ảm đạm.

Trong phòng im lặng, lạnh lẽo, mẹ và em trai đều chưa trở về, không biết người ở nơi nào.

Vậy cũng tốt, nếu không cô thật sự không biết giải thích với họ làm cách nào tìm ra tiền bồi thường, hơn nữa chuyện cô đã kết hôn, hiện tại phải chuyển ra ngoài ở cùng người ta liên tiếp ập tới trở tay không kịp.

Viết một bức thư có chữ ký của cả anh đặt lên bàn trà phòng khách, cô quay đầu nhìn cảnh vật trong căn phòng cũ nát lần nữa.

Hết thấy trước mắt tuy vừa hồng vừa cũ, thậm chí có thể nói nhà chỉ có bốn bức tường, nhưng chính là căn nhà cô đã ở từ nhỏ tới lớn, trừ lúc học đại học, trung học phải ra ngoài ở trọ, cô chưa bao giờ ở nơi khác, nhưng hiện tại cô phải rời xa nó, còn không biết tới khi nào mới có thể trở về.

Lưu lại thư ẹ, cô nói đơn giản với mẹ rằng mình đã tìm được công việc mới, công ty ở phía Nam, cho nên chuyển đến ký túc xá ở. Tiền bồi thường một trăm vạn là ông chủ mới có lòng tốt cho cô mượn, về sau sẽ khấu trừ trong lương dần dần.

Đương nhiên mọi lời đều là nói dối, nhưng chỉ có như vậy cô mới giải thích được sự tồn tại của một trăm vạn đó, và cả việc chuyển ra ngoài ở.

Quan trọng nhất là Sĩ Ngạn sẽ không thể liếc mắt một cái liền vạch trần cô nói dối, vì nếu cậu muốn vạch trần chị mình, ít nhất phải tìm được người cái đã.

Phong thư có hai bức, một ẹ, một cho em trai.

Thư viết cho Sĩ Ngạn, nội dung rất đơn giản, nhắc em phải hoàn thành thật tốt việc học ở học viện Y, nếu em dám tạm thời nghỉ học, chị vĩnh viễn sẽ không bao giờ tha thứ cho em, hơn nữa cả đời sẽ không gặp lại em, chị nói được là làm được.

Cô hy vọng như vậy Sĩ Ngạn sẽ dẹp bỏ tư tưởng muốn tạm nghỉ học đi kiếm tiền, gánh vác kinh tế gia đình trong đầu. Hiện tại cô hy vọng lời uy hiếp này có hiệu quả, dù sao một khi đã rời đi, mọi thứ sẽ ngoài tầm với.

Nhà này còn nhiều thứ cô phải lo lắng, quyết định của Sĩ Ngạn, cảm thụ của mẹ, rồi thu chi trong nhà.

Học phí của Sĩ Ngạn có quỹ khuyến học cho vay, phí sinh hoạt dựa vào lương cũng còn chống đỡ được, vấn đề ở chỗ mẹ. Nếu có thể, cô không muốn rời đi, nhưng vì một trăm vạn bồi thường cô căn bản không có lựa chọn, nhất là khi ván đã đóng thuyền như bây giờ.

Trên tay là nhẫn kết hôn – “đạo cụ” Dịch Tử Xá tự xưng, bên trên còn gắn kim cương giá trị làm cô đến nay vẫn còn cảm giác tim đập nhanh – mười lăm vạn tám ngàn nguyên.

Anh nói nếu phải làm, thì làm cho giống, cho nên nhẫn kết hôn cũng phải là thật.

Nói thật, cô hoàn toàn không hiểu tư tưởng của kẻ có tiền, vì một cái “đạo cụ” mà chấp nhận tiêu phí mười lăm vạn tám ngàn, anh rốt cuộc có biết số tiền này có thể nuôi sống một gia đình trong hoàn cảnh kinh tế khó khăn suốt một năm không, thậm chí còn lâu hơn?

Cô không có biện pháp trách cứ anh, vì đây là diện mạo chân thật của xã hội hiện tại, kẻ có tiền tiêu tiền không nương tay, hàng hiệu, tinh phẩm, nhà to muốn mua liền mua, cuộc sống tiêu tiền như nước, không lo ăn mặc, nhưng nhiều người khổ ba bữa ăn không no, được một bữa thì không biết bữa thứ hai kiếm đâu ra.

Bất đắc dĩ lắc đầu, cô tự nhủ đây chính là mệnh, hơn nữa tuy rằng cô không phải kẻ có tiền, nhưng gặp được một người như thế trong lúc cô cần giúp đỡ nhất, gặp một người có tiền khăng khải chấp nhận giúp đỡ cô, cô cũng nên cảm tạ trong lòng.

Nhẹ thở một hơi, lại quay đầu chia ly với cảnh vật trong phòng, cô tự nhắc mình cần phải đi rồi, nếu không đi, lát nữa mẹ về thì nguy.

Nhắm mắt lại, hít sâu một hơi lại mở ra, Mạnh Thiên Bình dứt khoát kiên quyết nhắc hành lý bên chân, bước ra khỏi cửa, hướng về tương lai hỗn độn không rõ.

3. Chương 03

Chương 3

Lạc đường.

Đón xe buýt, ngồi xe điện ngầm, lại đón xe buýt, xuống xe đi bộ, cô đi dọc khắp các đường phố, nghiên cứu bản đồ nội thành Đài Bắc, làm đúng những gì được chỉ dẫn để tìm đến đường Tín Nghĩa, nhưng nhà anh ta rốt cuộc ở đâu?

Mạnh Thiên Bình chạy ra chạy vô đường Tín Nghĩa, tìm địa chỉ Dịch Tử Xá đưa cho cô, nhưng tìm hoài không thấy.

Thời gian càng lúc càng trễ, người đi đường và xe cộ càng lúc càng vắng, chưa ngủ bốn mươi mấy giờ nên cô rất mệt, cả người dần không thể tập trung được nữa, có chút hoảng hốt, cô lục tìm trong ba lô điện thoại di động anh mới mua cho, tìm dây số duy nhất lưu trong máy, nhấn gọi anh. (sao bà chị ko làm ngay từ đầu =”= mình ghét nữ nv ngớ ngẩn lắm nha)

Điện thoại thông, nhạc chờ vang lên đã lâu mà không ai bắt máy, chuyển đến hộp thư thoại.

Làm sao đây? Nhấn lại? Hay là gọi lần nữa? Sắp mười hai giờ, có phải anh ta lên giường ngủ rồi không? Nếu anh ngủ rồi thì mình phải làm sao?

Bên tai truyền đến tiếng ‘bíp’, giọng nói trong hộp thư thông báo bắt đầu lưu tin thoại.

Cô liếm liếm môi, thử mở miệng nhấn lại cho anh.

“Ừm... Anh đã ngủ chưa? Tôi... Tôi là Mạnh Thiên Bình, tôi lạc đường, không tìm thấy nhà anh. Tôi... Ừm, tôi không muốn làm phiền anh, nhưng mà... Ồ, anh có thể ra đón tôi được không? Tôi ở – ”.

Cô đọc địa chỉ trên căn nhà gần nhất, sau đó nói cảm ơn anh, đột nhiên di động phát một đoạn nhạc ngắn, rồi tắt ngúm.

Cô ngây dại, nhìn điện thoại đã tắt nguồn trong tay, lẩm bẩm. “Sao lại vậy?”. Lần đầu có di động nên cô không biết dung lượng pin lại thấp đến thế.

Giờ phải làm sao? Vừa rồi có nhấn được chưa? Mình nên ngồi chờ anh ta ở đây, hay là tiếp tục đi tìm? Nếu anh ta nghe được tin nhắn chạy tới tìm, mà mình lại đi chỗ khác, thì phải làm sao?

Đầu đau quá, choáng váng quá, đau chân, mệt mỏi, thân thể đuối lảm rồi, hành lý cũng nặng nữa.

Vẫn nên ở lại đây chờ đi? Nếu đợi không được anh ta, thì ít nhất cũng gần cửa hàng tiện lợi sáng đèn, an toàn hơn, cho dù mệt quá ngủ quên chắc không sao.

Mỗi một ngồi lên túi hành lý, cô ôm túi xách vào ngực, thăm cầu khẩn anh ta nghe được tin nhắn của cô, trong lúc chờ đợi mí mắt bắt đầu trĩu xuống rồi dần mơ hồ, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

“Mạnh Thiên Bình, cô đồ đại ngu ngốc!”

Tiếng nổ lớn như tiếng bom bùm một phát bên tai Mạnh Thiên Bình, lập tức làm cô tỉnh ngủ, cả người ngã khỏi túi hành lý, bả vai đập xuống sàn bê tông.

Cô còn chưa kịp kêu đau, một trái bom khác – à không, tiếng rống giận mới đúng, lại nổ bùm lần hai.

“Cô đúng là ngu ngốc!”

Lập tức, cô bị ai đó kéo dậy, hai chân chưa đứng thẳng được, mắt cũng chưa thấy rõ được, giọng gầm gừ tức giận tận trời của ai đó từ đâu lại oanh tạc cô.

“Rốt cuộc cô đang làm cái quỷ gì vậy? Nửa đêm không ở nhà ngủ, chạy tới đây làm gì? Còn dám ngồi đây ngủ, cô điên rồi, đầu có vấn đề, là ngu ngốc hay dở người? Đúng là đại ngu ngốc!”

Nhìn người đàn ông đang rít gào giận dữ trước mặt mình, Mạnh Thiên Bình cảm thấy hai lỗ tai sắp long ra tới nơi, trong đầu cũng chỉ có ý nghĩ duy nhất –

“Anh tới rồi”. Cô cao hứng mỉm cười với anh.

Dịch Tử Xá tức giận trừng mắt nhìn cô, liệu mình ngăn cảm xúc muốn bóp chết cô nàng này.

Khi anh tắt TV chuẩn bị đi ngủ, trong phòng im lặng hẳn, mới nghe thấy tiếng điện thoại báo có tin nhắn vang lên, khi đó đã là rất trễ.

Nghe xong nội dung tin, nhìn thời gian cô nhắn tới, anh không tin nổi, đã qua vài giờ rồi, mà cô thì không thêm nhắn lại tin khác!

Anh lập tức gọi lại, chỉ nghe đầu bên kia đã tắt máy.

Di động hết pin? Cô ta còn ở đó chờ mình không đây? Trễ thế này rồi, sao tự nhiên cô ta lại chạy tới tìm mình, muốn tới bộ không thể gọi điện ình ra đón hoặc lái xe tới rước hả trời?

Anh vừa bực bội vừa lo lắng lập tức chộp lấy chìa khóa xe lao ra khỏi cửa, cấp tốc chạy tới nơi cô đã nhắn, không nghĩ gặp phải hình ảnh một người đang nằm gối đầu lên hành lý ngủ khò khò.

Anh sắp điên, bị cô làm cho tức điên!

Cô ta rốt cuộc có đầu không, có biết cái gì gọi là nguy hiểm không, biết cái gì là đề phòng người khác, là sống cho tỉnh táo không?

Hôm nay khi làm xong thủ tục kết hôn, anh có nói với cô là muốn cô chuyển đến nhà anh, định là sáng mai sẽ tới đón cô, cho cô thời gian chuẩn bị, làm sao biết tự nhiên cô lại mang hành lý bỏ chạy đến nhà mình ngay lúc nửa đêm.

Con gái con đứa gì mà nằm ngủ một mình ở nơi xa lạ lúc nửa đêm nửa hôm như vậy, bên người còn mang túi lớn túi nhỏ, đúng là muốn chết mà, cô còn cười được, đúng là muốn anh tức chết!

“Thực xin lỗi, tôi quấy rầy đến giấc ngủ của anh sao? Tôi vốn không định phiền anh, nhưng không ngờ lại lạc đường, thực xin lỗi”. Nhìn bộ dạng anh đang rất tức giận, Mạnh Thiên Bình không dám cười nữa, giải thích rõ ràng với anh.

“Cô là ma cà rồng phải không?”. Anh trừng mắt rít gào.

“Hả?”. Cô ngẩn ra.

“Không thì sao lúc nào cũng ở ngoài đường vào nửa đêm, ngày hôm qua đã vậy, hôm nay cũng vậy, không phải ma cà rồng thì là gì?”. Dịch Tử Xá tức giận châm chọc.

Không ngờ cô nghe xong lại ngược mắt nhìn anh, phụt cười.

“Ha ha.....”. Mà cà rồng? Anh ta cũng biết nói giỡn, đúng là mắc cười quá đi!

“Hừ!”. Trợn mắt nhìn cô cười hớn hở, đột nhiên anh nghiêng răng nghiêng lợi rửa một tiếng, quay người bước đi.

Anh sợ mình kiềm không nổi nữa, đưa tay bóp chết cô luôn.

Không nghĩ anh ta xoay người bỏ đi, Mạnh Thiên Bình vội vàng thu hồi tiếng cười, nhanh chóng nhắc hành lý đuổi theo.

Chẳng biết do chạy nhanh quá, hay do lúc trước đi bộ nhiều quá, cẳng chân thốn một phát, cảm giác như bị rút gân làm cô nhịn không được la lên. “Á!”.

Không chịu được nữa ngã khụy xuống đất, thiếu chút nữa chúi đầu.

Nghe thấy tiếng kêu, Dịch Tử Xá quay đầu lại trở mắt khi thấy cô té, căn bản không kịp đỡ cô.

Anh vội vàng bước tới, đưa tay kéo cô đứng lên đồng thời rống lớn. “Cô đúng là đại ngu ngốc đúng không? Đi đường cũng không xong!”.

“Xin lỗi”. Cô lập tức xin lỗi, nào biết anh đột nhiên ngồi xổm xuống, kéo ống quần cô lên, dọa cô sợ.

“Á!”. Cô sợ hãi kêu thành tiếng.

“Á cái gì?”. Dịch Tử Xá khó chịu ngẩng đầu lên trừng mắt nói.

Cô lật đặt ngậm miệng lắc lắc đầu, mặc kệ anh kéo hai ống quần cô lên, kiểm tra xem đầu gối có bị thương không.

“Chảy máu rồi”. Anh nhíu mày nói.

Cô cúi đầu nhìn. “Chỉ trầy da chút xíu thôi mà”.

Anh hung hăng liếc cô một cái, sau đó đứng lên, nhắc hành lý của cô, xoay người đi.

Thấy anh vừa hành động, theo phản xạ cô cũng dậm bước theo, kết quả lại đau đón a lên tiếng nữa.

“Cô lại làm sao vậy?”. Anh quay đầu trừng mắt hỏi.

“Chân tôi bong gân rồi hay sao đó”. Mạnh Thiên Bình vẻ mặt đáng thương nói.

Thở hắt ra một hơi, Dịch Tử Xá còn có thể nói gì, chỉ có thể quãng hành lý của cô nàng lên xe trước, sau đó quay lại bế bổng cô lên, quãng lên xe như đồng hành lý.

Anh thật nghi ngờ tối hôm qua rốt cuộc mình xem đụng vào một cô gái, hay một mớ phiền toái? Bất quá hình như anh từng nghe có người nói một câu thế này : phụ nữ, vốn tên là Phiền Toái.

Anh đồng cảm với người này.

Đã muốn quên bản thân từng có lúc được ngủ thoải mái thế này, vừa tỉnh lại toàn thân thật là sáng khoái.

Sau khi mở mắt việc đầu tiên cô làm là nhìn đồng hồ xem thử mấy giờ như một thói quen.

Mạnh Thiên Bình nhìn kim đồng hồ nhích tới 12 giờ rưỡi, tìm muốn rút ra ngoài, lập tức nhảy dựng lên xoay người xuống giường, lập tức bị cảnh vật xa lạ xa hoa trong phòng dọa sợ tới mức cứng họng, ngây ra như phỗng.

Đây là nơi nào?

Vừa mới tự hỏi trong đầu, đáp án xuất hiện ngay theo trí nhớ ngày hôm qua.

Dịch Tử Xá.

Nơi này nhất định là nhà Dịch Tử Xá, tuy rằng cô không có ấn tượng làm sao mình lại vào phòng, nằm lên chiếc giường rộng rãi thoải mái này được, nhưng cô vẫn nhớ rõ cô và anh đã kết hôn, cả chuyện cô lạc đường tối hôm qua, sau đó anh tới đón.

Này chắc không phải mơ đâu, vì hôm qua bị ngã mà chân, đầu gối và cả bụng của cô vẫn còn ửng ửng đau, đây là minh chứng tốt nhất.

Cô mê mê nhìn vật dụng hiện đại mới mẻ độc đáo trong phòng, bàn trang điểm, tủ quần áo, giường, ghế quý phi, bàn trà,... Cô, đột nhiên cứng đờ người.

Nguy rồi! Thảm! Hôm nay là ngày đầu tiên cô bắt đầu làm việc, vậy mà cô dám ngủ thẳng tới 12 giờ rưỡi, anh ta sẽ nghĩ cô thế nào đây?

Cô nửa đi nửa chạy, vừa sửa sang lại tóc, vừa mở cửa phòng xông ra ngoài, kết quả xuất hiện trước mắt cô là phòng tắm xa hoa chưa từng thấy. Trong phòng tắm có thiết bị spa cô từng nhìn thấy trong TV, có phòng tắm vòi sen, còn có một bồn tắm massage, trên vách tường còn trang bị hai màn hình tinh thể lỏng, trừ mấy thứ đó ra thứ gì cần cũng đều có : bồn cầu, bồn rửa mặt, gương, giỏ rác, ...

Chờ một chút, cô đang làm gì đây? Hiện tại không phải là lúc thưởng thức phòng tắm lộng lẫy đâu!

Cô vội vàng lui về trong phòng, quay đầu tìm được một cánh cửa khác, không dám trì hoãn một giây chạy chậm ra ngoài, đi vào một căn phòng khác, bất giác lại bị căn phòng mới làm mờ hai mắt.

Ánh sáng chói lòa, không gian rộng lớn, đồ nội thất mới mẻ độc đáo mà hiện đại, phong cách cá nhân được thiết kế khéo léo phóng khoáng.

Đây là nhà của người có tiền đó sao? Đúng là rất khá.

Nhìn mê mẩn, Mạnh Thiên Bình đột nhiên bình tĩnh.

Bây giờ không phải là lúc thưởng thức phòng ở của người ta, tật xấu của cô lại tái phát nữa rồi!

Lắc lắc đầu, cô giương giọng kêu lên. “Anh Dịch?”.

Trong phòng một mảnh lặng im, không ai đáp lại.

“Anh Dịch?”. Cô lại gọi lần nữa, đồng thời cẩn thận bước chầm chầm đi qua phòng khách đầy những vật dụng đắt tiền, quầy bar, phòng bếp kiêm nhà ăn, đến một căn phòng đang đóng cửa thì dừng lại.

Anh ta ở bên trong?

Cô gõ cửa. “Anh Dịch ơi?”.

Bên trong không ai lên tiếng.

Cô do dự một chút, vẫn nhìn không được tò mò và ham muốn tìm tòi cho ra, nhẹ nhàng vặn nắm cửa, đẩy ra, thăm dò bên trong.

Đây là phòng tập thể thao cỡ nhỏ, bên trong đặt vài thiết bị thể hình, nhưng không một bóng người.

Thỏa mãn lòng hiếu kỳ xong, cô đóng cửa lại, đi về phía căn phòng thứ hai.

Tuy rằng cô đoán có khả năng anh ta đang ra ngoài, không ở nhà, nhưng cô vẫn lặp lại động tác như ban nãy, gõ cửa và hỏi, thấp thỏm không yên cẩn thận hé mở cánh cửa ra nhìn lên bên trong.

Phòng này là phòng nghe nhìn, bên trong ngoại trừ sofa, TV, loa, thiết bị âm thanh khác ra, còn có một kệ chứa đầy CD, không biết là tuyển tập nhạc, hay phim ảnh, nói không chừng là cả hai loại.

Phòng thứ ba hình như là phòng của anh ta, toàn bộ phòng lấy màu xanh làm màu chủ đạo, giường màu xanh đậm, ga giường nhàu nhĩ chứng tỏ anh ta không có thói quen dọn giường sau khi ngủ dậy.

Phòng thứ tư bị khóa, phòng thứ năm là căn phòng cô đã ngủ tối qua.

Mạnh Thiên Bình đứng trước phòng bị khóa trái, nhú mồm hoài nghi. Vì sao mấy phòng kia không khóa cửa, mà chỉ khóa phòng này, bên trong có gì bí mật sao? Két sắt? Tác phẩm nghệ thuật vô giá? Hay là – xác chết?

Cô đột nhiên nghĩ đến chuyện mấy tên yêu râu xanh, nghi ngờ vì sao một người đàn ông có điều kiện tốt như anh ta còn muốn trả tiền mua người kết hôn, bỏ ra một đồng của chỉ vì diễn một tuồng kịch? Dù cho anh ta không trả tiền, vẫn sẽ có một đồng phụ nữ xung phong tranh cướp cơ hội giúp anh ta mới đúng.

Cô càng nghĩ càng thấy khủng bố, càng nghĩ càng thấy kinh hoàng.

Nếu Dịch Tử Xá thật sự là một tên biến thái, là kẻ giết người, là một tên yêu râu xanh chính hiệu....

Trợn mắt, Mạnh Thiên Bình bỗng nhiên dùng sức lắc đầu, đưa tay tự gõ ình một cái.

Cô rốt cuộc đang miên man ở đâu đó? Có tất yếu tự dọa mình như vậy không? Nếu anh ta đúng là yêu râu xanh thì cô đã chết oan chết uổng từ tối hôm qua lúc bất tỉnh nhân sự rồi, làm sao còn êm đẹp đứng ở đây mà suy nghĩ vớ vẩn?

Hít sâu một hơi, cô lại ngúc ngoắc đầu lần nữa, muốn loại bỏ mấy ý tưởng loạn thất bát trong đó, dời sự chú ý của mình sang căn phòng hoa lệ phía trước.

Phòng này lớn thật, không một trăm thì cũng tám mươi bình*, đây gọi là nhà giàu đó ư? Thật là trăm nghe không bằng một thấy, cuối cùng cô cũng biết tới.

Đột nhiên, cửa lớn truyền đến một tiếng ‘bíp’, nhạc vang lên, cửa lớn bị mở ra kêu ‘cạch’, một bà thím đi vào.

Tình huống xảy ra bất thành linh, Mạnh Thiên Bình sợ quá trợn tròn hai mắt, không biết làm sao đứng cứng đờ tại chỗ.

Người đó là ai? Là mẹ của Dịch Tử Xá sao? Cô phải tự giới thiệu thế nào? Bọn họ có thiệt nhiều chuyện còn chưa nói rõ nha.

“Bà chủ, bà tỉnh rồi?”. Thấy cô, bà thím mỉm cười thân thiện.

Mạnh Thiên Bình ngạc nhiên.

Bà chủ?

Hả, thím ấy kêu cô là bà chủ? Chắc là đúng chứ, hiện tại ở đây ngoại trừ cô ra, đâu còn ai khác.

“Xin hỏi thím là?”. Cô miễn cưỡng ‘gặp biến không sợ’ mở miệng nói.

“Tôi là người phụ trách quét dọn, bà chủ cứ gọi tôi là chị A Thanh là được”.

“Chị A Thanh?”.

“Đúng”. Chị A Thanh nhếch miệng gật đầu. “Buổi sáng ông chủ gọi điện nói tôi chiều nay đến quét dọn, nói đừng đến sớm sợ sẽ âm ỹ làm phiền tới giấc ngủ của bà chủ, làm tôi sốc luôn, vì tôi chưa từng biết ông chủ kết hôn lúc nào, còn tưởng ‘bà chủ’ là mẹ ông chủ kìa. Nhưng nhìn bà chủ còn rất trẻ, so với con gái tôi đang học đại học nhìn còn trẻ hơn”. Chị ta nói, vừa nói vừa lạnh tay lạnh chân bắt đầu quét dọn.

Mạnh Thiên Bình còn đang suy nghĩ có nên nói với chị ta chuyện của mình không, liền nghe chị A Thanh này ‘a’ lên một tiếng. “Đúng rồi, ông chủ có dặn, nói bà chủ gọi điện thoại cho ông ấy”.

“Tôi biết rồi, cảm ơn chị”. Cô nhân cơ hội xoay người về phòng gọi điện thoại, miễn cho không cần thận lại nói gì đó không nên.

Trở về phòng, đóng chặt cửa, cô lấy di động trong túi xách ra, mới nhớ chuyện di động hết pin. Hoàn hảo thân là nhân viên kế toán nên cô rất mẫn cảm với các con số, dễ dàng tìm ra số điện thoại di động của Dịch Tử Xá.

Cô cầm lấy điện thoại bàn ở đầu giường, nhấn số gọi cho anh.

“Alo, tôi là Mạnh Thiên Bình đây”. Điện thoại vừa thông, cô lập tức thông báo thân phận cho anh biết.

“Chờ tôi một chút”. Cô nghe thấy giọng anh, tiếp theo nghe thấy anh nói ở đầu bên kia. “Hội nghị tạm thời tiến hành tới đây, ngày mai lại tiếp tục”.

Cô sợ tới mức trở to hai mắt, không nghĩ tới mình đã quấy rầy anh ta đang họp.

“Alo?”. Giọng anh trở lại điện thoại.

“Thật xin lỗi, tôi quấy rầy công việc của anh sao?”. Cô vội vàng giải thích. “Tôi không biết anh đang họp, chị A Thanh nói tôi là anh muốn tôi gọi cho anh, cho nên....”.

“Ăn cơm chưa?”. Anh đột nhiên ngắt lời cô.

“Hả?”. Cô hơi ngây người, phản xạ thành thật đáp. “Chưa ăn”.

“Tôi cũng chưa ăn, nên cùng đi ăn cơm đi”.

“Hả?”.

“Tôi về đón cô, chắc cỡ hai mươi phút sau sẽ đến trước cổng, cô chuẩn bị đi”. Nói xong, anh cúp máy.

Mạnh Thiên Bình cầm ống nghe trong tay ngẩn ra, sau đó mới mơ màng bỏ điện thoại xuống.

Anh nói cô gọi cho anh, là muốn cùng ăn cơm trưa?

Ừm, không đúng, nếu ăn cơm xong mới gọi điện cho anh ta thì có lẽ anh ta sẽ không nói muốn cùng ăn cơm. Cho nên, rốt cuộc anh ta nói cô gọi cho anh ta là vì cái gì?

Quên đi, vẫn nên sửa soạn nhanh ra ngoài, đáp án rồi cũng công bố thôi.

Hôm nay giao thông giữa trưa tốt không ngờ, đáng lẽ tốn gần ba mươi phút, hóa ra chỉ cần hai mươi phút đã tới nơi, Dịch Tử Xá nhin không được nhú mày.

Khuyết điểm của anh là thiếu kiên nhẫn, vì vậy vừa rồi anh cố ý nói thời gian ngắn hơn để bản thân khỏi phải chờ lâu.

Căn cứ vào kinh nghiệm của mình thì không có cô gái nào hẹn với anh mà tới đúng giờ, bết nhất phải tới trễ năm tới mười phút, nhiều nhất là nửa giờ, nhiều hơn thì anh không biết, vì lâu hơn ba mươi phút anh sẽ bỏ chạy lấy người.

Không biết cái cô Mạnh Thiên Bình này sẽ bắt anh chờ bao lâu đây?

Dịch Tử Xá vừa nghĩ vừa chuyển xe vào lề đường, không nghĩ tới từ rất xa đã thấy thân hình gầy gò như tờ giấy mỏng đứng bên trụ cổng, còn nhìn theo từng chiếc xe lướt qua.

Anh cố nheo mắt nhìn, trực giác thầm nhủ nhất định là hoa mắt nhìn nhầm người, nhưng khi xe càng lúc càng tới gần, hình dáng của cô, bộ dạng của cô càng lúc càng rõ, anh xác định mình không hề nhận sai người.

Cô đã đợi ở đó thật, đúng là kỳ lạ!

Đưa xe về phía đèn đường, nhích sát vào lề, xe anh vừa mới ngừng lại, cô đã đứng dậy khỏi cầu thang và chạy tới, nhanh chóng đứng bên cửa xe.

Anh mở khóa cửa, cô lập tức mở cửa ra, trước đó cười một cái hơi mất tự nhiên, còn có chút hồi hộp, nói với anh một tiếng “Hi!” rồi mới khom người ngồi vào xe.

Động tác xoay người của cô làm đuôi tóc quật về một bên, cũng làm anh nhận ra tóc cô hơi ẩm ướt.

“Tóc cô bị sao vậy?”. Anh nhíu mày hỏi.

Mạnh Thiên Bình nghe vậy, cúi đầu nhìn thoáng qua phần tóc ẩm ướt trước ngực mới trả lời. “Tôi vừa mới tắm, không cẩn thận làm ướt tóc”.

Khó trách cô vừa ngồi vào xe xong, bên trong liền có mùi hương thơm ngát dịu ngọt, thì ra do cô vừa tắm.

“Sao không sấy tóc?”.

“Tôi chưa từng tắm vòi sen nên bỏ chút thời gian nghiên cứu cách dùng, chờ tắm sạch sẽ đã sắp hai mươi phút, cho nên...”. Biểu tình bất đắc dĩ trên mặt cô kết thúc câu chuyện.

“Sấy tóc một chút cũng được mà”. Anh nói, lát sau, nhin không được tò mò hỏi. “Cô nói chuyện điện thoại với tôi xong là đi tắm?”.

Cô gật đầu.

Anh cảm thấy khó nghĩ. Phụ nữ bây giờ trước khi ra ngoài đều trang điểm, làm gì chỉ nửa giờ là ra ngoài được, không đúng sao? Mà cô nàng này chỉ trong hai mươi phút đã tắm rửa, nghen cứu cách dùng vòi sen, cuối cùng xuất hiện đúng giờ trước cửa, đúng là rất thần kỳ.

Nhưng nhìn kĩ thì, cô chưa đánh phấn trên mặt, ngay cả son môi hay son bóng cũng chưa tô. Chẳng lẽ đây là nguyên nhân đúng giờ của cô?

Không đúng, không liên quan tới trang điểm hay không trang điểm, mà là chuyện cá tính của từng người, nếu không cô đã không để tóc ướt mà lên xe. Theo anh biết, phụ nữ ngoại trừ trang điểm tốn nhiều thời gian ra, làm tóc hay thay quần áo cũng rất lâu.

Có lẽ cô là người con gái đầu tiên anh gặp biết thế nào là đúng giờ. Điểm này còn cần thời gian để chứng minh.

“Muốn ăn gì?”. Lái xe ra đường, Dịch Tử Xá hỏi.

Cô lắc đầu. Cô không kén chọn thức ăn, chỉ cần ăn no là được.

“Tối qua ngủ có ngon không?”. Anh lại hỏi.

Cô gật đầu, sau đó nhin không được lại nói. “Tôi không nhớ hôm qua làm sao mình lại vào căn phòng đó ngủ được”.

“Cô đương nhiên không nhớ, vì hôm qua vừa lên xe cô đã lăn ra ngủ, là tôi bế cô vào”.

Quả nhiên. Mạnh Thiên Bình thở dài trong lòng, không biết có nên xấu hổ giải thích với anh hay là nên cảm ơn thôi. “Thật xin lỗi, còn nữa, cảm ơn anh”. Cô quyết định làm cả hai.

“Trước tối hôm qua, rốt cuộc đã bao lâu cô chưa ngủ?”. Anh hỏi cô. “Lúc tôi bế cô xuống xe, cô hoàn toàn không có phản ứng, buổi sáng trước khi tôi ra khỏi nhà có đi ngang phòng cô, vào phòng cô nhìn thử, cô vẫn ngủ bất tỉnh nhân sự, hoàn toàn bất tri bất giác”.

“Xin lỗi. Ngày mai tôi hứa sẽ dậy sớm nấu bữa sáng cho anh”. Cô giải thích.

“Ai nói cô phải nấu bữa sáng?”. Anh khó chịu quay đầu trừng mắt liếc cô một cái. “Tôi đang hỏi trước đó cô không ngủ bao lâu rồi?”.

“Tôi chỉ không ngủ có một buổi tối thôi”. Cô trả lời thành thật.

“Tối đó vì sao không ngủ?”.

“Tôi lo lắng mọi thứ chỉ là một giấc mộng, cho nên không dám ngủ”. Cô do dự một chút mới nói.

“Cái gì?”. Dịch Tử Xá nghi hoặc hỏi, lập tức bừng tỉnh nhận ra, lớn tiếng mắng. “Cô ngu ngốc à? Là mộng hay không phải mộng cũng không nhận ra? Tôi đã để điện thoại lại cho cô rồi, nếu là mộng thì điện thoại ở đâu ra? Từ trời rớt xuống hả?”.

Tuy rằng lỗ tai ong ong vì tiếng rống to tướng của anh ta, nhưng Mạnh Thiên Bình đã dần quen với nó, quen với việc động một chút anh ta sẽ mắng cô là ngu ngốc.

Hiện tại bình tĩnh nhớ lại, mỗi lần anh rống to mắng cô là ngu ngốc, đúng là cô toàn làm chuyện ngu ngốc không ai bằng thật, ví dụ như chuyện nửa đêm ngủ bên đường cái tối qua.

Anh thoát nhìn thì hung dữ, giọng lại to, bộ dáng nóng giận cũng thật dọa người, nhưng từ lúc cô gặp anh tới nay, mọi thứ của cô đều là anh giúp, không để cô bị một tia thương tổn.

Tuy rằng bọn họ gặp nhau chỉ mới ba ngày thôi, chưa chắc cô đã hiểu hết về anh, nhưng cô có cảm giác, người đàn ông này ngoài miệng thì ăn nói chua ngoa, nhưng tâm lại mềm như đậu hũ.

Cô thật may mắn đã gặp được anh, thật sự may mắn.

Cảm tạ ông trời.

4. Chương 04

Chương 4

Ngồi trong nhà hàng cao cấp, Mạnh Thiên Bình không được tự nhiên, không chỉ vì cô chưa từng tới những nơi như thế này, mà còn vì cô ăn mặc đơn sơ quá, ngay cả phục vụ bàn lướt qua cô cũng nhìn không được liếc mắt nhử mảy.

Nơi này làm cô thấy không được tự nhiên.

“Làm sao vậy?”. Phát hiện thấy cô cứ một chút lại đưa tay lên sửa quần áo, Dịch Tử Xá hỏi.

Cô lắc đầu, không muốn vấn đề của mình phiền tới anh, huống chi cô chỉ không được tự nhiên mà thôi, ai đến nơi mình chưa từng đến mà không khẩn trương như vậy, chờ thích ứng rồi sẽ hết.

Về phần quần áo đơn sơ bị người ta xem thường thì cô không hề tự ti hay hối tiếc, vì hiện tại trên người cô chỉ có thể này thôi, đều do cô dựa vào hai bàn tay mình cố gắng vất vả làm việc mua được, cô chẳng việc gì phải xấu hổ không ngẩng đầu nhìn đời.

Ngược lại, kể mặc quần áo hoa lệ mà phê phán người khác, đối nhân xử thế không ra gì mới nên tỉnh lại kiểm điểm bản thân.

“Tôi chưa từng ăn cơm ở nơi phải dùng dao nĩa muỗng nhiều như vậy, anh có thể nói cho tôi biết đồ này phải ăn thế nào được không?”. Nhìn mấy món ăn xếp ngay ngắn trên bàn càng làm cô thấy vấn đề phức tạp hơn. Cô không muốn làm trò cười cho người khác.

“Đương nhiên”. Dịch Tử Xá dịu dàng nói, sau đó đưa từng loại dao, nĩa, muỗng bày cho cô dùng.

“Đây là cái dùng ăn salad, ăn soup, ăn món chính, ăn món tráng miệng, tuy rằng chia ra làm 4 loại, nhưng không khác nhau là mấy, mỗi loại dùng với từng món riêng, tùy ý thích từng người nên mới có nhiều loại như vậy”.

Anh thuyết minh đơn giản, cô học tập nghiêm túc, biểu tình chăm chú, anh vừa lòng khẽ nhếch miệng.

Anh thích người có quyết tâm học, không ngại học hỏi kẻ dưới, ghét nhất loại người không biết còn cố chấp làm hỏng hết mọi thứ. Cô như vậy là rất tốt, thật sự rất tốt.

Phục vụ dọn đồ ăn cho họ, anh chú ý tới cách cô suy nghĩ cẩn thận trước khi chọn dao nĩa chính xác để ăn, rồi ngẩng đầu so sánh với anh, thấy mình chọn đúng thì cười vui vẻ, bộ dáng thuần khiết như đứa bé, chân thành và đáng yêu, làm người ta mê mẩn.

Khuôn mặt nho nhỏ, lông mi cong cong, ánh mắt tròn tròn, làn da không tì vết, nếu hai gò má gầy yếu có thể đẩy đà thêm chút nữa, sắc mặt có thể hồng hào thêm chút nữa sẽ giống hệt búp bê.

“Ăn ngon không?”. Anh hỏi.

Mạnh Thiên Bình nghe vậy lập tức gật đầu, vì cô không biết nên ăn gì, nên cứ ăn một món anh lại hỗ trợ thuyết minh một món. “Đúng là rất ngon”. Cô cường điệu.

“Ngon thì ăn nhiều một chút”. Anh mỉm cười.

Ăn nhiều một chút.

Cùng một câu giống mẹ từng nói, Mạnh Thiên Bình bắt giác ngừng ăn.

Cô nhớ những lúc mẹ kiếm được một khoản tiền dư, sẽ mua ít đồ ăn sang, nhường cho hai chị em cô ăn, chính mình cũng rất muốn ăn thêm, nhưng vẫn giục cả hai ăn nhiều một chút.

Bây giờ mẹ đang làm gì, có khỏe không? Có ăn cơm, ngủ nghỉ bình thường không? Có lo lắng cho cô không?

“Sao vậy?”. Thấy cô ngừng ăn, Dịch Tử Xá khó hiểu.

Cô lắc đầu. “Chỉ đột nhiên nghĩ tới mẹ tôi thôi”.

“Cô muốn mua 1 phần mang đến ẹ ăn?”. Anh có chút dăm chiêu hỏi.

Mạnh Thiên Bình kinh ngạc tròn mắt, lập tức dùng sức lắc đầu.

“Không phải”. Da mặt cô có dày cũng không làm chuyện này được. “Tôi chỉ nghĩ tới không biết có phải mẹ đang lo lắng cho tôi hay không, lo lắng đến nỗi ăn cơm không vô...”.

“Hôm qua cô nói với bà thế nào?”.

“Tôi để lại một phong thư ẹ, nói với bà tôi đã tìm được công việc nhưng công ty nằm ở phía Nam, cho nên chuyển đến ký túc xá của công ty ở”.

Dịch Tử Xá nhin không được lộ ra nét mặt quái dị. Phía Nam? Ký túc xá công ty?

“Rõ ràng cô ở Đài Bắc, không sợ vô tình chạm mặt sao?”.

“Mẹ tôi chưa từng đi quá xa nhà, cuộc sống của bà vốn xoay quanh căn nhà chúng tôi ở”. Cô lắc đầu.

“Vậy em trai cô?”.

“Nó vừa học vừa vội vàng làm việc kiếm tiền, không có thời gian đi loạn bên ngoài”.

“Vạn nhất không cẩn thận gặp phải?”.

“Tôi sẽ tìm cơ qua loa, ví dụ như đi công tác”.

“Bọn họ tin cô đột nhiên đi làm ở phía Nam?”. Anh vẫn cảm thấy quái dị, vì nghe nói em trai cô học viện Y khoa mà, chẳng lẽ dễ lừa như vậy?

“Tôi không biết, tôi cũng sợ bọn họ không tin, cho nên chưa dám gọi điện về nhà”. Cô nhanh nhẩu mày, vẻ mặt bất đắc dĩ u buồn.

“Tôi không ngại cô kể chuyện chúng ta cho họ biết, vì chúng ta là quan hệ hợp tác, không có gì ám muội cả”.

Dịch Tử Xá không biết vì sao mình lại nói như vậy, bởi việc này càng ít người biết càng tốt, khỏi phức tạp. Nhưng thấy nét mặt bất đắc dĩ u buồn của cô, anh thật không đành lòng.

“Tôi cảm thấy chuyện này tốt hơn nên giữ bí mật”.

“Vì sao? Lo lắng danh dự của cô bị hao tổn?”. Anh nhin không được nhú mày, đã quên bản thân 1 giây trước vừa nghĩ chuyện này càng ít người biết càng tốt. Thái độ của cô làm anh có cảm giác hình như mình đang làm chuyện ám muội.

“Đều đã kết hôn, còn lo hao tổn danh dự gì nữa”. Mạnh Thiên Bình nhìn anh kỳ quái, không hiểu vì sao anh nói vậy. “Tôi lo lắng vì mẹ tôi rất thích lo bò trắng răng, rồi cá tính luôn đứng ra bảo vệ tôi của em trai, nếu để họ biết chuyện này, bọn họ có khả năng sẽ làm hỏng kế hoạch của anh”. Cô nghiêm túc.

Dịch Tử Xá bưng tỉnh, đột nhiên nhận ra không biết nên nói gì.

“Nói đến kế hoạch của anh, chúng ta có cần bàn bạc gì về nó không?”.

“Chuyện gì?”. Anh hỏi.

“Rất nhiều nha, ví dụ như tư liệu cơ bản về đối phương và người nhà đối phương, rồi chúng ta quen nhau thế nào, quen ở đâu, kết giao bao lâu mới kết hôn, rồi thích nhất điểm nào ở đối phương, chuyện khó quên nhất của hai người là gì, vân vân, có rất nhiều chuyện cần phải nói trước, nếu không bị người ta hỏi thì phải làm sao?”. Cô phòng ngừa chu đáo, vẻ mặt hoàn toàn thành thật.

Anh dăm chiêu suy nghĩ một chút. “Đây đều là chuyện bên ngoài thôi, không quan trọng, căn bản không cần tốn thời gian vào nó. Việc chúng ta cần bàn không phải chuyện này”.

“Chuyện gì?”. Cô khó hiểu.

“Chúng ta ăn no rồi bàn lại”. Anh nhìn thoáng qua đĩa thức ăn còn bỏ dở của cô.

Anh đã nói vậy, Mạnh Thiên Bình cho dù còn rất nhiều nghi vấn vẫn ngoan ngoãn ăn cơm xong trước, chờ phục vụ dọn đĩa, đưa món tráng miệng, đồ uống rồi, mới hỏi lại –

“Vừa rồi chuyện anh muốn bàn là gì?”. Cô nhìn anh hỏi.

Thời vận của cô tuy không đỡ, lúc nào cũng gặp khó khăn, thật vất vả giải quyết từng chuyện từng chuyện, nhưng may mắn cô có đủ kiên nhẫn, nghị lực và quyết tâm để giải quyết vấn đề, cho nên tới bây giờ dù đã trải qua khốn cảnh áp lực cơm áo gạo tiền mấy năm liền, rồi tai nạn xe cộ ngoài ý muốn, cô vẫn chưa bị bức chết.

“Dù có thể đáp chính xác đáp án, cô biết cách nói dối, chẳng lẽ người ta không biết cô nói dối?”. Anh khờ sở nhìn cô không đáp mà hỏi lại.

Mạnh Thiên Bình ngẩn ngơ. Cô không nghĩ tới điểm này.

“Cô nhìn đôi nam nữ đang ngồi ăn ở gần cửa ra vào đi”. Anh đột nhiên nói như vậy.

Cô quay đầu lại nhìn.

“Cô nghĩ quan hệ giữa hai người họ là đồng nghiệp, bạn bè bình thường, tình nhân hay vợ chồng?”.

“Muốn tôi đoán?”.

Anh gật đầu.

“Tôi đoán là bạn bè bình thường”. Cô nhìn đôi nam nữ trong chốc lát, rồi đoán.

“Vì sao cô nghĩ như vậy?”.

“Cảm giác. Đồng nghiệp thì phải bàn chuyện công việc, vẻ mặt sẽ nghiêm túc hoặc tức giận linh tinh. Nếu là người yêu, phải có cảm giác yêu đương ngọt ngào, nhưng họ không có. Về phần vợ chồng, tôi không biết, chỉ thấy không giống”. Cô nghiêng đầu, tiếp tục nhìn chăm chăm vào đôi nam nữ.

“Cô đã nhận ra cảm giác giữa hai người khi ở chung rất quan trọng, không cần phải nói ra thì người ngoài mới biết quan hệ giữa bọn họ chưa?”.

Mạnh Thiên Bình xoe tròn mắt, im lặng một chút, nhất thời hiểu ra. “Ý anh là thay vì nói ra, không bằng trực tiếp chứng minh cho người kia thấy, cảm giác được quan hệ giữa chúng ta, cô ấy sẽ biết khó mà lui?”.

“Trẻ ngoan dễ dạy lắm”. Dịch Tử Xá gật đầu khen ngợi. “Cho nên tôi mới muốn cô chuyển tới nhà tôi ở, vì cảm giác này nọ không thể cứ diễn là thành được, chúng ta phải mau chóng quen với sự tồn tại của đối phương, phải có những động tác đụng chạm nho nhỏ mới được”.

“Động tác đụng chạm nho nhỏ?”. Cô không nhịn được lặp lại chỗ khó hiểu. “Có ý gì?”.

“Đây chính là chuyện tôi muốn bàn với cô”. Vẻ mặt anh nghiêm túc, nhìn cô không chuyển mắt. “Vì phải làm ọi thứ nhìn rất thật, có một số việc chúng ta phải diễn giả làm thật”.

“Diễn giả làm thật?”. Mạnh Thiên Bình vừa kinh ngạc vừa mở miệng.

“Đúng”.

Đầu cô quay lòng vòng, sắp xếp lại vài câu chữ – chuyện trên giường!

Ánh mắt của cô trong nháy mắt trở to, chứa cả kinh hoàng, sợ hãi và lùi bước trong đó.

“Cô đang nghĩ gì?”. Anh hỏi.

“Dịch tiên sinh à...”. Cô do dự, không biết làm sao đã mở miệng, vừa mở ra đã vội ngậm lại.

Mày muốn nói gì? Ngay lúc quyết định bán mình lấy tiền, mày đã phải chuẩn bị tâm lý chấp nhận những chuyện này chứ, vì sao còn hoảng sợ? Chẳng lẽ mày nghĩ anh ta không làm vậy?

“Dịch tiên sinh cái gì?”. Dịch Tử Xá nhíu mày. “Gọi như cô ngay lập tức sẽ bị người ta vạch trần quan hệ. Còn nữa, biểu tình trên mặt cô là sao? Đang nghĩ gì? Tôi nói là nắm tay, ôm, quá lắm là hôn môi, cô cho là cái gì? Chẳng qua coi như ôm sào trúc hay bàn giặt quần áo thôi!”.

Lời lẽ chính nghĩa thanh minh từng chữ một. “Tôi, và, cô, có, hay, không, cũng, được!”.

Mạnh Thiên Bình không nói gì, đáp lại ánh nhìn trừng trừng của anh, hoàn toàn không biết nên cao hứng hay khổ sở, nên cảm ơn anh ta hay mắng anh ta, anh ta dám ám chỉ người cô như sào trúc và bàn giặt quần áo.

Thân thể của cô kém như vậy à? Ngực cô ít nhất cũng cup B – được rồi, tệ hơn cup B, nhưng vẫn phồng lên nha, không hề giống bàn giặt quần áo.

“Sao tròng tôi?”. Anh biết rõ còn cố giả mình vô tội.

“Không có tròng”. Cô cố dời mắt đi, nhưng vẫn cảm thấy khó chịu.

“Vậy đi, chuyện diễn giả làm thật này cô có ý kiến gì không? Đồng ý không?”. Anh hỏi.

“Không đồng ý chẳng lẽ không cần làm?”.

Không nghĩ tới cô trả lời như vậy, Dịch Tử Xá kinh ngạc sửng sốt, nhướn ày nhìn cô.

“Cô nói gì?”. Anh hỏi lại.

Cô hít sâu một hơi rồi thở ra. “Thật ra anh chỉ cần nói cho tôi biết anh muốn tôi làm gì là đủ rồi, anh giúp tôi giải quyết khó khăn, tôi cũng giúp anh giải quyết khó khăn, đây là nội dung giao dịch của chúng ta đúng không? Cho nên mặc kệ anh muốn tôi làm gì, tôi cũng sẽ phối hợp”.

Vấn đề giải quyết, thảo luận chấm dứt.

Ăn trưa xong rời khỏi nhà hàng, Mạnh Thiên Bình nghĩ Dịch Tử Xá sẽ đưa cô về nhà rồi trở lại công ty làm việc, không ngờ anh lại chạy xe thẳng tới tháp Taipei 101, dẫn cô vào cửa hàng thời trang quốc tế nổi tiếng.

Đây là cửa hàng thời trang cho nữ nên anh không cần nói cô cũng biết họ tới đây để mua đồ cho cô.

Trên thực tế vừa rồi sau khi thấy quá nhiều người nhìn cô dè bĩu trong nhà hàng, cô cũng hiểu quần áo của mình không hơn khăn trải bàn của người ta là bao, vì không thể làm hỏng kế hoạch của anh, cô xác thực cần thêm vào món “đồ diễn”.

Dịch Tử Xá nhờ nhân viên chọn cho cô vài bộ, muốn cô mặc thử.

Cô biết nghe lời, vui đến cực điểm nghe lệnh “làm việc”, dù sao cô cũng là con gái, có con gái nào lại kháng cự được sức hấp dẫn của quần áo đẹp? Mặc thử cũng đâu tốn tiền, hơn nữa quan trọng nhất là, nói không chừng đây là cơ hội duy nhất ở kiếp này cô được mặc đồ hiệu.

Cô vui vẻ thử đồ, mặt bắt giác mỉm cười, không hề nhận ra anh rất vừa lòng với vẻ mặt tươi cười của cô, định mua toàn bộ quần áo, làm cô không thể không ghen hòng, nhìn trân trối, kêu to ra tiếng –

“Chờ một chút!”.

Mọi người trong cửa hàng đồng loạt nhìn về phía cô.

“Chờ một chút”. Mạnh Thiên Bình lại kiên định lặp lại. “Tôi còn chưa quyết định xong, các chị đừng vội tính tiền”.

Cô kéo Dịch Tử Xá qua một bên.

“Anh điên rồi sao?”. Cô thì thào.

Dịch Tử Xá nhướn ày.

“Anh mua nhiều quần áo vậy làm gì?”. Cô hỏi anh.

“Mua quần áo đương nhiên là để mặc, chẳng lẽ lấy ăn?”. Anh xem thường nói.

“Anh muốn mặc?”.

Anh liếc cô.

“Anh không mặc thì không cần mua nhiều như vậy, chỉ cần mua hai, ba cái, để dự tiệc cao cấp hay trong mấy trường hợp quan trọng là được”.

“Đầu cô có vấn đề sao?”. Anh vừa tức giận vừa buồn cười.

Lại mắng cô, lúc này cô đâu có làm gì ngu xuẩn, người làm chuyện ngu xuẩn là anh ta!

“Đầu anh mới có vấn đề đó, anh biết quần áo này giá bao nhiêu không, mỗi bộ đều năm con số đó!”. Cô buồn bực cãi lại, cũng không quên nhỏ giọng để nhân viên cửa hàng khỏi nghe thấy.

“Vô nghĩa, quần áo hiệu này vốn có giá như thế”. Anh tức giận nói.

Trùng mắt nhìn anh, Mạnh Thiên Bình quả thực không còn gì chống đỡ. Ý anh muốn nói cô biết là đại gia anh có nhiều tiền? Biết nó mắc như vậy còn đưa cô tới, định mua cả mớ quần áo như thế, trong đầu kẻ có tiền rốt cuộc có suy nghĩ gì hả trời?

“Trong đồng quần áo đó, tôi chỉ thích cái này, cái này, đó, hai bộ thôi, cái tôi không thích anh đừng mua, có mua tôi cũng không mặc”. Cô dùng cách khác ngăn anh lên cơn điên.

“Cô không cần tiết kiệm dùm tôi”. Anh liếc mắt đã nhìn thấu mưu kế của cô.

“Cái anh này...”. Cô nên nói gì? Tự đại, không biết đời khó khăn, vất tiền qua cửa sổ?. “Anh nhiều tiền sao không đi làm việc thiện, cứu người nghèo khổ đi!”. Cô nghiêng răng lắm bầm.

Anh trùng mắt nhìn, đột nhiên nhếch mép. “Tôi hiện giờ không phải đang làm đó sao?”.

Cô thiếu chút nữa nhịn không được giơ chân đá anh ta một cước. Hung hăng liếc anh một cái xong, cô xoay người muốn bỏ chạy, bị anh nắm tay kéo lại.

Hai người lần đầu tiên nắm tay, tuy rằng không cố ý, nhưng lại có cảm giác điện giật bất ngờ, làm cả người bọn họ trong nháy mắt nóng lên.

Tay anh thật lớn, thật ấm áp, đầy đặn, thô ráp.

Tay cô thật nhỏ, thật tinh tế, cảm giác mềm mại không xương.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người cùng cảm thấy một sức hút kỳ quái từ đối phương.

Đây là cảm giác gì? Chắc chắn có liên quan đến chuyện anh muốn “diễn giả làm thật” ở nhà hàng, cho nên mới biến thành quái dị như vậy.

Hai người không hẹn mà cùng suy nghĩ, sau đó quyết định bỏ qua cảm giác lạ lùng này.

“Cô đúng là ngu ngốc, có người tự nguyện bỏ tiền ra mua quần áo cho cô, cô chỉ cần vui vẻ mở lòng đón nhận là tốt rồi, không nên nói nhiều, ý kiến nhiều quá, người tốn tiền đâu phải cô!”. Anh khó chịu nói.

“Người mặc quần áo đâu phải anh!”. Cô cũng có chút khó chịu, hơn nữa anh ta lại mắng cô ngu ngốc. “Cố chấp mua cả đồng quần áo không cần thiết cho tôi, anh bị gì? Nhiều tiền quá hả!”.

“Sao lại không cần thiết? Quần áo đó cô mặc vào rất đẹp, mặc kệ trong nhà hay ngoài đường đều có thể mặc, vì sao không cần thiết?”.

“Ai mặc quần áo đáng giá mấy trăm vạn trong nhà?”.

“Rất nhiều người”.

“Nhưng không phải tôi”.

“Cô đúng là không biết tốt xấu”.

“Anh cũng vậy”.

“Cô muốn làm tôi tức chết?”.

“Yên tâm, người tốt không dài mạng”.

“Ý cô tôi là kẻ xấu”.

“Đó là anh nói, tôi không có nói à”.

Dùng sức trừng cô, Dịch Tử Xá kì thật không cảm thấy tức giận, ngược lại còn rất thích thú.

Anh rất ít gặp những cô gái dám cãi tay đôi với mình, các cô phần lớn không phải đoan trang, mềm mại, thì cũng bị anh lớn giọng dọa tới tái mặt, cảm như hén, chỉ có cô là khác thường dám làm trái ý anh.

Nhưng nói trở về, ngay từ đầu cô đã không giống người thường rồi, có người thường nào sau khi nghĩ chính mình bị bắt cóc còn nói cướp làm ơn bán mình đi, phải bán cho được 100 vạn?

Cô có điểm hữu dụng vô mưu, nhưng rất chân thật, tinh thần trả giá vô điều kiện vì người nhà làm người ta cảm động, cho nên anh mới không kềm được giúp đỡ cô mọi thứ. Ai biết được cô dần đến thế, hoàn toàn không biết mình rơi vào lưới, đúng là một đứa ngốc mà.

“Quên đi, tùy cô, cứ nói với nhân viên cô mua cái gì vừa mắt cô, cái gì không cần, tôi mặc kệ”. Anh buông tha.

Vẫn tiếp tục liếc cô, anh rút trong ví da ra thẻ tín dụng đưa cho cô. “Cầm, tự đi tính tiền, mắt tôi nhìn không rõ”.

“Không phải anh cần ký tên sao?”.

“Không cần”.

“Không cần?”. Cô kinh ngạc trợn to hai mắt. “Vậy không phải ai cũng có thể dùng? Nếu làm rách thì biết sao?”. Nói xong lại ngẩn ra. “Không buồn cười chút nào”. Dứt lời chính cô cũng phụt cười.

“Ngân hàng sẽ được thông báo để phong tỏa tài khoản ngay, không mạo hiểm đâu”. Dịch Tử Xá bất giác dịu dàng nói với cô.

“Đúng là đáng tiếc, tôi còn đang định thần không biết quỷ không hay trộm nó đi cà sạch tiền”. Mạnh Thiên Bình thu hồi nụ cười, nói giỡn với anh.

“Không cần phải trộm, tôi sẽ làm một thẻ cho cô”.

“Hả?”. Cô ngây người, cứng họng nhìn anh. “Anh nói gì?”.

“Nhanh đi tính tiền đi, người ta còn đang chờ”. Anh thúc cô.

Chắc là cô nghe lầm. Cô liếc anh cái nữa, tự đoán, không hề hỏi nhiều.

Tính tiền xong, tổng cộng cô mua hai bộ âu phục và mấy cái áo khoác.

Vốn cô chỉ cần mua 1 bộ âu phục, nhưng nhân viên cửa hàng vẫn thuyết phục, nói bộ âu phục kia rất hợp với cô, nếu cô mua cả 2 thì sẽ được giảm giá. Cô nghĩ giảm giá cũng vẫn đắt hơn mua 1 bộ nên tìm có thoái lui.

Kết quả cả hai giằng co một hồi, Dịch Tử Xá “mắt nhìn không rõ” đột nhiên nhảy vô nói một câu. “Lấy cả 2 đi”. Sau đó cứ như vậy mà định.

Lên xe rồi, Mạnh Thiên Bình ôm khư khư cái túi quần áo mà không ăn không uống làm việc hùng hục 2 tháng cô cũng không kiếm đủ tiền để mua, cảm xúc phức tạp, cực kỳ hưng phấn, thỏa mãn, đau lòng, không muốn, ngũ vị trộn lẫn.

Mấy bộ quần áo này thật sự rất đẹp, cô thật sự rất thích, rất thích, nhưng lại nhịn không được nghĩ, nếu có thể đổi mấy bộ đồ này thành tiền thì tốt hơn biết bao, có thể trả tiền nhà, mua chút thức ăn ngon ẹ, cũng có thể phụ Sĩ Ngạn trả tiền học phí. Nhưng cô biết không có khả năng, vì đây là “đồ diễn”.

Bất đắc dĩ, cô khẽ thở dài một hơi.

“Sao mà thở dài?”. Bên cạnh lập tức truyền tới giọng của Dịch Tử Xá.

“Tôi chỉ thử nghĩ 2 bộ đồ này bán được bao nhiêu tiền? Có được 1/3 giá gốc không?”. Quần áo 1 vạn mà bán lại chắc chỉ khoảng 3 4 ngàn? Cô tiếp tục đoán.

Dịch Tử Xá quả thực bó tay.

“Cô thiếu tiền đến vậy à?”.

“Ừm”. Cô thở dài.

“Vậy vừa rồi cô nên mua toàn bộ quần áo kia, lên mạng bán đấu giá, cho dù nâng giá gấp 9 lần, trong nháy mắt người ta vẫn sẽ tranh nhau không còn một mẫu”.

Lúc này tới lượt Mạnh Thiên Bình bó tay.

Anh ta đang trêu chọc cô, hay đang nói nghiêm túc?

“Cho nên tôi mới nói cô ngu ngốc”. Anh đột nhiên chêm thêm 1 câu, làm cô không biết chống đỡ sao.

Anh ta nói thật? Thật là có người nhiều tiền đến nỗi không có chỗ tiêu như vậy sao? Có người thích bị người ta biến thành kẻ ngốc, vậy cô sẽ thành toàn!

Cô nâng cằm khiêu khích, cô thề với anh. “Anh cứ chờ đó, lần sau tôi sẽ vét sạch cái thẻ của anh cho coi”.

Anh liếc cô nửa con mắt, tiếp chiêu.

“Được, tôi chờ xem”.

5. Chương 05

Chương 5

Nói thật, Mạnh Thiên Bình cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, theo lý mà nói sau khi cô cầm 100 vạn của Dịch Tử Xá thì phải hết sức học tập sấm vai mình cần sấm, sau đó giúp anh ta vượt qua cửa ải khó khăn mới đúng, kết quả cô đang làm cái gì?

Buổi đầu tiên đến nhà anh ta thì ngủ quên trời đất, ngủ thẫnD đến giữa trưa luôn, coi như có nguyên nhân chính đáng là vì cô chưa ngủ đủ đi. Nhưng chiều hôm sau ăn đại tiệc anh ta thết không phải trả tiền, còn mua cả đồng quần áo mấy trăm vạn, buổi chiều anh ta jhải về công ty tăng ca nên cô cứ nhàn nhã ở nhà ngủ tiếp, ngủ đến nỗi làm cách nào từ sofa phòng khách về Diường ngủ cũnD không biết, đúng là quá sức bê bối.

Ngày thứ ba, khi cô còn nằm trên giường anh đã đi Cao Hùng công tác, đi suốt 2 ngày 2 đêm.

Nháy mắt, giao dịch của bọn họ đã tiến vào ngày thứ 5, ngoại trừ được lợi thì cô chưa phải trả giá gì, bất ngờ còn ở phía sau, như hiện tại cô đã nhận được 1 bức thư thông báo của ngân hàng, bên trong là thẻ Visa Card có tên mình.

Hóa ra lúc đó cô không nghe lầm, anh ta nói thật.

Tôi sẽ làm 1 thẻ cho cô.

Nhưng sao có thể? Cô đến đây để làm gì? Trong đầu anh ta đang nghĩ gì?

Cô càng nghĩ càng rối, muốn lập tức Dọi điện ngay cho Dịch Tử Xá, nhưng lo lắng quấy rầy công việc của anh, chỉ có thể cố gắng nhẫn nại, nhịn tới buổi tối sau khi anh đã tan tằm về nhà.

Buổi tối, khi tiếng nhạc mở cửa điện tử vang lên trong phòng khách, Mạnh Thiên Bình ở bếp cực kỳ vui vẻ. Tuy nói ở bếp, nhưng kiến trúc mở của căn phòng thuận tiện cho cô chỉ cần quay đầu là có thể nhìn thấy Dịch Tử Xá đẩy cửa vào.

“Anh về rồi”. Cô gọi.

Buổi tối tan tầm về nhà, đẩy cửa là đèn trong phòng sáng lên, còn có người chào đón anh vào, Dịch Tử Xá có cảm giác nói không nên lời, hơn nữa người mặc tạp dề trong bếp kia không biết đang làm gì mà mặt mũi tóc tai hỗn loạn lên.

“Cô đang làm gì đó?”. Đóng cửa lại, anh để cặp tài liệu lên bàn, sau đó đi về phía cô. Anh nhìn thấy hình như trên tóc cô có dính thức ăn.

“Gói sủi cảo”.

“Gói sủi cảo?”. Anh trợn mắt, giống như không hiểu 3 chữ này nghĩa là gì.

“Đúng rồi. Anh ăn tối chưa? Đói bụng rồi hay chưa đói, muốn tôi hấp ít sủi cảo cho anh ăn trước không?”. Cô hỏi.

Đến gần cô, Dịch Tử Xá mới nhìn thấy toàn bộ quầy bar đang chi chít sủi cảo đã gói xong đẹp đẽ, số lượng ít nhất phải trăm cái, trong khi cô – hai tay dính đầy bột mì vẫn đang bận rộn tiếp tục gói.

Phòng bếp lộn xộn, quầy bar không khá hơn, ngay cả cô cũng có chút lấm lem, nhưng tuyệt không khiến người ta ghét, mà cảm giác rất ấm áp, thân thiết, muốn được tham gia cùng cô.

Đột nhiên, anh bỗng hiểu ra cảm giác nói không nên lời vừa nãy là gì, đó là cảm giác gia đình, gia đình ấm áp, gia đình đầm ấm, từ năm 11 tuổi đi du học đến nay anh đã quen sống một mình, chưa từng nhớ được cảm giác có 1 gia đình là thế nào.

Còn cô.....

“Sao, muốn ăn sủi cảo không?”. Vì anh không trả lời nên cô hỏi lại lần nữa.

Anh vẫn không lên tiếng, tiến đến gỡ bắp cải dính trên tóc cô xuống, cô không hề phòng vệ, ngạc nhiên tròn mắt.

“Bắp cải”. Anh đưa tới trước mặt cô miếng bắp cải, trả lời nghi vấn trong đáy mắt cô.

“À”. Cô hiểu ra, cười với anh.

“Sao tự nhiên lại gói sủi cảo?”. Anh tò mò hỏi.

Mạnh Thiên Bình đầu tiên hơi run lên, sau đó nhả mặt.

“Để dời đi lực chú ý”. Cô nói.

Anh không đề cập tới, suýt chút nữa cô đã quên chuyện này. “Anh rốt cuộc đang nghĩ gì?”.

“Ý gì?”. Anh khó hiểu nhướn mày.

“Thẻ tín dụng. Anh làm thẻ tín dụng cho tôi làm gì?”.

“Cô nhận được thẻ rồi à?”.

Cô gật đầu.

“Rất tốt. Hiệu suất làm việc của bọn họ quả nhiên rất tốt, trong vòng 3 ngày đã đưa thẻ tới, tôi phải gọi điện khen ngợi chất lượng phục vụ mới được”. Dịch Tử Xá khẽ nhếch miệng, gật đầu hài lòng.

“Anh còn chưa trả lời vấn đề của tôi”. Mạnh Thiên Bình nhin không được mặt anh nhún lại, đồng thời nhét phần nhân cuối cùng vào trong vỏ bánh.

“Còn dư bột bánh biết làm gì bây giờ?”. Anh chú ý tới phần bột ước chừng 2cm còn dư trong tô.

“Nấu ăn chứ làm sao”.

“Nấu thế nào?”. Về mặt anh kinh ngạc khó hiểu.

“Cắt nhỏ ra thành từng viên là được, còn nữa, anh đừng đánh trống lảng, nhanh trả lời tôi, anh rốt cuộc nghĩ gì hay tính gì mà lại làm thẻ tín dụng cho tôi?”.

“Không phải cô nói muốn vết sạch thề của tôi à? Tôi làm để cô vết chứ gì nữa”. Anh nhếch miệng, cười như không cười, nhìn cô.

Mạnh Thiên Bình không biết đỡ sao.

“Tôi muốn ăn 20 cái, cô ăn 10 cái”. Anh đột ngột nói 1 câu kì lạ.

Cái gì ‘cô ăn 10 cái’?

“Tôi đâu có nói tôi đói bụng muốn ăn”. Cô nhịn không được lên tiếng.

“Cô ăn dùm tôi”. Anh bá đạo tuyên bố, tiếp theo bỏ lại một câu “Tôi đi tắm cái đã” rồi xoay người đi vào phòng.

Mạnh Thiên Bình hít một hơi thật sâu, hoàn toàn không hiểu anh ta là con người thế nào : Bá đạo? Cuồng ngạo? Đáng đánh đòn? Hay kì quặc?

Tóm lại, dù sao – cô lại hít thêm hơi nữa – anh ta là ông chủ, cô cứ nghe lệnh làm theo là được.

Cô lấy nồi hấp sủi cảo, tranh thủ thời gian chờ bánh chín dọn dẹp phòng bếp, lau sạch quầy bar. Chờ dọn dẹp xong, sủi cảo cũng đã chín, cô bưng đĩa bánh để lên bàn, trong chốc lát Dịch Tử Xá cũng ra khỏi phòng như đã tính trước thời gian.

Đầu anh ướt nhẹp chưa sấy, trên người mặc T-shirt trắng và quần đùi đen, thoát nhìn anh trẻ ra vài tuổi, nhưng cái cách lớn giọng đáng đánh đòn vẫn chưa thay đổi được. “Dùng mấy thứ đó lại, lại đây ăn với tôi cái đã”.

“Tay tôi đang ướt”. Cô bắt đầu dĩ nhiên. Để cô đi rửa xong thì đã làm sao?!

“Tay ướt lau đi là được, lại đây nhanh lên”.

Cô nhú mồm, hơi do dự nhìn chén bát đang rửa dở dang, không nghĩ anh chẳng chút kiên nhẫn đi một mạch lại gần, trực tiếp kéo tay cô tới vòi nước rửa, rồi rút khăn giấy lau khô tay cả hai, nắm tay cô đi vào bàn ăn ẩn cô ngồi xuống ghế.

Động tác của anh nhanh gọn liền mạch lưu loát, làm cô không kịp phản ứng.

“Nhìn rất ngon, nhanh ăn đi”. Anh ngồi xuống đối diện cô, nhếch miệng nói, sau đó vùi đầu vào ăn, ngay cả liếc mắt cũng không rảnh nhìn cô.

Nhìn anh, Mạnh Thiên Bình thật sự chỉ có 4 chữ “không thể đỡ nổi” để hình dung cảm thụ của cô lúc này.

Anh cứ bắt buộc phải kéo cô tới ngồi đây làm chi? Nói muốn cô ăn dùm, kết quả một mình ăn sạch, thật sự không hiểu nổi.

m thậm chí thở, cô cầm lấy chén đĩa học anh im lặng ăn sủi cảo.

“No quá”. Giải quyết xong 20 cái sủi cảo, Dịch Tử Xá thỏa mãn dựa lưng vào ghế nói.

Mạnh Thiên Bình kinh ngạc nhìn về phía anh, cô còn chưa ăn xong 5 cái mà anh ta đã dứt xong 20 cái, anh ta đói như quỷ đầu thai à, sao ăn nhanh dữ vậy?

“Nhìn tôi làm gì, đừng mong tôi ăn dùm cô, sào trúc”.

“Sào trúc?”. Cô trợn mắt.

“Ha ha...”. Biểu tình của cô làm Dịch Tử Xá nhịn không được bật cười, cảm giác mặt nhọc mất hết.

Hai ngày không gặp, bộ dáng của cô so với trí nhớ của anh hấp dẫn hơn nhiều, thuận mắt, còn có cảm giác nhớ nhung bất ngờ.

Anh không xác định được cảm giác này có liên quan đến không khí ấm áp quấn quanh mình không, nhưng cho dù có liên quan, không khí này cũng vì cô mà có, căn nhà này anh đã ở hơn ba năm nhưng chưa biết ngoại trừ xa hoa, rộng rãi, thoải mái, nó cũng có thể trở nên ấm áp.

Đây chẳng lẽ giống như lời mẹ thường cảm râm bên tai anh, trong nhà phải có nữ chủ nhân mới ra căn nhà?

Lẽ ra mẹ phải nói rõ một chút, phải nói trong nhà nếu không có một nữ chủ nhân “đúng nghĩa” thì thật sự kém hơn nhiều.

Quan trọng hẳn là hai chữ “đúng nghĩa”, vì anh không phải chưa từng đưa phụ nữ về nhà để cô ta tạm thời làm nữ chủ nhân, nhưng cảm giác cũng chẳng tốt hơn ở một mình là mấy, tới tận bây giờ, chỉ có cô là khiến nó đổi khác.

Nhìn cô gái muốn nói lại thôi, nhíu mày trừng mình trước mặt, tâm tình của anh đột nhiên trở nên vô cùng tốt, đưa tay vuốt vuốt tóc cô.

“Ăn nhanh đi, ăn xong tôi pha cafe cho cô uống”. Anh nói với cô. Ngoại trừ ba tên anh em trao đổi danh thiếp ra, anh chưa từng phục vụ bất kỳ ai, chưa từng chủ động pha cafe cho người khác uống.

“Giờ sắp 10 giờ rồi còn uống cafe?”. Mạnh Thiên Bình nghe vậy, nhin không được nhần mặt.

“Cô uống cafe vào là mất ngủ hả?”.

Cô gật đầu. Tuy rằng ít có cơ hội uống cafe nhưng trước kia chỉ cần có người hảo tâm mời cô uống cafe thì tới đó nhất định cô sẽ mất ngủ tới tận hừng đông, lần nào cũng vậy.

“Là vậy à?”.

Anh mỉm cười, đứng dậy tới quầy bar pha cafe, sau khi cô ăn xong sủi cỏ và dọn bàn xong thì anh đã pha ồi người 1 ly cafe thơm nức mũi, đặt xuống bàn trà.

“Lại đây uống cafe”. Anh ngồi lên sofa, gọi.

Mạnh Thiên Bình trợn mắt cổ nhin, không nói gì bước lại gần, khi thấy anh lấy ra 2 cái ly cô đã biết anh không bỏ qua cho cô mà.

“Ngồi ở đây”. Thấy cô tới gần sofa, anh bỗng nhiên vỗ vỗ xuống vị trí cạnh mình.

Cô bước chậm lại, do dự một chút mới miễn cưỡng ngồi xuống cạnh anh.

“Làm gì đề phòng vậy, tôi đâu có ăn thịt người, huống hồ tôi vừa mới ăn no”. Anh chế nhạo nhìn cô, cười xấu xa.

“Yêu râu xanh cũng đâu có ăn thịt người”. Cô nhin không được lằm bằm.

Anh ngạc nhiên, nhắm mắt lại, lập tức hiểu ra cười to, sau đó đột ngột ngừng.

“Em yêu”. Về mặt anh nghiêm túc đứng đắn nhìn cô. “Nếu em đã phát hiện ra bí mật của anh, anh cũng chỉ có thể xơi em thật ngon thôi”. Nói xong, anh giơ tay hướng tới cổ cô –

“Á!”. Mạnh Thiên Bình bị dọa nhảy dựng khỏi ghế sofa, kinh hoàng thét chói tai.

“Ha ha ha...”. Dịch Tử Xá nhin không được cười sặc sụa, cả người ngã xuống ghế sofa, không dậy nổi.

Buồn cười chết mất, yêu râu xanh? Cô đúng là hoang tưởng, oa ha ha ha....

Trùng trùng nhìn anh ta cười lẫn lộn, Mạnh Thiên Bình chợt hiểu ra mình bị anh ta đùa giỡn, nhin không được thẹn quá hóa nắm cái gối trên ghế đánh anh.

“Đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét!”. Cô đánh thật cật lực, vừa đánh vừa mắng.

Anh ta đúng là đáng ghét, dám dọa mình!

“Hắc hắc hắc, giỡn chút xíu mà, cô không cần phải mưu sát chồng nha?”. Anh vừa cười vừa đưa tay đỡ lấy cú đánh của cô, sao biết cô không hề có dấu hiệu dừng tay, anh đành đổi sách lược định đoạt cái gối trong tay cô.

Canh đúng lúc, kéo một cái, ai ngờ động tác của anh quá đột ngột, cô vẫn đang nắm chặt lấy cái gối, anh dùng sức, cô mất cân bằng ngã dúi xuống ghế, nháy mắt nằm đè lên anh, mặt dán trên môi anh.

Tình huống ngoài ý muốn bất thành linh, cả hai đều ngây dại.

Bọn họ tròn mắt nhìn đối phương, cảm giác quanh mình yên tĩnh, yên tĩnh đến mức nghe được cả tiếng tim mình đập, đập mạnh kịch liệt ‘bùm bụp’ từng tiếng.

Mạnh Thiên Bình đột nhiên bừng tỉnh, lập tức giãy giụa muốn đứng dậy khỏi người anh, sao biết càng giãy càng loạn, vừa mới chống tay, chân đã trượt ngã xuống người anh lại.

Anh la lên.

“A, xin lỗi, xin lỗi”. Cô vội vàng nói, tay chân luống cuống muốn đứng dậy lần 2, xui xẻo thế nào, tiếp tục bổ nhào vào người anh.

“Đừng động dậy nữa!”. Dịch Tử Xá rút cuộc chịu không nổi quát lên.

Cô lập tức nín thở, nghĩ đến anh ta không chịu nổi sự dể dàng của cô – trên thực tế cô cũng sắp chịu không nổi muốn tự hét vào mặt mình, cho nên anh mới kêu cô đừng động dậy nữa, để anh đứng dậy mau hơn, nhưng giây tiếp theo anh lại ôm lấy mặt cô, sau đó.....

Hôn cô –

Dịch Tử Xá cố ý hôn cô.

Vừa rồi tắm rửa trong phòng anh vẫn đang băn khoăn có phải mình đã yêu 1 cái bàn giặt mát rồi hay không, nếu thật thì chẳng giống anh chút nào, nhưng nếu anh không thích thì sao khi vào cửa thấy cô liền cảm động, còn làm ra mấy cái hành động không tưởng tượng được?

Anh biết mình có tật xấu là mềm lòng, cho dù mới bắt đầu thì không biết, nhưng sau khi bị Nhâm Duẫn Dực và mấy tên khốn nạn kia cười nhạo thì anh đã hiểu.

Nhưng mềm lòng thì mềm lòng, vẫn có giới hạn nhất định, chưa bao giờ như bây giờ, buông lỏng tiền bạc chưa tính, anh còn đau lòng muốn mau dưỡng béo và nuông chiều cô ngốc này.

Thấy Mạnh Thiên Bình trong nhà, anh còn có cảm giác thỏa mãn không hiểu nổi. Thấy thân ảnh bận rộn của cô trong bếp, anh còn cảm động, cho dù cô dính bột và bấp cãi khắp người, anh vẫn thấy cô rất đẹp, đẹp đến nỗi tim anh đập thình thịch.

Thương hại có làm tim người ta đập thình thịch không?

Thương hại có làm người ta thấy thỏa mãn không?

Còn nữa, thương hại có làm người ta thấy nhớ cô ấy không?

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng qua hai, ba ngày qua, số lần anh nhớ cô đã làm anh kinh hãi.

Cho nên, vừa rồi một mình trong phòng, anh đã chuẩn bị trước “mượn đề tài nói chuyện của mình”, lợi dụng chuyện cô nhận lời phối hợp diễn giả làm thật với anh để xác định cảm tình của mình với cô.

Vốn anh tính tiến hành chậm rãi, trước nói chuyện phiếm, sau đó mới từ từ vào vấn đề chính, không ngờ căn khônD được kế hoạch biến hóa, đột nhiên phát sinh chuyện ngoài ý muốn như vậy, chết tiệt, cô còn mả sát cộ cộ không ngừng trên người anh, tuy rằng không phải cố ý nhưng cũng đủ bức điên một người đàn ông khỏe mạnh như anh.

Mặc kệ, hôn trước nói sau, tuy rằng có thể sẽ làm cô sợ, nhưng đỡ hơn so với việc cô cứ cộ đi cộ lại trên người anh, rồi bị anh dùng ‘cách xấu hổ khác’ dọa?

Phải biết rằng, muốn khống chế phản ứng tự nhiên của cơ thể là rất khó.

Môi cô thật mềm mại, hoàn toàn bất đồng với thân thể cứng đờ như khúc gỗ của cô, vừa mềm vừa ẩm, làm cho người ta lướt qua rồi thì không dừng được, chẵnD qua hai mắt cô sợ hãi trở to hơi khó chịu.

“Nhắm mắt lại”. Anh ra lệnh.

Cô vẫn mở mắt không buồn nhúc nhích, rất giống tiểu bạch thỏ hoảng sợ, càng làm đại sói hoang là anh thêm thú tính lỏng lẻo.

“Nhanh lên!”. Anh quát, cô sợ quá lập tức nhắm mắt, y hệt tiểu ngu ngốc.

Không cần nghĩ cũng biết chắc chắn cô ngốc không nhớ mình hoàn toàn có thể giơ chân đá anh, tát anh 1 cái hoặc thét lên ra lệnh anh phải buông cô ra, nhưng trong giờ phút này, anh hy vọng cô đừng nhớ ra.

Dịch Tử Xá nhắm mắt lại, tinh tế nhắm nháp hương vị của cô.

Đây là nụ hôn đầu tiên của hai người, anh vốn tưởng chỉ nhắm nháp một chút hương vị của cô thôi, tiện thể làm rõ cảm giác của mình với cô, không nghĩ tới hương vị của cô lại quá sức tuyệt vời, thêm biểu hiện dờ dẩn của cô, kích thích cá tính đàn ông tự đại quyết không chịu thua trong anh.

Cô không hề sợ anh, càng không hề mê say nụ hôn của anh.

Anh muốn cô cũng giống anh, thích nụ hôn của bọn họ.

Nhấp nháp hưởng thụ trong nháy mắt biến thành nhu tình câu dẫn và lôi cuốn, anh dùng đầu lưỡi khẽ liếm lên cánh môi của cô, vẽ lên hình môi cô, chậm rãi, chậm rãi, thẳng đến khi cô không tự chủ được dần dần đáp lại.

Anh không thể ngăn được phản ứng run rẩy, than nhẹ, phản ứng đó không hề làm anh sợ, nhưng làm cô sợ.

Mạnh Thiên Bình bỗng nhiên mở to mắt, cả hai bốn mắt nhìn nhau, trong đáy mắt ngoại trừ có hoang mang, nếu anh đoán không lầm còn có thần sắc động tình, con người cô luôn bí ẩn và tràn đầy mê hoặc.

Nhìn cô không chuyển mắt, chỉ thấy ánh mắt cô dần trở nên mờ lung, rồi vô lực nhắm nghiền. Cô cúi đầu rên rỉ ra tiếng, thanh âm tuyệt vời dễ nghe, làm cho anh hoàn toàn không thể khống chế được càng thêm nồng cháy mà hôn môi cô cuồng nhiệt mạnh mẽ.

Tim đập mạnh hơn, hô hấp dồn dập, hơi thở hai người theo môi hôn quyện lại thành một, đan thành tấm lưới dục vọng, đưa cả hai gắt gao dán vào nhau, buộc chặt cùng một chỗ, không giã được.

Dịch Tử Xá rời khỏi môi cô, hôn lên gáy cô, cảm giác da thịt cô mềm mại trơn nhẵn và rung động từ mạch máu run rẩy.

Quần áo trên người cô bị anh liếm, hôn, đùa bỡn, từng cái từng cái bị cởi ra, rút khỏi.

Cô có cảm giác mình sắp không thở được nữa, muốn đẩy anh ra nhưng lại muốn ôm chặt lấy anh hơn, muốn nói anh dừng nhưng cũng không muốn, thậm chí hy vọng anh tiến tới mạnh hơn. Cô biết chính mình thật mâu thuẫn, nhưng không biết làm sao cho phải.....

Thân thể áp thân thể, tâm hòa tâm.

Hô hấp giao hòa, tim đập tương ứng.

Bốn phía một mảnh trầm tĩnh.

.
. .
.

Đầu óc Mạnh Thiên Bình trống rỗng, không xác định được vừa rồi đã xảy ra chuyện gì – không, không phải không xác định, mà là không thể tin được, không thể tin, vừa rồi giữa bọn họ đã phát sinh ‘chuyện ấy’.

Cô và anh..... Bọn họ..... Bọn họ thế nhưng.....

“Em có khỏe không?”. Dịch Tử Xá đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn cô, khàn khàn hỏi.

Cô hoàn toàn không biết nên nói gì, cũng không biết mình nên trả lời hay không nên, chỉ có dụi mắt xấu hổ thẹn thùng và hoang mang nhìn anh.

“Thực xin lỗi”. Anh giải thích.

Cô bỗng nhiên cứng đờ người.

“Không nên suy nghĩ bậy bạ, tiếng xin lỗi này là vì vừa rồi đã làm em đau”. Thấy cô dờ ra, Dịch Tử Xá lập tức nhún mày nói. Lát sau, anh nhìn không được lại quan tâm hỏi. “Có khỏe không? Rất đau sao?”.

Cô đỏ mặt, xấu hổ muốn đào lỗ chui xuống luôn, dời mắt đi nơi khác tìm quần áo của mình. Quần áo của cô la liệt dưới đất, xen lẫn với quần áo anh, quần lầy nhau, giống như bọn họ vừa rồi.

“Anh.... Có thể để em đứng dậy được không?”. Cô thấp giọng hỏi.

Anh không trả lời, chỉ rút lui khỏi người cô, sau đó trong nháy mắt đã chặn ngang bệ bồn cô lên.

“Á!”. Mạnh Thiên Bình sợ hãi la lên, bối rối vội vàng ôm lấy cổ anh, giữa chính mình té xuống. “Anh đang làm gì?”. Hoảng hốt làm Diệc cô có chút chói tai.

“Mang em đi tắm rửa”. Anh thoải mái ôm lấy cô đi về hướng phòng anh.

“Em tự về phòng tắm được, anh nhanh thả em xuống”. Ý định của anh làm cô sợ tới mức trợn tròn 2 mắt, giấy giữa cả kính kêu lên.

Anh ngoảnh mặt làm ngơ, dễ dàng bế cô vào căn phòng vốn không khóa cửa của mình, sau đó đưa cô vào phòng tắm. Anh đặt cô ngồi xuống bồn tắm massage, mở nước ấm, sau đó vòng tay ôm cô, kéo vòi sen giúp cô tắm rửa.

Thân thể dần dần thả lỏng, mỗi mệt và cơn buồn ngủ nhanh chóng ập tới, Mạnh Thiên Bình bất tri bất giác dựa vào người anh không ngăn được hai mắt díp lại.

Quá buồn ngủ, cô chỉ nhớ rõ hình như mình bị người ta ôm lấy, sau đó chẳng biết gì nữa.

6. Chương 06

Chương 6

Nói thật, Dịch Tử Xá không ngờ mọi việc lại trở nên như bây giờ.

Buổi sáng tỉnh dậy, trên giường có cô ấy. Trước khi ra khỏi nhà đi làm, có bữa sáng nóng sốt để ăn. Tan tầm về nhà, ngoại trừ ngọn đèn ấm áp trong phòng nghênh đón anh, còn có nụ cười dịu dàng của cô. Sau đó buổi tối đi ngủ, được ôm cô vào lòng, mặc kệ đêm đó hai người có hoan ái hay không đều hạnh phúc.

Cô không còn phải ngủ trong phòng mình sau đêm đó nữa, anh không để cả hai có cơ hội ngủ một mình.

Ngay từ đầu Mạnh Thiên Bình đương nhiên có ý muốn kháng cự, nhưng chỉ một câu nói của anh “Em đã nói sẽ phối hợp” liền đánh vỡ ý kháng cự trong cô ngay, làm cô không thể không khuất phục dưới uy lực của anh.

Được rồi, anh thừa nhận mình thật ti bỉ, nhưng anh yêu hương vị của cô đến kỳ lạ, cảm giác cô dựa vào ngực anh say ngủ, anh còn cách nào?

Vợ chồng đồng giường là chuyện cực kỳ bình thường, ngủ riêng mới là vi phạm lẽ thường.

Nhưng vấn đề ở chỗ hai người bọn họ rốt cuộc có tính là một đôi vợ chồng không?

Dịch Tử Xá vì vấn đề này nghĩ muốn nát óc suốt 2 ngày, bắt đắ dĩ đành phải tìm người phụ anh giải thích, người ta nói ‘ba thợ giày thối còn hơn 1 Chư Cát Lượng’ không phải sao?

“Hẹn tụi tao ra đây mà im thin thít là sao?”. Quý Thành Hạo ngồi trên sofa Lounger Bar, quái dị nhìn thái độ im lặng của Dịch Tử Xá.

“Tao đang nghĩ không biết nên nói từ đâu”. Dịch Tử Xá trả lời.

“Nói từ đâu chứ đâu, dù sao đêm nay tao cũng không có lịch hẹn. Còn mày?”. Quý Thành Hạo quay đầu hỏi Trạ Diệc Kì ngồi bên, người sau lắc lắc đầu.

“Duẫn Dực tới trễ, hay hôm nay không hẹn nó?”. Trạ Diệc Kì hỏi.

“Tao có tìm nó, nhưng nó không rảnh”.

“Chắc, không biết nó bận cái gì, lần trước tao tìm nó, muốn phỏng vấn cảm giác nó sau khi “thân cận” nàng kia xong, nó cũng nói nó không rảnh. Không biết không rảnh thiệt hay giả bộ, tụi mày gần nhất có ai gặp nó không?”. Quý Thành Hạo chắc lưỡi.

Dịch Tử Xá và Tràm Diệc Kỳ đồng loạt lắc đầu.

“Mày cũng không?”. Dịch Tử Xá lắc đầu làm Quý Thành Hạo kinh ngạc nhướng mày, anh còn tưởng rằng căn cứ vào đạo lý ‘biết người biết ta, trăm trận trăm thắng’ thì Dịch Tử Xá sẽ đi tìm Duẩn Dực truy hỏi rõ ràng trước.

“Quái, kẻ lên thớt kẻ tiếp là mày mà mày vẫn kiêu chề được không đi tra xét tình trạng kẻ địch? Không lẽ mặt trời mọc đằng Tây rồi?”. Quý Thành Hạo chế nhạo anh.

Dịch Tử Xá trừng mắt liếc Quý Thành Hạo một cái, không có tâm tình cãi lộn.

“Hỏi mày 1 vấn đề”. Anh hỏi với vẻ mặt nghiêm túc. “Nếu có 1 đôi nam nữ vì lợi ích nào đó mà kí hợp đồng kết hôn, sau diễn giả làm thật, thì 2 người có tính là vợ chồng không?”.

Tràm Diệc Kỳ và Quý Thành Hạo nhanh chóng đưa mắt nhìn nhau, biểu tình trên mặt vô cùng quái dị.

“Kí hợp đồng kết hôn?”. Quý Thành Hạo lặp lại 4 chữ. Có nghe lầm không?

“Trả lời tao trước đã, 2 người đó không phải có mày ở trong chứ, Tử Xá?”. Tràm Diệc Kỳ nhìn anh chăm chăm.

“Đương nhiên không phải”. Anh ngay lập tức thanh minh.

“Xì!”. Quý Thành Hạo nhin không được buông 1 tiếng rửa.

Tràm Diệc Kỳ bắt đầu đi lắc đầu. “Tử Xá, mày có thể lừa người khác dễ dàng, nhưng tụi tao biết mày cả đời mày rồi, mày tưởng tụi tao không biết mày nói xạo toàn là đặc biệt dính dáng tới sự thật à?”. Lát sau, anh nhin không được hỏi. “Mày thật sự kết hôn với 1 cô rồi?”.

“Đúng”. Nếu lời nói dối đã bị vạch trần, Dịch Tử Xá cũng không giấu giếm nữa, gật đầu ngoan ngoãn thừa nhận.

“Hợp đồng kết hôn? Mày dám làm? Thật vô sỉ ti bỉ!”. Quý Thành Hạo rống lên, không tin anh lại làm ra chuyện thái quá như thế.

Nhìn Thành Hạo bốc hỏa, Dịch Tử Xá nhin không được nhếch mép, tâm tình đột nhiên tốt hơn hẳn.

“Bình bất yếm trá*. Tao nhớ rõ Duẩn Dực đã nói”.

(*bình bất yếm trá – : trong quân sự, người cầm binh phải biết lừa địch)

“Tao muốn gặp chú Dịch với cô Dịch để vạch trần âm mưu của mày”. Trùng mắt nhìn anh, Quý Thành Hạo nói.

“Mày dám!”. Dịch Tử Xá trừng lại, nghiêng răng thốt ra.

“Sao mà không dám, mày không phải vừa mới nói ‘bình bất yếm trá’ sao?”. Thằng này mà lừa được, người bị hại ngược lại sẽ chính là mình. Khế ước kết hôn? Đúng là tuyệt chiêu, sao lúc trước mình không nghĩ ra?. Quý Thành Hạo tức giận chém thốt.

“Mày có làm vậy cũng không ăn thua”. Tràm Diệc Kỳ lên tiếng nhắc nhở.

“Vì sao?”. Quý Thành Hạo quay đầu hỏi.

“Vừa rồi mày không nghe Tử Xá nói sao?”.

“Tao chỉ nghe chuyện chết tiệt nó giả bộ kết hôn?”.

“Nó nói 2 đứa diễn giả làm thật”.

Quý Thành Hạo ngây người, nhin không được la lên. “Trời ơi, mày yêu cô nàng kia rồi?”. Anh nhìn về phía Dịch Tử Xá.

Yêu? Dịch Tử Xá bị hai chữ này đánh thẳng sau ót, anh biết mình thích nhìn Mạnh Thiên Bình, thích ôm cô ấy, thích ngửi mùi hương độc nhất của cô, thích đến mê muội, nhưng mà, yêu?

Mình yêu cô ấy sao? Cho nên mới kìm lòng không được muốn dây dưa trên giường với cô ấy, không muốn ngủ riêng?

Cho nên mới phiền não vì thân phận vợ chồng chưa rõ giữa cả 2, vì mình hy vọng cả 2 đúng là vợ chồng, nhưng không cách nào quên được phần hợp đồng vất ngang mối quan hệ này sao?

Mình yêu cô ấy?

Hóa ra mình yêu cô ấy.

“Nè chú em, tỉnh tỉnh, không cần chứng ra cái vẻ mặt say mê mộng đẹp đó được không? Đúng là phát gớm!”. Quý Thành Hạo nhăn mặt nói.

Trạm Diệc Kỳ ngồi bên cười khẽ ra tiếng.

“Diệc Kỳ, đừng có cười, mày nói đi”. Quý Thành Hạo lo lắng. “Tao cảm thấy cô nàng kia nhất định học qua ma thuật, bùa chú, bằng không mới hơn 2 tuần lễ thôi, làm sao thằng này nó lại biến thành như vậy?”. Nói xong, anh đột nhiên kéo Dịch Tử Xá đứng dậy. “Mày đứng lên, tao mang mày đi lập đàn giải bùa”.

Trạm Diệc Kỳ nghe vậy, rốt cuộc nhin không được cười to.

“Điên hả mày!”. Dịch Tử Xá gạt tay anh ra, tức giận trừng mắt liếc anh 1 cái.

“Người điên là mày!”. Mặt Quý Thành Hạo nhăn thành đống. “Không thể vì 1 thân cây mà buông tha cả tòa rừng rậm, mày nhanh tỉnh lại!”.

“Có được gốc cây thuộc về mình, và cả 1 mảnh rừng chẳng phải của mình, tao tình nguyện chọn 1 gốc thôi”. Dịch Tử Xá chu môi, phát hiện tâm tình của mình hiện tại siêu tốt. Hóa ra anh yêu cô, hóa ra là thế.

“Diệc Kỳ thằng đầu bóng lưỡng này, mày đừng có cười nữa được không, mau giúp tao nghĩ cách, thằng này nó khùng rồi”. Quý Thành Hạo nhin không được sốt ruột kêu lên.

Bọn họ bây giờ bao nhiêu tuổi, chỉ mới 30 thôi mà, là thời điểm sức hấp dẫn đạt đỉnh ở người đàn ông, bao nhiêu phụ nữ muốn hình muôn vẽ bám lấy, bọn họ có thể từ từ mà lựa, 3 năm, 5 năm, thậm chí 7 năm, 10 năm, cho đến khi nào chọn được người tốt nhất, thích hợp nhất thì kết hôn là vừa, tự nhiên nhảy vô mộ phần hôn nhân bây giờ làm gì?

Cũng vì như thế, bọn họ mới lẩn tránh cô dâu bị chỉ định ình như trạch, không phải sao? 4 anh em bọn họ không muốn bị trói buộc nên thiếu chút nữa huynh đệ tương tàn, đơn giản vì bọn họ không muốn kết hôn sớm như vậy.

Kết quả sao?

Tử Xá không chỉ kết hôn hợp đồng, còn diễn giả làm thật yêu cô gái không biết từ đâu chui ra ngay cả anh em thân thiết cũng chưa cho gặp, còn làm vẻ mặt say mê, thằng này, điên rồi!

“Nó không phải điên, chỉ là rơi vào lưới tình mà thôi”. Trạm Diệc Kỳ cười.

“Rơi vào lưới tình thì coi như điên rồi còn gì?”. Quý Thành Hạo đáp ngay.

“Hôm nay tâm trạng tao tốt, không so đo với mày, nhưng về sau mày còn lên cơn nữa, coi chừng tao đánh sưng trán”. Dịch Tử Xá liếc Quý Thành Hạo 1 cái, tức giận nói.

“Hôm nay mày tìm tụi tao là để giải quyết vấn đề này?”. Trạm Diệc Kỳ vẫn tươi cười hỏi anh.

Anh dăm chiêu suy nghĩ một chút, sau đó lại nhăn trán. “Phải nói là giải quyết 1 nửa”.

“Là sao?”. Trạm Diệc Kỳ nhú mày.

“Hồi trước tao cực kì phiền chán, mà không biết nguyên nhân tội cùng là vì sao – ”.

“Là vì mày bị khùng”. Quý Thành Hạo nhin không được ngắt lời.

Dịch Tử Xá lườm anh, tiếp tục nói cho xong. “Bây giờ biết rồi, nhưng vẫn chưa giải quyết được vấn đề”.

“Vấn đề của mày là gì?”. Trạm Diệc Kỳ hỏi.

“Là nó bị thần kinh”. Quý Thành Hạo lại xen vô.

“Quý Thành Hạo mày không im miệng được hả, mày không nói không ai nói mày câm”. Dịch Tử Xá gào lên. “Nhẫn nại của tao có giới hạn đó nha mày”.

“Thành Hạo, mày đừng nháo nó”. Trạm Diệc Kỳ cũng nói.

“Tao nháo hồi nào, tao là đang tận tình khuyên bảo muốn cứu nó”. Quý Thành Hạo chìa ra vẻ mặt dụng tâm lương khổ.

“Cảm ơn mày đồ gà mái, nhưng mà tao không cần”. Dịch Tử Xá nhe răng trợn mắt.

“Lòng tốt không cần hồi báo”.

“Muốn báo ra cửa hàng mà mua”.

“Cửa hàng không bán báo này”.

“Vậy báo nào? Nhật báo quả táo hay báo liên hợp?”.

“Hê hê, mắc cười quá à”. Thành Hạo nhăn nhó.

“Hai tụi mày đừng náo loạn nữa”. Trạm Diệc Kỳ phụt cười, trong lòng cảm thấy nhất định Nhâm Duẫn Dực rất muốn tới cuộc tụ họp lần này, nếu anh ấy tới anh cũng không cần vui vẻ 1 mình, còn có người giúp anh ghim 2 cái đầu trâu này xuống.

Hai người bọn họ không hẹn mà cùng hừ 1 tiếng, sau đó quay đầu qua 2 hướng.

“Tử Xá, vấn đề vừa rồi mày muốn nói là gì?”. Trạm Diệc Kỳ trở về vấn đề chính.

“Tao không biết tụi tao bây giờ có tính là 1 cặp vợ chồng chân chính không nữa”.

“Hai người có đi đăng kí chưa?”.

“Có rồi”.

“Vậy thì đúng là vợ chồng rồi”.

“Nhưng giữa tụi tao còn tồn tại bản hợp đồng đó”.

“Nội dung hợp đồng?”.

“Chuyện làm xong lập tức ly hôn, hai bên không thiếu nợ nhau”.

“Chỉ cần bên kia đồng ý, bản hợp đồng đó chỉ còn là mớ giấy lộn, quảng đi là xong”.

Dịch Tử Xá đột nhiên mím môi, cực khổ không nói nên lời. Vấn đề nằm ở ngay đây nè, nếu Thiên Bình không đồng ý? Nếu cô ấy muốn ra đi, chẳng lẽ anh lấy dây trói cô ấy, giữ lại sao?

“A ha, tao biết rồi”. Quý Thành Hạo không an phận ngậm miệng được lâu, đột nhiên reo lên. “Nói dài nửa ngày thì ra mày yêu người ta, mà người ta không có yêu mày”.

“Câm miệng!”. Dịch Tử Xá giận tím mặt.

“Nha nha, chẳng lẽ tao đoán trúng rồi?”.

“Mày câm cho tao!”.

“Wow, then quá hóa giận, đúng là tao đoán trúng rồi. Muahahaha....”.

“Quý Thành Hạo!”. Dịch Tử Xá giận quá nhảy lên, vọt đến trước mặt mà đấm cho thẳng bẹn 1 cú.

Trạm Diệc Kỳ nhin không được thở dài.

“Thành Hạo, mày đừng cố ý chọc nó nữa được không? Còn nữa, Tử Xá, ngồi xuống được không?”. Rồi, anh nhìn Dịch Tử Xá. “Tao có cách giải quyết”.

Vừa nghe có cách giải quyết, Dịch Tử Xá lập tức ném Quý Thành Hạo trở lại ghế sofa, ngồi xuống vị trí.

“Cách gì?”. Anh khấn trương.

“Rất đơn giản, chỉ cần khiến cô ấy cũng rơi vào lưới tình như mày là xong”. Trạ Diệc Kì thoải mái nói.

Dịch Tử Xá ngẩn ra.

“Đáp án đơn giản như vậy cũng nghĩ không ra, xem ra lời đồn ‘tình yêu khiến người ta ngu ra’ quả nhiên là thật”. Quý Thành Hạo hừ mũi.

Dịch Tử Xá nhìn về phía anh, ngây ra như phỗng không nói được gì. Đúng, đáp án đơn giản như vậy, sao anh chưa từng nghĩ tới? Chỉ cần làm cô cũng yêu anh là xong, yêu đến cam tâm tình nguyện ở lại vì anh, làm vợ anh danh chính ngôn thuận, đường đường chính chính, bà xã của Dịch Tử Xá anh.

“Nghĩ thông chưa?”. Trạ Diệc Kì nhếch mép nhìn anh.

Anh gật đầu.

“Vậy đêm nay châu này mày mời”.

“Đương nhiên”. Dịch Tử Xá không chút do dự gật đầu, sau đó nghi hoặc nhìn Diệc Kì đứng dậy. “Ừa, mày đi đâu?”.

“Vấn đề của mày đã giải quyết xong, hơn nữa bữa ăn thân mật với vị hôn thê bị chỉ định mày cũng có thể an toàn vượt qua, tao tất nhiên phải về nhà vắt tay lên trán nghĩ cách đối phó với cửa ải khó khăn này”. Trạ Diệc Kì mỉm cười nói, bộ dáng tao nhã làm người ta cảm giác anh chẳng gặp cửa ải khó khăn nào.

“Tao thấy mày phí sức làm gì, đừng có lo”. Quý Thành Hạo lên tiếng.

“Vậy sao?”. Trạ Diệc Kì nhìn về phía anh, vẻ mặt tò mò nhíu mày.

“Vì tân nương tử nhất định sẽ kết hôn với mày, cần gì mày lãng phí khí lực chống cự? Đúng không?”. Quý Thành Hạo ngoài cười mà trong không cười, cợt nhả.

“Mày tưởng tân nương tử sẽ không để ý đại soái ca mày? Hay mày muốn học Duẫn Dực hóa trang cho xấu đi, hay muốn học Tử Xá tiên hạ thủ vi cường đặt hợp đồng kết hôn linh tinh?”. Trạ Diệc Kì rất muốn biết tên gốc này sẽ làm gì.

“Như vậy không sáng ý hơn à?”. Anh không ai bì nổi liếm liếm môi. “Tiên hạ thủ vi cường đúng là ý hay, tao thấy cách này rất ổn”.

“Cho nên, mày muốn đi kết hôn giả?”.

“Nếu tao nói ừ thì mày không được lập tức gọi điện báo cho ba mẹ tao biết đó nha?”.

“Tất nhiên tao phải gọi”. Quý Thành Hạo không nghĩa khí nói.

“Nếu đã vậy ngu gì tao nói ày biết?”. Trạ Diệc Kì mỉm cười.

“Nói hay không cũng không sao, dù gì cái tân nương tử kia cuối cùng khẳng định sẽ là vợ mày, không phải tao”. Quý Thành Hạo không thêm để ý nhún vai.

“Phải không? Vậy chúng ta chỉ có thể chờ mà xem thôi”.

“Đúng vậy, chờ mà xem đi”.

Vì hạnh phúc cả đời mình, huynh đệ xem như đã tương tàn ==

Tiếng nhạc vang lên, cửa lớn bị đẩy ra, Dịch Tử Xá đi vào phòng.

“Anh về rồi”. Mạnh Thiên Bình đứng trong bếp ngẩng đầu, mỉm cười gọi anh.

“Em đang làm gì vậy?”. Thấy cô lại ở trong bếp, anh nhin không được hỏi

Anh phát hiện hình như cô rất thích ở trong bếp nấu nướng, ngày trước trong tủ lạnh của anh chỉ có vài thứ đồ uống và đồ ăn đông lạnh, để ngừa buổi tối lỡ có đói bụng khỏi mất công ra ngoài tìm ăn. Nhưng hiện giờ không chỉ có trái cây tươi, còn có sủi cảo cô tự tay làm, rau ngâm chua, bánh khoai viên, hành phi và bánh bao.

Thậm chí ngay cả chè trôi nước cô cũng tự làm, quả thực làm anh há mồm kinh ngạc.

Anh từng hỏi cô, sao cô biết làm những thứ đó, cô nói là mẹ dạy, vì trong nhà không có tiền mua cho nên chỉ có thể tự làm, dần dà rồi cái gì cũng biết làm.

Lời của cô làm anh thực đau lòng, bất giác nhăn mặt nhăn mày, không nghĩ tới cô lại lạc quan nói anh biết, cô rất may mắn mới có 1 bà mẹ thiên tài như thế, truyền đủ tài nghệ nấu nướng ình, học được nhiều thứ như vậy.

“Sữa đậu nành”. Mạnh Thiên Bình trả lời.

“Sữa đậu nành?”. Anh nhin không được lộ ra vẻ mặt ghen hòng nhìn trần trối. 1 ly sữa đậu nành bên ngoài bán có hơn 10 đồng thôi mà, không tất yếu phải tự tay làm chứ?

“Đói bụng chưa anh, muốn em nấu gì cho ăn không?”. Không để ý tới biểu tình ngạc nhiên ngây ngốc của anh, cô cứ hỏi theo lẽ thường.

“Buổi tối anh có ăn trong cuộc hẹn ở nhà hàng rồi, ăn nhiều lắm”. Anh lắc đầu.

Mạnh Thiên Bình nghe vậy vụng trộm thở dài nhẹ nhõm.

Nói thật, cô rất sợ anh trở về lúc 9 10 giờ mà chưa ăn tối hoặc than đói bụng, vì anh ăn mình anh thôi không sao, mỗi lần đều ép cô ăn chung, hại cô mới nửa tháng đã mập ra 3kg, cô thật sự sợ hãi đến lúc về nhà mẹ và Sĩ Ngạn nhận không ra mình.

“Em lại đây”. Dịch Tử Xá ngoắc cô.

Cô nhìn nồi sữa đã nấu xong, tắt bếp, sau đó mới ra khỏi bếp, đến gần anh.

“Sao vậy, có chuyện gì sao?”. Cô hỏi, phát hiện biểu tình trên mặt anh có điểm kì quái.

“Cái này tặng em”.

1 bó hoa thành linh nhảy ra trước mặt cô, hoa hồng đỏ rực rỡ bọc giấy trắng in họa tiết ngôi sao, đơn giản mà đẹp không sao tả xiết.

“Tử Xá?”. Cô nhìn anh, trên mặt bất ngờ vui vẻ và khó hiểu. Sao anh lại đột nhiên mua hoa tặng cô?

“Em không thích sao?”. Thấy cô không đưa tay ra nhận, anh nhú mày.

“Thích”. Cô lập tức nói, sau đó chỉ thấy anh nhét bó hoa vào lòng cô.

“Thích thì cầm đi”.

Mạnh Thiên Bình nhìn bó hoa trong lòng, lại ngẩng đầu nhìn anh, sau đó nhìn hoa, rồi lại nhìn anh, đầu trống rỗng, nghĩ không ra lý do anh đột nhiên tặng hoa.

“Vì sao?”. Cô hỏi anh.

“Cái gì vì sao?”. Anh hỏi ngược lại.

“Vì sao đột nhiên tặng hoa cho em?”. Cô nhìn anh chăm chăm.

“Ừm... Là...”. Ánh mắt trong suốt của cô nhìn, làm Dịch Tử Xá có chút không được tự nhiên và xấu hổ. Đáng chết, anh căn bản không nói được câu sến rện ‘vì anh thích em, anh yêu em, anh muốn theo đuổi em’. “Chỉ là thấy hoa đẹp, em không thấy nó đẹp à?”.

Cô tròn mắt. “Chỉ vì thấy hoa đẹp, nên anh mới mua cho em?”.

“Đúng”.

“Hóa ra là thế, cảm ơn anh, nó thật sự rất đẹp, em đi tìm bình cắm”. Cô cười, sau đó ôm hoa xoay người tránh ra.

Dịch Tử Xá ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn cô càng đi càng xa.

Trời à, Dịch Tử Xá, mày bị ngu rồi à? Hoảng hốt lên mạng tìm kiếm lãng mạn là gì, tìm tìm hiểu hiểu, chân tay luống cuống đi vô cửa hàng hoa bị nhân viên cửa hàng cười nhạo nửa ngày, thật vất vả mới mua được hoa hồng tình yêu, kết quả sao, mày rốt cuộc đang làm gì?

Anh có cảm giác khóc không ra nước mắt, cảm giác mình vừa đi đã đi vào ngõ cụt.

Không được, mắt bò mới lo làm chuồng là không được, anh không thể để thất bại này đánh gục. Hít sâu 1 hơi, anh sải chân bước, vội vàng đi vào, ngay cả anh còn không biết trong nhà có bình cắm hoa.

Bỗng nhiên, anh nghe thấy có tiếng đồ vật rơi xuống đất.

“Xoảng!”.

Tiếng thủy tinh vỡ nổ tung trong phòng, dọa Mạnh Thiên Bình ngây người, cũng làm Dịch Tử Xá sợ tới mức sắc mặt đại biến.

“Không được cử động!”. Anh hét lên, nhanh chóng đi về phía cô.

“Thật xin lỗi, em không cố ý, em... Em lập tức đi dọn”. Mạnh Thiên Bình kinh hoảng giải thích, định ngồi xổm xuống dọn mảnh vỡ, lại bị người ta nháy mắt vọt tới kéo đứng lên.

“Anh nói em đừng cử động, em không nghe sao?”. Anh tức giận hướng cô rít gào.

“Thật xin lỗi, em sẽ bồi thường tiền nó cho anh”. Cô không khỏi co rúm người lại, vội vàng nói. Cô biết cái chén kia là đồ thủy tinh Herme’s, cô có nhìn thấy trên mạng.

“Ai muốn tiền của em?”. Anh trừng cô, giận không thể át quát, đột nhiên bất ngờ không kịp phòng bị bẻ bồng cô lên, cô sợ quá la hoảng.

“Á!”.

“Á cái gì? Có bị thương hay không?”. Anh ôm cô đặt ngồi lên tủ, vẻ mặt nghiêm túc kiểm tra chân tay cô.

“Không có”.

“Thật vậy à?”. Dịch Tử Xá tiếp tục kiểm tra, không chính mắt nhìn thấy thì không yên tâm. Hoàn hảo, đúng là không bị sao. “Em ngoan ngoãn ngồi đó, chừa nào anh nói được phép mới xuống”. Anh ra lệnh.

Cô trợn mắt. “Nhưng em phải dọn –”.

“Anh sẽ dọn. Em chân tay vụng về, đi tìm bình hoa không đã đánh vỡ chén, ai biết còn luống cuống cắt trúng tay mình vài đường?”. Anh ngắt lời cô, châm biếm.

Nói xong lập tức xoay người tìm chổi và hốt rác, cẩn thận quét sạch các mảnh vỡ, sau đó dùng máy hút bụi hút hết góc phòng và sàn, thậm chí còn cẩn thận ngồi xuống soi xem còn mảnh vụn nào sót lại không.

Nhìn động tác cẩn thận liên tiếp của anh, Mạnh Thiên Bình không xác định được mình nên có cảm tưởng gì.

Vì sao anh lại cẩn thận như vậy, là vì cô sao? Vì anh luôn rất ít khi đi vào khu vực bếp, mà cô thì suốt ngày ở trong này.

Lòng không tự chủ được mềm nhũn, cảm giác ấm áp.

Người đàn ông này vì sao lại tốt với cô đến vậy? Anh còn tốt với cô như thế, nhất định cô sẽ không khống chế được cảm tình của mình, yêu anh sâu đậm, đến lúc đó phải làm sao?

Không, không được, đây chỉ là 1 giao dịch, 1 tuồng kịch, cô nhất định phải nhớ, nhất định phải vững lòng, nhất định!

7. Chương 07

Chương 7

Đối mặt với 1 người đàn ông cứ hễ là tặng hoa, tặng quà, rảnh sẽ đưa bạn đi xem phim, ăn cơm, đi dạo phố, vui chơi, hơn nữa quan trọng là anh ấy vừa đẹp trai vừa có tiền, lại che chở chăm sóc cho bạn mọi lúc mọi nơi, xin hỏi bạn làm sao có thể kìm lòng mà không yêu anh ấy?

Khó khó khó, trừ phi mắt bạn bị mù, nhìn không thấy những việc anh ấy làm, nếu không căn bản không có khả năng.

Mạnh Thiên Bình ngồi trong phòng khách bất đắc dĩ thở dài, cảm thấy thật bất lực. Bây giờ cô rút cuộc nên làm cái gì, nếu để Dịch Tử Xá biết cô nảy sinh tình cảm với anh thì anh sẽ có phản ứng gì?

Lập tức hủy hợp đồng, đuổi cô ra khỏi nhà.

Thay đổi thái độ với cô 180 độ, từ dịu dàng trân trọng thành lạnh lùng coi thường, sau đó khi đã đạt được mục đích sẽ đuổi cô ra khỏi nhà.

Hảo tâm nói cho cô biết cóc ghẻ đừng mơ ăn thịt thiên nga, muốn cô tốt nhất nên chết tâm đi, sau đó anh sống tiếp cuộc sống của mình bình thường, còn cô chắc chắn sẽ thống khổ mà sống.

Hoàng tử nghe vậy mừng rỡ, sau đó nói với công chúa chàng cũng yêu nàng, từ đó về sau hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc vĩnh viễn trong tòa lâu đài – ha ha ha, đây là chuyện không thể xảy ra.

Mạnh Thiên Bình cười tự giễu, tự xấu hổ với ước muốn điều thứ 4 xảy ra.

Cô và Tử Xá là người của 2 thế giới hoàn toàn khác biệt, anh xuất thân từ gia đình giàu có, còn cô chỉ là hạng dân đen nghèo khổ. Anh là tổng giám đốc hàng trăm xí nghiệp lớn ở Đài Loan, còn cô phải bán mình để có tiền chạy án cho em. Anh học thạc sĩ ở nước ngoài, cô lại chỉ tốt nghiệp trung học. Bọn họ giống như mây trắng và bùn đen, khoảng cách xa xôi như đất với trời.

Biết rõ không thể, nhưng cô vẫn tự chui đầu vào rọ, thật là điên, tuy rằng cô không hề hối hận.

Cô cảm thấy bất đắc dĩ, là vì điều kiện của mình không xứng với anh.

Cô cảm thấy bất lực, là vì không có cách nào rút ngắn chênh lệch trời sinh giữa họ.

Cô cảm thấy đau thương, là vì vận mệnh của cả 2 không thể ở bên nhau.

Cô cảm thấy khổ sở, là vì tình cảm thâm lặng của mình sẽ không bệnh mà chết

Nhưng mà, cô tuyệt không hối hận mình đã yêu anh, dù sao không phải ai cũng có cơ hội yêu 1 người đàn ông có điều kiện tốt như thế, hơn nữa anh ấy còn ân cần với mình – cho dù không hề yêu mình.

“Aizz!”. Bất giác, cô khẽ thở dài 1 hơi, sau đó bị chính tiếng thở dài của mình dọa sợ.

“Mình rút cuộc đang làm gì đây”. Cô lẩm bầm, bỗng nhiên đứng dậy từ sofa, quyết định đi tìm việc mà làm, miễn cho cứ rảnh rỗi là lại ngồi thở dài, suy nghĩ miên man.

Quay đầu nhìn về bốn phía, đựng chỗ nào cũng sạch, không dính 1 hạt bụi, căn bản không có chuyện nhà để cô làm.

Cô đi vào bếp mở tủ lạnh, đầu lại trống rỗng, không có công thức bánh ngọt hay đồ ăn vặt gì hiện ra trong đầu.

Quên đi, đi dạo phố vậy. Dịch Tử Xá làm cho cô 1 thẻ phụ, cô chỉ quẹt thẻ đúng 1 lần khi đi mua đồ gia dụng trong siêu thị, chưa từng sử dụng lần 2, bị anh cười nhạo, hôm nay cô ra ngoài tiêu xài cho anh biết.

Nghĩ đến đó, cô lập tức trở về phòng thay quần áo ra ngoài.

Khi di động reng lên trong túi xách, Mạnh Thiên Bình đang nhét hóa đơn nhân viên cửa hàng đưa vào. Đây đã là lần quẹt thẻ thứ 3 của cô trong hôm nay, bây giờ anh mới gọi thì quá chậm rồi.

“Alo?”. Nhấc túi đồ nhân viên cửa hàng đưa, cô ra khỏi đó bắt điện thoại, khoe miệng không tự chủ được nhếch lên.

“Nghe giọng em có vẻ đang vui”. Dịch Tử Xá ở đầu bên kia bình luận.

“Đúng rồi”. Khoe miệng của cô lại nhếch cao thêm, thật ra tâm tình của cô cũng không tốt đến vậy, nhưng khi nhận được điện thoại của anh liền vui vẻ, đây chắc là tâm trạng của người đang yêu. “Nhưng mà có người bị thủng túi mất máu nghiêm trọng, chắc chắn tâm trạng cực kì kém”. Cô thêm vào.

“Vậy à, phải không? Anh có quen người đó không? Tiền của anh còn nhiều lắm, có thể cứu tế anh ta”. Anh còn nghiêm túc trả lời, giọng nói mang đầy ý cười.

Mạnh Thiên Bình lắc đầu, sao cô có thể quên trình độ hào phóng tiền bạc siêu cấp của anh chứ?

“Anh vừa họp xong?”. Cô hỏi.

“Ừ”. Cho nên tới giờ mới nhìn thấy tin nhắn ngân hàng gửi mà gọi điện cho cô?

“Xót tiền không?”. Cô hỏi.

“Không đáng kể”.

“Cho nên em còn phải cố gắng quẹt thẻ mỗi tay nữa chứ?”. Cô nói giỡn.

“Hoan nghênh, càng nhiều càng tốt”.

Cái anh này thật là....

“Có đôi khi em thật sự cảm thấy anh là người điên, bằng không thì đầu có vấn đề”. Cô nhú mày, nhin không được nói.

Anh nghe vậy cười to, tiếng cười lớn đến nỗi làm lộ tai cô muốn ơng ơng, không thể không kéo điện thoại ra xa 1 chút.

“Em mua gì đó?”. Trong chốc lát, anh thôi cười, tò mò hỏi.

“Quần áo”. Cô cúi đầu nhìn thoáng qua 3 túi quần áo trên tay.

“Đêm nay về nhà xong mặc cho anh xem”. Không biết có phải cô gặp ảo giác không, sao cảm thấy giọng anh bỗng trầm thấp hơn rất nhiều, làm cô không tự chủ được run rẩy. Mặc cho anh xem, mặc....

“Cái gì?”. Cô ngạc nhiên kêu to.

“Đêm nay về nhà xong mặc cho anh xem”.

Anh lặp lại, giọng quả nhiên còn trầm hơn lúc nãy, nghe thật gợi cảm, nhưng lúc này cô không có tâm tình thưởng thức hay suy nghĩ đen tối, ngược lại không biết làm sao.

Làm sao bây giờ, anh nói cô mặc cho anh xem, quần áo này... Cô nhìn túi lớn quần áo đàn ông và phụ nữ lớn tuổi, quả thực khóc không ra nước mắt.

“Thực xin lỗi, chắc là khó rồi”.

“Vì sao?”.

“Quần áo em mua cho em trai và mẹ. Xin lỗi, lẽ ra em nên hỏi anh trước, chờ anh đồng ý đã, thực xin lỗi”. Cô nhận lỗi giải thích liên tục, một lúc sau, nhin không được hỏi. “Anh giận sao?”.

“Đúng”. Tựa như mũi tên xuyên qua tim, Mạnh Thiên Bình đau đớn nhắm mắt lại, mặt không còn chút máu. “Xin lỗi, em sẽ trả lại tiền cho anh, em chỉ nghĩ.... Em.....”.

Cô nghĩ cái gì? Nghĩ anh hào phóng với mình như vậy chắc không để ý cô tiêu tiền của anh mua đồ cho người nhà, hay nghĩ anh yêu ai yêu cả đường đi vung tiền mua đồ cho người nhà cô, để cô ‘1 người đắc đạo gà chó thắng thiên’*? Cô sao có thể tự tiện như vậy? Đồ ngốc!

(*tương tự ‘1 người làm quan cả họ được nhờ’)

“Em đang nghĩ gì đó? Cô ngốc này!”. Đầu bên kia điện thoại đột nhiên truyền đến tiếng mắng giận dữ của Dịch Tử Xá.

“Anh giận là vì em luôn suy nghĩ cho người nhà, làm chuyện gì cũng nghĩ tới họ, chưa từng nghĩ cho bản thân. Vì sao em nhớ mua quần áo ẹ, cho em trai, mà không nghĩ mua ình?”.

Nhớ lại lúc trước cô bán mình cho anh cũng là vì người nhà, vì em trai, Dịch Tử Xá liền cảm thấy tức giận, tuy rằng đây là cố tạo nên duyên phận giữa họ, nhưng anh vẫn cảm thấy tức giận, rất tức giận. Cô không thể đối tốt với bản thân 1 chút được sao, ích kỉ 1 chút? Chỉ cần 1 chút là đủ rồi.

Mạnh Thiên Bình tròn mắt, vẻ mặt hoang mang. Chẳng lẽ, anh giận không phải vì cô lấy tiền của anh mua quần áo ẹ và Sĩ Ngạn, mà là vì không chịu mua quần áo cho chính cô? Chẳng lẽ là vậy?

“Em có quần áo rồi mà”. Cô nói nhỏ nhẹ.

“Bọn họ không có sao?”.

“Có, nhưng đã cũ lắm rồi, mà em có anh, gần đây luôn được ăn ngon mặc đẹp, em cảm thấy rất khó chịu”.

Anh im lặng 1 lúc, đột nhiên thở dài. “Anh biết rồi”.

Cô còn không hiểu anh biết cái gì.

“Em muốn mua gì cho họ thì mua đi, mua nhiều quá xách không xuể thì gọi cho anh, anh tới đón em”. Anh lại hỏi. “Chừng nào thì em mang quần áo này về nhà mẹ đẻ, hôm nay sao?”.

Mạnh Thiên Bình ngẩn người, ‘nhà mẹ đẻ’? Mấy chữ này thích hợp dùng cho cô sao? ‘Nhà mẹ đẻ’ là cách gọi của cô gái sau khi đã kết hôn về nhà chồng đối với nhà ba mẹ ruột của mình, nhưng cô có được xem là đã kết hôn không? Anh nói như vậy là cố ý hay vô tình? ‘Nhà mẹ đẻ’....

“Alo? Có nghe thấy anh nói gì không?”. Cô im lặng làm anh tưởng có chuyện gì.

“Em nghe. Em đang tính”. Cô đáp.

“Được rồi, tính xong thì gọi cho anh, anh cùng em về. Anh có điện thoại rồi, không nói lâu được, em cẩn thận nhé, bye”. Dịch Tử Xá cúp máy.

Cô cảm di động, ngất ra nhữ phồng tại chỗ hơn nửa ngày mới mờ mịt bỏ điện thoại xuống khỏi tai.

Là cô nghe lầm sao? Vừa rồi anh nói “Anh cùng em về” sao? Đáng lẽ phải nói anh “chở” em về hoặc là anh “đưa” em về mới đúng, sao có thể dùng từ “cùng”?

Lấy cá tính dễ mềm lòng của anh thì chẳng qua anh thấy cô phải xách túi lớn túi nhỏ mới định lái xe đưa cô về như vừa nãy anh nói : “Mua nhiều quá xách không xuể thì gọi cho anh, anh tới đón em”, khác hoàn toàn với ý ‘cùng về’, cứ như con rể gặp mẹ vợ vậy....

Không, điều này sao có thể? Nhất định là cô nghe lầm.

Cô lắc đầu, vứt ý tưởng không có khả năng đó qua 1 bên. Anh sao có thể ‘cùng về’ với cô? Anh muốn dùng thân phận gì xuất hiện ở nhà cô? Ông chủ? Chủ nhà? Người ở chung? Tình nhân? n nhân? Người giúp đỡ? Hay là chồng?

Giao dịch giữa bọn họ căn bản không thể phơi bày, còn quan hệ thì...

Cô đột nhiên thở dài 1 hơi, chỉ cảm thấy rối rắm, loạn xà ngầu lên.

Quên đi, đừng nghĩ, vẫn tiếp tục đi dạo phố mua này nọ, nếu anh đã khẳng khái hào phóng cho phép cô muốn mua gì thì mua, cơ hội hiếm có, vì mẹ và Sĩ Ngạn, mặt dày 1 lần đi.

Thực xin lỗi, Dịch Tử Xá, còn nữa, cảm ơn.

Tuy rằng muốn mặt dày 1 lần, nhưng lòng vẫn không làm được.

Cuối cùng cô vẫn chỉ mua 3 túi quần áo, 2 đôi giày, 1 bộ chăn bông và 1 cái nôi áp suất Italy mẹ vẫn luôn muốn, xong xuôi cô rời khỏi công ty bách hóa.

May mắn cô không tham lam, nếu không chịu khổ chính là 2 cánh tay và cặp giò của cô. Cô quàng 2 túi quần áo lên hai vai, lưng vác thêm 1 túi và chăn bông, hai tay bưng thùng đựng nôi, cứ 1 chập phải dừng lại bỏ xuống mà thở dốc.

Trời à, mấy thứ này hồi nãy đâu có nặng lắm, vì sao càng đi lại càng thấy nặng?

Hơn nữa điều khó hiểu là, từ trạm xe bus tới nhà chỉ khoảng 7 – 800m thôi chứ, vì sao cô đi lại giống như 7 – 8km, đi hoài không tới?

Chẳng lẽ cô đi lộn đường, mới 1 tháng không về nhà đã quên đường đi là sao? Hay sống an nhàn sung sướng 1 tháng biến cô thành kẻ lười biếng tay không thể nhấc, chân không thể đi?

Giống gì chứ, cô không có nhu nhược, cũng không có yếu đuối như vậy đâu nha? Ba cái thứ này, không có khả năng đánh gục cô, tuyệt đối không có khả năng!

Thở hộc ra 1 hơi, cô lại vác đồ lên lưng, quàng lên vai, sau đó lê từng bước trở về nhà. Vì quá mức chuyên tâm khiêng đồ, cô đã quên mất vấn đề nan giải mình sắp phải đối mặt.

Vác túi lớn túi nhỏ, cuối cùng căn nhà trọ 4 tầng cũng hiện ra, Mạnh Thiên Bình chỉ có 1 cảm giác, cô mệt sắp chết!

Buông mọi thứ xuống, cô há miệng thở, đang định gõ cửa, cửa nhà lại đột ngột mở ra, mẹ bất ngờ xuất hiện trước mắt, vẻ mặt không tin nổi trừng mắt nhìn cô.

“Mẹ!”. Cô mừng rỡ kêu lên, không nghĩ tới đáp lại mình lại là 1 cái tát.

“Bốp!”. Tiếng tát tai vang lên thật lớn trong cầu thang nhà trọ.

Mạnh Thiên Bình bị đánh 1 tát, hai má nóng rát, rất đau, nhưng cô không còn lời nào để nói, vì cô hiểu, 1 cái tát không thể trút hết lo lắng 1 tháng qua khi không gặp con gái của người mẹ, nhất là khi con gái còn có được khoảng tiền lớn kì lạ.

“Con rốt cuộc chạy tới chỗ nào? Vì sao không gọi điện thoại về nhà, không biết mẹ sẽ lo lắng sao?”. Bà Mạnh giận không thể át quát lên, giấy tiếp theo lại ôm chầm lấy cô khóc như mưa.

Nước mắt của cô sau khi mẹ ôm thì cũng không kìm được mà chảy xuống.

“Mẹ... Con xin lỗi”. Cô nghẹn ngào sắp không nói nổi. “Mẹ... Là con sai, mẹ, con xin lỗi.... Thực xin lỗi...”. Cô dang tay ôm chặt lấy thân hình gầy nhỏ của mẹ mà giải thích, hai mẹ con cứ ôm nhau mà khóc trước cửa nhà như vậy hồi lâu.

“Mấy ngày nay, rốt cuộc con đã đi đâu?”. Bà Mạnh ngẩng đầu lên, nước mắt vẫn còn đầy mặt, nhìn cô hỏi.

“Đi vào rồi nói sau, mẹ”. Mạnh Thiên Bình lau nước mắt trên mặt bà, giọng cũng khàn khàn. Sau đó buông bà ra, lui về sau khom người xách túi lớn túi nhỏ vào nhà.

“Đây là cái gì?”. Bà Mạnh nhìn mấy thứ đó, đồng thời đưa tay túi chăn bông, xách bốt cho cô.

“Một ít quần áo, giày, chăn bông, còn 1 cái nôi áp suất Italy mẹ vẫn luôn muốn”. Cô trả lời.

Bà Mạnh kinh ngạc dừng lại. “Sao con có mấy thứ này?”. Bà quay đầu nhìn con.

“Chúng ta đi vào rồi nói sau”. Cô lại nói, tranh thủ chút thời gian xem nên trả lời mẹ thế nào cho tốt.

Bà Mạnh gật đầu, đi vào nhà trước rồi mở cửa cho cô vào, đóng cửa lại, bỏ mọi thứ vào phòng khách rồi mới ngồi xuống.

“Nói ẹ biết 1 tháng qua con ở đâu? Có ăn uống đầy đủ không? Vì sao không gọi về nhà? Còn nữa, 100 vạn bồi thường kia từ đâu con có? Mẹ muốn con thành thật nói hết ẹ biết”. Bà nắm chặt tay cô, vẻ mặt nghiêm túc.

“Việc này một lời khó nói hết, chúng ta nói sau có được không? Mẹ nhìn xem thử con có mua thiếu gì không”.

Mạnh Thiên Bình đáng trống lảng để dời sự chú ý của bà đi, không ngờ bà Mạnh cường ngạnh nói. “Trả lời vấn đề của mẹ trước đã”.

Cô nhúu mày, đang do dự nên kể từ đâu, bao nhiêu phần thật bao nhiêu phần giả dối, bị mẹ nắm tay cô càng thêm căng thẳng.

“Tiểu Bình, con nói ẹ, không phải con làm việc ngốc nghếch gì đó chứ?”. Bà Mạnh bình tĩnh, nhìn chăm chăm con, bà không nhận ra bàn tay mình đang càng ngày càng siết chặt tay con gái tạo áp lực.

Mạnh Thiên Bình vội vàng thốt lên. “Không có!”. Cô không cần mẹ lo lắng khổ sở vì cô, làm cô cảm thấy mình vô năng, không thể tự bảo vệ. Cô biết mẹ nhất định nghĩ cô như vậy.

“Thật không?”. Bà Mạnh vẫn nhìn chăm chăm vào cô như cũ.

“Thật mà”. Cô gật đầu lia lịa.

“Vậy con nói ẹ biết 100 vạn kia từ đâu mà ra? Có thật 1 tháng qua con làm việc ở miền Nam, ở tại kí túc xá của công ty không? Nếu thật là vậy, vì sao hôm nay không đi làm? Con nói ẹ biết”. Bà Mạnh khí thế bức người chất vấn, rõ ràng không tin.

Trên thực tế, nếu mẹ không đề cập tới cô đã quên mất cái cơ mình dùng trước kia rời nhà đi. Làm việc ở miền Nam? Ở tại kí túc xá của công ty?

Trời à, sao lúc trước cô dùng nó làm cơ mà giờ lại quên sạch trơn?

“Mẹ....”. Đáng giận, bây giờ phải làm sao để không bị lôi đuôi nói dối đây?

“Cái này không phải nói thật đúng không? Mau nói thật ẹ, mẹ muốn biết chân tướng sự thật kia. Con đã làm gì? 100 vạn từ đâu mà có? Tiểu Bình?”. Bà Mạnh càng lúc càng đánh giọng.

Đang lúc Mạnh Thiên Bình do dự không biết nên trả lời mẹ thế nào, di động trong túi xách đột ngột reng lên, cứu cô 1 mạng.

“Mẹ, con nghe điện thoại đã”. Cô nói với bà, sau đó lấy điện thoại ra khỏi túi, trả lời. “Alo?”.

“Em ở đâu? Vẫn đang đi mua đồ sao?”. Điện thoại truyền tới giọng của Dịch Tử Xá, đương nhiên, vì chỉ có anh mới biết số di động của cô.

“Không có, em ở nhà”. Cô trực tiếp đáp.

“Ở nhà? Sao anh vừa gọi về nhà đâu có ai bắt máy?”.

“Không có, em đang ở nhà em”. Cô vội sửa, một chút, cô lăm lét nhìn mẹ, do dự bồi thêm 1 câu. “Em ở nhà mẹ đẻ”. Cô nhìn hai mắt bà chậm rãi tròn tròn, biểu tình hoài nghi.

“Nhà mẹ đẻ? Em về nhà mẹ đẻ rồi?”. Dịch Tử Xá hỏi.

“Dạ”.

“Sao em không nói trước cho anh, không phải anh đã nói anh cùng em về sao?”. Thanh âm anh như hờn giận.

“Em nghĩ anh phải làm việc, cho nên...”.

“Cho nên em mới tự xách đồ về? Có đi taxi không?”. Anh đột nhiên hỏi.

“A?”. Cô nhất thời phản ứng không kịp.

“Em đi xe bus về?”. Anh lại hỏi.

“Dạ”. Không nghĩ nhiều, cô gật đầu trả lời, không nghĩ tới –

“Em là đồ ngốc!”. Dịch Tử Xá mắng to, thanh âm lớn tới nỗi bà Mạnh ngồi cạnh cũng nghe rõ.

“Thằng đó là ai? Vì sao mắng con ngốc?”. Bà Mạnh không hờn giận nhíu mày hỏi. Không có cha mẹ nào để yên cho người khác mắng con gái mình ngốc cả.

“Đưa điện thoại ẹ”. Mẹ đột nhiên đưa tay đoạt điện thoại khỏi tay cô, Mạnh Thiên Bình hoàn toàn bất ngờ không kịp phòng.

“Mẹ!”. Cô kinh ngạc kêu lên, nhưng bà Mạnh đã áp điện thoại vào tai chắt vắn Dịch Tử Xá ở đầu bên kia –

“Cậu là ai? Dựa vào cái gì mắng con gái tôi ngốc?”.

“Mẹ, trả cho con”. Cô muốn đoạt lại di động nhưng bị mẹ gạt tay ra.

Mạnh Thiên Bình gấp tới độ sắp khóc, vì cô căn bản không nghe được Dịch Tử Xá và mẹ nói gì. Nếu anh nói ẹ biết anh mua cô, hiện tại đang ở cùng....

“Cậu nói gì? Nói lại lần nữa xem?”. Bà Mạnh đột nhiên biến sắc kêu lên, vẻ mặt như bị cái gì dọa. Mạnh Thiên Bình tái mặt không còn chút máu, cả người rét run. Anh đang nói gì với mẹ đó? Rốt cuộc nói gì?

“Cậu nói thật sao?”.

Mẹ đột ngột quay ngoắt về phía cô, làm cô cứng đờ cả người, bất giác ngừng thở, nội tâm bất an, khẩn trương, lo lắng, sợ hãi.

Thời gian sau đó, bà Mạnh nghe nhiều hơn, nói ngắn gọn, chỉ nghe bà đáp vài câu. “Tôi sẽ hỏi nó. Được. Tôi biết rồi. Ừm”. Sau đó nhanh như lúc đoạt điện thoại, bà đưa trả nó cho cô. “Cầm”.

Mạnh Thiên Bình cảm giác cả người căng ra, như chỉ cần động đậy là sẽ đứt gãy. Cô giơ tay nhận, sau đó phát hiện bản thân không có cách nào mở miệng nói chuyện.

“Alo?”.

“Anh làm hỏng bất ngờ của em à?”. Giọng Dịch Tử Xá truyền ra.

“Cái gì?”. Là thân thể cô phục hồi chậm, cứng đờ không nạp được dữ liệu hay đang tự hỏi? Bằng không sao cô lại hoàn toàn không nghe anh đang nói gì?

“Em chưa kể với mẹ chúng ta kết hôn là đang tính gì, muốn cho bà bất ngờ sao? Xin lỗi em, em không nói trước nên anh không biết. Vừa rồi anh đã giới thiệu với mẹ anh là con rể bà”.

Mạnh Thiên Bình nháy mắt trống rỗng đầu óc, cứng họng hoàn toàn không nói nên lời. Tuy rằng biết rõ mẹ đang nhìn cô, nhưng cô vẫn không thể ngăn được mình kinh ngạc. “Anh... Anh nói cái gì?”.

“Anh nói với mẹ sẽ qua đón em, nhưng vì công việc còn 1 chút chưa xong, nên hơi trễ một chút. Sau đó, thuận đường thỉnh an bà và chịu đón nhận tội luôn”.

Cô nói không nên lời, trên thực tế là cô không biết nên nói cái gì, hoàn toàn không biết.

Đầu cô hỗn loạn, tâm cũng vậy.

Đầu của cô hình như đang reo lên hoan hô tốt quá, như vậy cô sẽ không gặp phiền não, nhưng cũng đồng thời hét chói tai, anh làm như vậy thì sau này cô biết dọn dẹp lời nói đó sao đây? Còn 1 suy nghĩ không ngừng lặp lại, vì sao anh muốn làm như vậy, làm vậy có ý nghĩa gì? Chỉ vì giúp cô, hay là.... Cô đột nhiên nhổ bỏ suy nghĩ đó ngay, không cho nó bám rễ.

Tóm lại, cửa ải khó khăn trước mắt tạm thời giải quyết, cô hẳn nên cảm ơn anh.

“Cảm ơn”. Cô nói.

“Cảm ơn cái gì?”. Anh hỏi cô.

“Anh biết vì sao mà”.

“Biết gì?”.

Biết mà còn cố hỏi, hay thật sự không biết? Quên đi, dù sao lời này cũng không nhất thiết phải nói ngay, về nhà rồi cảm ơn anh sau. “Nếu anh bận việc thì không cần tới đón em, em có thể tự về”. Cô nói với anh, đồng thời cho anh 1 cái thang xuống khỏi rắc rối.

“Em lo mẹ vợ nhìn con rể là anh không hài lòng sao?”.

“Cái gì?”. Cô nhịn không được ngẩn ngơ.

“Anh sẽ tới đón em, cứ vậy đi. Anh cúp máy đây, bye”. Nói xong, Dịch Tử Xá ngắt máy, làm cô không kịp giữ anh.

Anh thật sự muốn tới với thân phận con rể nhà họ Mạnh sao? Là chồng của Mạnh Thiên Bình? Sau đó, sau đó thì sao? Mọi thứ phải tiếp tục thế nào? Cô hoàn toàn không thể nghĩ, mà cũng không dám nghĩ.....

8. Chương 08

Chương 8

“Mẹ, Tử Xá tới, con xuống đón anh ấy”. Di động trên bàn vang lên, Mạnh Thiên Bình nhảy dựng khỏi chỗ ngồi, nắm di động lên quay đầu nói với mẹ.

Cô muốn tranh thủ thời gian này xuống lầu dặn Dịch Tử Xá trước, muốn anh đừng nói lung tung, nếu mẹ có hỏi cứ để cô trả lời, mặc kệ cô nói lời hoang đường gì cũng đều để tạo lòng tin với mẹ thôi, không có ý khác hoặc mơ tưởng gì, mong anh bỏ qua.

Ban nãy mẹ cúp máy với anh xong liền khẩn cấp hỏi cô liên tục 1 đồng vấn đề.

Trong đó có liên quan cả vấn đề cá nhân của anh, rồi làm sao bọn họ quen nhau dẫn tới kết hôn, nhưng hỏi nhiều nhất vẫn là cận kề từ đầu tới vô một tháng qua cuộc sống chung của cả hai như thế nào.

Cô từng nói với Dịch Tử Xá mẹ là thiên tài, tuy chỉ bàn trong phạm vi bếp núc. Nhưng nói thật, người chỉ một lần ném thử đã có thể làm lại như đúc món ăn của tất cả các quán như mẹ cô sao có thể không thông minh được?

Mẹ luôn rất thông thái, chỉ không thích bon chen cùng thời vận mà thôi.

Lấy phải người chồng đoản mệnh, trước khi chết còn vì sinh bệnh mà tiêu tán hết gia sản, để lại cho bà 2 đứa con nhỏ dại, bà vất vả lắm mới nuôi được 2 đứa nên người, chống đỡ để cuộc sống không quá túng bần mấy năm trời cho đến tận khi mất đi cánh tay phải và công việc, rồi phải đón nhận tai họa xảy ra trên người con gái mình.

Mẹ, không chỉ thông minh, bà còn rất kiên cường. Mạnh Thiên Bình cảm thấy sự kiên cường của cô là di truyền từ mẹ, còn Sĩ Ngạn được bà di truyền cho thông minh.

Tóm lại, đối mặt với mẹ không được sơ sẩy, cô phải cẩn trọng mới được, cũng phải cảnh báo Dịch Tử Xá biết cách ứng phó.

“Anh ở đâu?”. Tiếp điện thoại, cô lấy tốc độ nhanh nhất bay nhanh xuống lầu.

“Vừa ngừng xe, xuống xe chuẩn bị tới nhà mẹ vợ”.

Anh còn có tâm tình nói giỡn với cô, sắp chết tới nơi rồi!

“Hướng nào? Xe đậu ở đâu?”. Cô nhanh chóng hỏi.

“Sao vậy, đậu xe ở đây sẽ bị xe cầu kéo đi sao?”.

“Rốt cuộc anh ở đâu?”.

“Cửa hàng bánh ngọt đối diện ngõ”. Giọng nói sốt ruột của cô cũng làm anh lo lắng.

“Ồ đó chờ em”. Cô đã xuống tới lầu 1, đẩy cổng chạy tới cửa hàng bánh ngọt theo lời anh nói.

Cửa hàng đó chỉ cách nhà cô chưa đầy 200m, lập tức tới ngay.

Mạnh Thiên Bình thấy anh nhìn cô, đi về phía cô, nhưng cô không dừng bước chạy, vội vã đến trước mặt anh, chụp lấy cánh tay anh kéo đi.

“Đi, lên xe”.

“Lên xe? Vì sao muốn lên xe?”. Anh kinh ngạc, hơi giãy ra. “Đã tới nơi rồi, ít nhất cũng phải chào mẹ –”.

“Lên xe trước! Em có lời muốn nói với anh”. Cô nhin không được ngắt lời.

“Có chuyện thì cứ nói, cần gì phải lên xe?”.

Cô lo lắng quay đầu nhìn, chỉ sợ mẹ đuổi theo sau, gặp cảnh 2 người bọn họ bày mưu. May mắn, cô không thấy bà đâu.

“Tự nhiên anh chui đầu vô lưới nói với mẹ muốn tới đón em làm chi?”. Đầu vừa chuyển, cô lập tức nhăn mặt hỏi anh.

“Lúc trước anh đã nói trong điện thoại sẽ cùng em về nhà, sao em lại tự về, còn đi xe bus? Muốn hại chết anh hả!”. Mặt anh cũng nhăn nhúm như mặt cô, tức tối mắng ngược lại cô.

Mạnh Thiên Bình trợn mắt nhìn anh, hoàn toàn không biết anh đang nói gì, nhưng bây giờ không phải lúc thắc mắc.

“Bây giờ cấp bách lắm”. Cô nói. “Vì anh nói với mẹ em chuyện chúng ta kết hôn nên vừa rồi mẹ hỏi em rất nhiều vấn đề, em chỉ đơn giản trả lời chút xiu, để tránh mẹ cũng hỏi anh, 2 người chúng ta lại đáp khác nhau”. Không đợi anh phản ứng, cô lại nói tiếp –

“Chúng ta quen nhau được chừng hơn nửa năm, cách chúng ta quen biết cứ giữ như trước : anh thiếu chút nữa lái xe đụng phải em, sau đó đưa danh thiếp muốn bồi thường cho em. Em không tìm anh, nhưng chúng ta tình cờ gặp lại, anh bắt đầu theo đuổi em –”.

Nghe đến đó, Dịch Tử Xá không khỏi nhướn ày.

“Em phải trả lời vấn đề của mẹ, nói vậy có vẻ hợp lý”. Hai má nóng nóng đỏ lên, Mạnh Thiên Bình nhin không được giải thích với anh.

“Em nói tiếp đi”. Anh gật gật đầu, tỏ vẻ anh hiểu lý do của cô.

“Nhưng em từ chối sự theo đuổi của anh, vì em vẫn cảm thấy mình không xứng với anh, nhưng chuyện Sĩ Ngạn – chuyện tai nạn của Sĩ Ngạn – đẩy em vào đường cùng, chỉ có thể cầu xin anh giúp đỡ”.

“Sau đó anh thừa nước đục thả câu bức em lấy anh?”. Dịch Tử Xá nhin không được nói.

“Anh không phải loại người như vậy”. Cô nhún mày với anh, giống như đang trách cứ.

“Chứ là loại người nào?”. Anh ngạc nhiên.

Cô không trả lời vấn đề của anh, còn nói tiếp. “Anh nghe em gặp khốn cảnh, không chút do dự lập tức cho em mượn 100 vạn tiền mặt, hành động khảng khái làm em cảm động lại cảm kích, hoàn toàn không biết cảm ơn anh thế nào, cho nên –”.

“Đành phải lấy thân báo đáp?”. Anh chu môi tiếp lời.

“Không phải”. Cô trừng mắt liếc anh 1 cái, có điểm bức bối vì anh hẽ chút lại giỡn luôn miệng. “Anh để em nói hết đã có được không?”.

Anh nhún vai, ngậm miệng.

“Cho nên em liền đáp ứng làm bạn gái anh, vì công việc của anh quá bận rộn nên em quyết định chuyển tới nhà anh ở, tăng thêm thời gian tìm hiểu giữa cả 2. Cuối cùng vì em yêu anh mới đồng ý lời cầu hôn, gả cho anh. Nhưng vì công việc của anh thật quá sức bận rộn, nên không có thời gian về nhà mẹ đẻ với em, còn em vì lo lắng trở về 1 người cũng không được, mẹ sẽ không tin nên cũng không dám về”.

“Mẹ tin chuyện hoang đường đó?”. Dịch Tử Xá vẫn không tìm được, cảm thấy tài năng nói dối của cô đúng là 1 chút thiên phú cũng không có.

“Mẹ em cũng không nói bà sẽ không tin!”. Cô trừng mắt, cảm giác như bị làm nhục.

Anh lim dim. “Tin anh đi, bà không tin đâu, ở trong lòng ấy”.

Mạnh Thiên Bình vốn định phản bác, nhưng nghĩ đến nếu anh nói đúng, mẹ căn bản không tin lời cô, mà cô cứ nghĩ bà tin còn ba hoa chích chòe nói dối như thế... Trời ạ, nếu thật thì làm sao gột sạch vết nhơ nổi? Cô càng nghĩ càng hoảng, càng nghĩ càng muốn khóc.

“Dịch Tử Xá, bây giờ phải làm sao?”. Cô nhanh nắm lấy ống tay áo anh, vẻ mặt bất lực và khủng hoảng, gấp tới độ sắp khóc.

“Anh đã nói sẽ về cùng em mà em không nghe, giờ thì đáng đời chưa?”. Anh hừ mũi, lời thì ác liệt nhưng tay vẫn nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. “Ngoại trừ chuyện hoang đường đó, em còn nói gì với mẹ?”.

“Một ít chuyện sinh hoạt hằng ngày. Mẹ thật thông minh, muốn biết kĩ càng mấy thứ nhỏ nhặt nữa”.

“Vậy sao em ngốc thế? Thông minh không phải di truyền sao?”. Anh chế nhạo cô.

Mạnh Thiên Bình dừng chân, tức giận liếc anh. Cô sắp khóc tới nơi, anh còn chế nhạo! Không ngờ anh lại thành linh cúi người, hôn cô 1 cái.

Cô cứng họng, ngơ ngác nhìn anh, hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra. Cô tròn mắt. “Anh làm gì?”.

“Nhìn em tức thật đáng yêu, làm anh kìm lòng không được”. Anh nhếch miệng nói.

Cô lại tròn mắt, cảm giác trong người có luồng khí nóng phóng thẳng lên mặt.

“Anh còn giỡn được, bây giờ là lúc nào rồi còn có tâm tình chơi giỡn!”. Cô nghiêm giọng trách cứ, không nghĩ tới anh nhìn cô tức giận đỏ mặt lại càng thấy dễ thương, hai mắt cô bị đèn đường chiếu sáng, xấu hổ khiếp sợ gì đều đã bày ra không sót một thứ dưới mắt anh.

Dịch Tử Xá không thể ngăn mình động lòng, trái tim anh đập loạn, không kiềm chế được đưa 1 tay ra kéo cô vào lòng, hôn cô lần nữa. Nụ hôn này so với cái hôn chuồn chuồn lướt nước ban nãy hoàn toàn khác, anh hôn cô nhiệt tình mà mạnh bạo, dịu dàng mà nồng cháy hôn cô, đến nỗi đầu óc cô choáng váng, quên sạch mọi thứ.

“Khụ! Khụ!”.

Trận ho khan thành linh ở ngã tư đập tỉnh hai kẻ si tình mỗi kẻ mỗi thăm thiết.

Dịch Tử Xá siêu cấp khó chịu bị người khác quấy rầy, hơn nữa bà xã đại nhân đột nhiên dùng sức đẩy anh ra, càng làm anh khó chịu tới cực điểm. Anh quay đầu tính trừng mắt nhìn kẻ chết tiệt vừa can đảm dám quấy rầy 2 vợ chồng bọn họ, đang định chửi ầm lên thì –

“Mẹ!”. Mạnh Thiên Bình xấu hổ đỏ bừng mặt, khẽ gọi 1 tiếng.

Mặc dù bị hoảng hồn vì người phá rối 2 vợ chồng lại là mẹ vợ, Dịch Tử Xá vẫn cố gắng không để lộ mình đang sợ hãi, trầm ổn cúi đầu chào bà.

“Mẹ”. Anh cung kính gọi, kế tiếp nhìn bà cười 1 cái lóa mắt tưởng chiếu sáng được cả trời đêm. “Lần đầu gặp mặt, mẹ khỏe, con tên Dịch Tử Xá, trẻ như vậy mới tới chào mẹ, mong mẹ tha thứ. Còn có – a? Con quên mang xuống xe”. Anh ngạc nhiên nhìn hai tay trống trơn.

“Cái gì vậy?”. Mạnh Thiên Bình hỏi.

“Chờ anh 1 chút”. Anh không trả lời, chỉ nói như vậy rồi xoay người rời đi.

Mạnh Thiên Bình và mẹ nheo mắt nhìn, bước theo.

Nhìn anh mở cửa xe, cúi người lục lọi lấy ra 1 hộp – rong biển núi nguyên bản?

Hai mẹ con không hẹn mà trở mắt, rồi quay qua nhìn nhau, vẻ mặt cực kì mờ mịt.

Ra là rong biển núi? Là 2 mẹ con nhìn lầm, hay anh thứ anh cần lấy còn nằm trong xe, hay trong hộp giấy này không phải rong biển mà là cái khác?

“Rầm!”.

Cửa xe đóng lại, hiển nhiên trong xe không có thứ khác, vậy ra –

“Mẹ, con biểu mẹ”. Dịch Tử Xá cầm 2 tay đưa ẹ vợ, sau đó nghiêm trang nói. “Tặng mẹ nguyên quả núi, chúc mẹ khỏe mạnh như núi”.

Không gian nháy mắt lặng im như tờ, không ai cử động, không ai lên tiếng, sau đó đột nhiên, Mạnh Thiên Bình phụt cười.

“Ha ha ha.....”. Cô ôm bụng cười to, ngay cả bà Mạnh đứng bên cạnh cũng nhin không được cười rộ lên.

Dịch Tử Xá không phải ngu ngốc, đương nhiên biết hành động của mình nhất định buồn cười, vì thực ra anh cố ý muốn đánh vỡ không khí ngại ngùng lần đầu gặp mặt mới xuất chiêu này, nhưng 2 mẹ con sao lại cười khoa trương vậy chứ?

Anh bắt đắ dĩ nhìn 2 người, ánh mắt bất tri bất giác trở nên dịu dàng.

Bà Mạnh thu hết mọi cảnh vào trong tầm mắt, tuy lời con gái kể lúc nãy đầy lỗ hổng, vừa nghe bà đã biết nó nói dối mình. Nhưng ánh mắt không bao giờ gạt người, khi con gái nói cho bà nghe chàng trai này tốt thế nào, trong mắt chứa đựng hạnh phúc và quan tâm, bà luôn chú ý.

Về phần chàng trai trước mắt, tuy rằng bề ngoài trẻ tuổi, khí chất phi phàm, khí thế bức người, nhưng ánh mắt vẫn ngóng nhìn con gái bà dịu dàng nồng thắm, cậu ta thực lòng yêu nó.

Bọn họ là lưỡng tình tương duyệt*, không có gì miễn cưỡng trong đó, như vậy là đủ rồi.

(*lưỡng tình tương duyệt – = tình cảm đến từ cả 2 phía)

Lo lắng suốt 1 tháng rốt cuộc cũng buông lỏng được, bà nghĩ, chắc bà ngủ ngon được rồi?

Nhất định là được.

Bà Mạnh lần đầu gặp Tử Xá không khí tương đối vui vẻ, trên thực tế có thể nói trò chuyện rất hợp, chỉ tiếc thời gian đã trễ lắm rồi. Bà Mạnh lộ ra biểu tình ‘mẹ vợ càng nhìn con rể càng vừa lòng’, Mạnh Thiên Bình cũng thả lỏng.

Cô bấu mấy ngón tay vào lòng bàn tay, ngăn chặn bản thân hoảng sợ xúc động muốn hét chói tai.

Dịch Tử Xá vì sao muốn làm như vậy, anh có hiểu mình đang làm gì không?

Trò chuyện với mẹ thật là vui, trái 1 tiếng mẹ vợ, phải 1 tiếng mẹ vợ làm bà cười rạng rỡ, cười không ngừng, anh còn nhận lời nhất định sẽ thường đưa vợ về nhà mẹ đẻ, cuối cùng còn mời mẹ hỏi bà có muốn dọn đến ở cùng 2 vợ chồng không, nói trong nhà vẫn còn dư phòng ẹ và em vợ ở.

Anh rốt cuộc đang làm gì, có nhớ quan hệ của họ chỉ là 1 hợp đồng không, đến lúc trình diễn xong sẽ tan cuộc?

Để chính mình diễn giả yêu thực anh đã là tội của cô, nên cô đã sẵn sàng tâm lý chịu phạt, biết mình nhất định sẽ đau lòng. Nhưng mẹ làm sai chuyện gì, vì sao cũng bị chìm xuống nước, sau này sự thật bọn họ chia tay nhau sẽ làm bà khổ sở thất vọng, chịu đả kích, phần nộ?

Ngay từ đầu cô đã không hy vọng mẹ gặp anh, cho dù mẹ có biết 2 người kết hôn hay không, cô cũng không hy vọng anh xuất hiện trước mặt bà, chỉ cần không tiếp xúc sẽ không sinh cảm tình, chỉ cần cảm tình không sâu, sau khi bọn họ ly hôn xong, mẹ sẽ khổ sở hay tức giận, nhưng ít nhất không bị tổn thương, còn bây giờ.....

Thời gian trôi đi còn chậm hơn sên bò, Mạnh Thiên Bình như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, phải miễn cưỡng cười vui với bọn họ.

Rốt cuộc, bà Mạnh đột nhiên nhớ tới mai không phải ngày nghỉ, Dịch Tử Xá phải đi làm nên chủ động chấm dứt cuộc nói chuyện, đứng dậy đuổi 2 vợ chồng về nhà nghỉ ngơi.

Bà kiên trì tiễn bọn họ ra tận xe, sau đi nhìn cả 2 lên xe, vẫy tay từ biệt, thẳng đến khi xe khuất dạng, hình ảnh bà vẫn đứng vẫy tay trong gương chiếu hậu.

Mạnh Thiên Bình đau lòng thiếu chút nữa rơi nước mắt, cô cảm thấy mình thật bất hiểu, thật xin lỗi mẹ. Cô phải nghĩ biện pháp ngăn chặn tình huống chuyển xấu sau này mới được.

“Dịch Tử Xá – ”. Cô xúc động mở miệng, muốn cùng anh nói, không nghĩ đột ngột bị anh ngắt lời.

“Giờ không cần nói chuyện với anh”.

Giọng anh chất lửa giận làm cô ngạc nhiên sững sốt, không tự chủ được chuyển mắt nhìn anh, nghĩ mình nghe lầm.

Không, cô không nghe lầm, mặt anh lạnh lẽo, nhíu môi, hai tay nắm chặt vô lăng, tỏa ra hơi ‘anh đang giận’.

Nhưng vì sao anh giận, người nên giận và có tư cách giận là cô mới đúng, không phải sao?

Anh không nên kéo người nhà của cô liên lụy vào hợp đồng của bọn họ, không nên xúc động nhiệt huyết dâng trào vượt miệng thừa nhận chuyện bản thân không làm được, tối không nên đã biết là tuyệt vọng còn nhen cho người ta 1 tia hy vọng. Nghĩ đến đó, nghĩ đến cảm giác tương lai của mẹ, cô không thể chịu đựng được. “Chúng ta cần nói chuyện”.

“Anh đã nói bây giờ đừng nói chuyện với anh!”. Anh nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Chúng ta rất cần nói chuyện”. Cô không hề sợ hãi, kiên định nói.

“Chuyện gì?”. Cô cứ khẳng khẳng làm anh càng tức hơn, rít lên.

“Biểu tình của em đã quá rõ, chứng tỏ em không thích anh tới gần người nhà em, càng không hy vọng mẹ em thích anh, quý anh, hận anh hôm nay thà đừng tới, hận anh đáng lẽ không cần, không nên xuất hiện ở trong đời em!”. Dịch Tử Xá không khống chế được rống to, dừng xe gấp vào ven đường, để tránh gặp chuyện không may.

Mạnh Thiên Bình bị anh hét vô lý tai, ong ong, đầu cũng quay cuồng.

Cô không hề biết mình để lộ nhiều cảm xúc như thế, cứ nghĩ mình khống chế được, che dấu giỏi, không ngờ đều bị anh nhìn thấy hết, chẳng qua anh nói sai rồi.

“Em không hận anh. Bây giờ không hận, về sau cũng sẽ không”. Cô nhìn anh chăm chú.

“Nhưng em không muốn anh tới gần người nhà em, không muốn mẹ em thích anh!”. Anh xoay người, nghiêng rằng nghiêng lợi lên án.

“Đúng là em không muốn”.

“Em!”. Dịch Tử Xá đột ngột siết chặt tay cô, lại bị lời nói kế tiếp của cô làm sững người.

“Vì quan hệ vợ chồng giữa chúng ta đã sắp kết thúc, vì sao còn để liên lụy tới mẹ em?”. Cô nhìn anh khổ sở.

“Mẹ càng thích anh, quý anh thì khi biết được chân tướng sự thật sẽ chỉ càng không thể tha thứ được cho anh, càng thêm đau lòng khổ sở mà thôi. Từ một chuyện đơn giản, sao cứ phải phức tạp nó lên? Dịch Tử Xá, em cầu xin anh 1 chuyện, đừng liên lạc với mẹ em nữa được không?”.

“Nếu quan hệ vợ chồng giữa chúng ta không chấm dứt thì sao?”. Anh im lặng trong chốc lát, không đáp mà hỏi lại.

Mạnh Thiên Bình ngẩn người. “Cái gì?”.

“Anh nói nếu quan hệ vợ chồng giữa chúng ta không chấm dứt thì sao?”. Giọng anh khản trương.

Cô tròn mắt, không hiểu anh nói vậy là có ý gì.

Quan hệ vợ chồng không chấm dứt? Đợi đến khi cô dâu được chỉ định kia bỏ qua cho anh, lợi dụng thành công việc lấy có đã kết hôn mà trốn tránh cô ấy, vượt qua cửa ải khó khăn rồi, không phải hợp đồng giữa họ sẽ kết thúc sao? Y như thương lượng lúc trước, bọn họ sẽ làm thủ tục ly hôn, để đối phương tự do. Hết thấy đều là vì nó, anh mới hoảng hốt tột độ, không tiếc tiền mua cô phụ anh diễn trò, đúng không?

Không chấm dứt? Điều này sao có thể? Nhưng nếu thật không cần chấm dứt... Quan hệ vợ chồng của cô và anh không chấm dứt.....

“Sao lại không nói gì, trả lời vấn đề của anh đi!”. Chờ mãi không thấy cô trả lời, Dịch Tử Xá nôn nóng quát lên.

“Em không biết”. Cô ghen lời, tiếng nói thiếu chút nữa không thoát ra khỏi cổ được.

“Chết tiệt, không biết là ý gì? Em nói rõ cho anh!”. Giọng anh càng lúc càng lớn, siêu cấp bất mãn với câu trả lời của cô.

Cô nuốt nước bọt, im lặng lúc nữa, mới thông thả khàn giọng đáp. “Em không biết có phải anh đang thử em hay không, nếu là đang thử thì – ”.

“Thử? Mặc gì anh phải thử em?”. Trán anh nổi gân xanh, không tin được rống lên.

“Em không biết”.

“Không biết còn nói làm quỷ gì? Chết tiệt, em mau nói thật, trong lòng em rốt cuộc đang nghĩ gì? Nói!”. Anh sắp điên lên.

“Em.....”. Cô lại ghen ngào.

“Sao?”. Dịch Tử Xá trừng mắt, đèn đường rọi xuống 1 nửa khuôn mặt tức tối nhìn khủng khiếp dọa chết người, nhưng cô lại không thấy sợ.

Tiến thoái lưỡng nan?

Nếu tiến hay lùi cũng chỉ còn đường chết, vậy cô còn lẩn tránh cái gì? Chẳng lẽ muốn níu kéo vài ngày hạnh phúc ư – hạnh phúc giả tạo.

Đủ, quá đủ, lòng tham con người đã đủ rồi, cơn mơ đẹp gần 1 tháng cô cũng nên vừa lòng, nên tỉnh lại, nếu dựa vào chính mình vẫn không thể tỉnh, vậy cứ để anh giúp đánh vỡ nó, đánh vỡ giấc mộng này đi.

“Nếu quan hệ vợ chồng giữa chúng ta không chấm dứt”. Cô mấp máy môi. “Vậy em sẽ cảm tạ ông trời, cảm tạ đã biến giấc mơ của em thành sự thật, tiếp tục có được tất cả”. Rồi, cô cúi đầu, nuốt nuốt nước bọt mới nói tiếp chuyện quyết định sống chết của mình. “Vì, em muốn có được anh, em... đã yêu anh mất rồi, Dịch Tử Xá”.

Nói xong, cô nhắm mắt lại, không biết tự lúc nào nước mắt đã đầy khóe mi, lăn dài trên má cô.

Tốt lắm, xong, giờ anh sẽ nói cô “chim sẽ đừng mơ bay lên cành cao biến phượng hoàng”, cho dù không cần thật bay lên, cũng không thể biến phượng hoàng được, chim sẽ chỉ có thể là chim sẻ, giống như cổ tích Lọ Lem, cổ tích mãi mãi là cổ tích, không thể xảy ra hoặc xuất hiện trong thế giới thật. Tỉnh đi, đồ ngốc.

“Em vừa nói gì? Nói lại lần nữa đi”. Anh trầm giọng.

Nói lại lần nữa? Tuy rằng lời cô nói nghe suông như đọc thông báo, nhưng thực ra cũng là lời thú nhận, chứng cứ phạm tội rõ ràng chỉ còn đường chết, tự hủy diệt bản thân tới đau đớn, anh lại yêu cầu cô lặp lại, thừa nhận lần nữa?

“Vì, em muốn có được anh, em đã yêu anh mất rồi, Dịch Tử Xá”.

Dịch Tử Xá không mở miệng nói chuyện, anh nhanh như chớp lái xe xuống đường, dùng tốc độ vũ bão mà đi, giống như muốn về nhà nhanh 1 chút, sớm 1 chút để cô khỏi đó.

Không, anh vội vã về nhà như vậy, có lẽ là vì.....

“Anh không có gì muốn nói với em sao?”. Siết chặt tay thành nắm đấm, Mạnh Thiên Bình nhin không được hỏi.

“Về nhà nói sau”. Giọng anh lạnh lùng cứng rắn.

Quả nhiên. Cô nhắm mắt lại, ngăn 2 hàng nước mắt chảy ra. Anh vội về nhà như thế, chính là muốn lấy bản hợp đồng giấy trắng mực đen kia cho cô đọc lại, muốn cô xem cho rõ giữa bọn họ chỉ là 1 bản hợp đồng, cô đừng mơ ước gì về anh nữa.

Đúng thế. Vậy cũng tốt, thật sự rất tốt.

Cô cúi đầu, nước mắt ào ạt đổ xuống, đau lòng, rơi không tiếng động.

9. Chương 09

Chương 9

“Reng reng.....”.

Mạnh Thiên Bình bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, tỉnh lại cảm giác đầu tiên là mệt không tả nổi, còn ngủ chưa đã giấc, toàn thân đau nhức.

Đầu cô ngấn ngủ vài giây hoàn toàn trống rỗng, không hiểu vì sao mình lại mệt như vậy, sau đó, hình ảnh tối qua hiện lên trong óc như đại hồng thủy, làm cô đột nhiên ngấn ngủ.

Đêm qua.....

Cô không ngủ được xốc chăn lên, thấy cả người trần trụi, nên chắc chắn không phải mơ?

Tối hôm qua về nhà xong, bọn họ bước thẳng vào cổng, cửa trước vừa đóng, Dịch Tử Xá cứ như ăn phải thuốc kích thích hoặc thuốc tráng dương gì gì đó?

Kích tình thành linh xảy ra làm cô cảm không được, cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nguyên nhân gì làm anh tự nhiên “thú tính” hơn, không ngừng muốn cô?

Càng nhớ lại hai má cô càng nóng, cô đưa tay áp vào má, muốn hạ nhiệt 1 chút, kết quả 2 tay cũng bị nóng theo.

“Reng reng.....”. Tiếng chuông điện thoại lại vang lên, dọa cô nhảy dựng.

Cô với tay lấy điện thoại trên tủ đầu giường, nhìn lướt qua màn hình, không khỏi cảm tạ người phát minh ra điện thoại, vì cô không muốn nhận cuộc gọi của Dịch Tử Xá lúc này. Rất là ngại.

Là mẹ gọi tới.

“Alo?”. Cô tiếp.

“Tiểu Bình sao?”. Có lẽ cô vừa tỉnh ngủ nên giọng quá khàn, bà Mạnh mơ hồ không xác định được.

“Đúng, con đây mẹ”.

“Giọng con sao lạ vậy, giống như vừa tỉnh ngủ?”.

Thì cô vừa tỉnh ngủ đó thôi, nhưng nhìn đồng hồ bên cạnh cô không dám thú nhận, vì sắp hơn 12 giờ trưa, trời ơi là trời!

“Mẹ, mẹ tìm con có chuyện gì?”. Cô đánh trống lảng.

“Đúng rồi!”. Bà Mạnh đột nhiên kêu lên, giống như vừa mới nhớ ra chuyện gì. “Con nhanh tới đây”. Bà sốt ruột.

“Có quá trời người đang mang quà tới nhà mình, phòng khách ngập trong quà rồi, mẹ thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ, hơn nữa bọn họ vẫn đang tới tiếp, lại tới nữa nè”. Giọng bà Mạnh bối rối.

“Sao lại vậy? Cái gì thế? Họ có nói người gửi là ai không?”. Cô nhú mày.

“Bọn họ nói là Tử Xá gọi người đưa tới. Có TV, tủ lạnh, lò vi ba, lò nướng, máy sưởi, còn có cả máy lạnh”.

Mạnh Thiên Bình ở đầu bên này cứng họng không nói nên lời.

Dịch Tử Xá gọi người đưa tới?

Đây là chuyện gì, vì sao anh muốn đưa nhiều đồ về nhà mẹ quá vậy, có ý gì? Ý nghĩa gì đặc biệt sao? Có phải liên quan đến “nhiệt tình” đêm qua không?

“Tiểu Bình, con có nghe mẹ nói không?”. Cô im lặng khiến bà Mạnh hỏi.

“Có”. Cô vội hoàn hồn. “Mẹ, con gọi cho anh trước đã, hỏi anh rốt cuộc xảy ra chuyện gì, rồi lại gọi lại ẹ được không?”.

“Được, mẹ chờ điện thoại của con”.

Gác máy với mẹ, Mạnh Thiên Bình lập tức xuống giường mặc quần áo, đi đến phòng khác tìm túi xách bị rút do Dịch Tử Xá nổi cơn tối qua.

Túi xách rút ở sofa, còn quần áo cả 2 thì không thấy đâu, cô tưởng anh quăng nó vào rổ đồ bẩn. Anh xuất thân giàu có, trà đến đưa tay cơm đến há mồm, cái gì cũng không làm, đại thiếu gia làm biếng.

Tìm được di động trong túi xách, cô mở máy, thấy trên màn hình báo có tin nhắn mới, là Dịch Tử Xá gửi.

Cô hoài nghi ấn mở, nội dung tin nhắn lập tức xuất hiện.

Rất ngắn, chỉ vài chữ, trên thực tế là 5 chữ.

Vợ à, anh yêu em.

Cô trợn mắt há hốc mồm nhìn 5 chữ ngắn ngủn, cố gắng, cố gắng thật nhiều mà không thở nổi.

Hô hấp ngừng, không khí vốn đang lưu chuyển quanh cô cũng ngừng, tim cô đập loạn không có dấu hiệu ngừng, ngược lại càng lúc đập càng nhanh, đập bình bịch kịch liệt.

Bình tĩnh..... Bình tĩnh lại.....

Vợ à, anh yêu em.

Cái này thật là tin nhắn anh gửi cô sao? Cô có nhìn lầm người gửi rồi không?

Cái này là thật lòng anh sao? Hay có người dùng điện thoại của anh chọc cô?

Từ trước tới giờ chưa bao giờ anh gọi cô là vợ, nhưng tối qua, hình như anh có gọi cô như thế, ngay lúc cô bị anh làm một sắp ngủ, sắp bất tỉnh tới nơi.....

Vợ à, anh thích hương vị của em. Vợ à, anh thích giọng nói của em. Vợ à.... Vợ à..... Anh thích em..... Anh yêu em.....

Lòng cô lung lay vì kí ức tối qua.

Cô tự tưởng tượng ra? Hay anh thật đã nói với cô 3 chữ này?

Nước mắt nhòe hết tầm mắt, cô nhịn không được khóc vì quá vui, không tin nổi anh ấy yêu cô, đây đúng là thật chứ? Nhiệt tình tối qua, còn đưa quà tới nhà mẹ đẻ cô, còn cả tin nhắn này.....

Là thật, anh ấy yêu mình, anh ấy yêu mình.

Một mình vừa khóc vừa cười trong phòng khách 1 lúc, cô mới nhớ ra chuyện phải gọi điện cho Dịch Tử Xá.

Cô hít hít cái mũi, đằng hắng giọng, xác định sẽ không tố cáo mình vừa khóc, mới gọi điện cho anh, kết quả tổng đài thông báo đầu bên kia đã tắt máy.

Sao có thể tắt máy? Hết pin à?

Suy nghĩ 1 chút, cô đến thư phòng tìm số điện thoại công ty anh.

Căn phòng bị khóa trái lúc trước là thư phòng kiêm phòng làm việc của anh, vì từng có nhân viên vệ sinh nhận hối lộ mà đánh cắp bản sao hợp đồng kinh doanh của công ty, tiết lộ cơ mật nên anh mới khóa trái nó lại. Bất quá chị A Thanh chưa dám làm gì đã chủ động nghỉ việc, anh không khóa phòng nữa.

Mạnh Thiên Bình ngần ra, đến bây giờ mới hậu tri hậu giác nhận ra 1 sự kiện, anh tin tưởng cô, không hề đề phòng.

Vì sao?

Thời gian họ quen biết không dài, chẳng hiểu gì về đối phương, vì sao từ nửa tháng trước anh đã không thêm đề phòng cô nữa?

Đáp án rất đơn giản.

Anh nói đúng, cô thật là kẻ ngốc, chuyện rõ ràng như vậy mà trước nay cô chẳng biết gì, tới tận bây giờ nghe anh thông báo rồi mới hậu tri hậu giác tỉnh ra, hiểu được anh đã sớm yêu mình, thậm chí trước lúc cô yêu anh, anh đã yêu cô rồi.

Mùi lại cay cay, Mạnh Thiên Bình cố hít hít, không cho phép lại rơi nước mắt lần nữa.

Điện thoại.

Đúng rồi, cô đang tìm số điện thoại công ty anh, gọi cho anh, mẹ còn đang chờ tin tức từ cô.

Đi vào thư phòng, cô thấy 1 phong thư trên bàn làm việc của anh, mặt trên phong bì có in số điện thoại công ty.

Cô trực tiếp nhấc máy bàn ấn số, sau đó có hướng dẫn từ đường dây, yêu cầu nhấn phím 0 để nhân viên tiếp chuyện, vì cô không biết số nội bộ của anh.

“Xí nghiệp Đạt Uy kính chào quý khách”. Điện thoại lập tức có người tiếp.

“Chào chị. Xin phiền chị có thể chuyển điện thoại đến 1 người cho tôi không?”. Cô hỏi.

“Đương nhiên có thể. Xin hỏi quý khách muốn tìm ai?”.

“Dịch Tử Xá”.

“Xin hỏi lý do tìm người của quý khách ạ?”.

“Chuyện nhà”.

Đầu bên kia lập tức im lặng.

5 giây sau – “Xin hỏi lý do tìm người của quý khách ạ?”. Đối phương hỏi lại lần nữa.

“Tôi là Mạnh Thiên Bình, chị cứ nói vậy là được”. Mạnh Thiên Bình đổi cách trả lời.

“Xin quý khách chờ 1 chút”. Đối phương nói xong, để cô nghe nhạc chờ thật lâu mới tiếp điện thoại lại, trả lời cô. “Chị Mạnh, tổng giám đốc hiện tại đang bận, không rảnh tiếp điện thoại. Có thể phiền quý khách lưu lại số điện thoại không, tôi sẽ báo lại cho tổng giám đốc ngay khi có thể”.

Mạnh Thiên Bình vừa nghe đã biết ngay đối phương nói dối, vì Dịch Tử Xá thật đâu cần cô lưu số điện thoại lại cho anh?

“Không cần, cảm ơn chị”. Cô trả lời, sau đó ngắt điện thoại.

Xem ra gọi điện tới công ty tìm anh căn bản không được, trừ phi cô xác minh chính xác mình là vợ Dịch Tử Xá, nhưng vấn đề là có bao nhiêu người biết anh đã kết hôn?

Mây nhẩn lại, cô đành chiều nhấn gọi lại cho anh, nhưng vẫn đang tắt máy.

Xem ra, chỉ còn lại 1 cách duy nhất, đó là trực tiếp tới công ty tìm anh.

Gọi trước ẹ, Mạnh Thiên Bình rửa mặt chải đầu, thay trang phục ngoài, ghi địa chỉ công ty anh vào giấy và ra khỏi cửa.

Đài Bắc tắc đất tắc vàng, mà xí nghiệp Đạt Uy có thể xây ở khu đất lớn đến mức như thế, Mạnh Thiên Bình choáng váng.

Bây giờ, cô rốt cuộc biết vì sao lúc trước anh cho cô mượn 100 vạn không suy nghĩ, vì sao thường cười nhạo cô không dám quẹt thẻ mỗi khi ra ngoài mua sắm, vì sao hay nói “không đáng kể”, vì anh có rất nhiều tiền, nhiều đến mức cô không tưởng tượng được.

Anh và cô thật khác biệt như mây trắng và bùn đen, như trời và đất, nhưng anh lại nói anh yêu cô. Mạnh Thiên Bình cô rốt cuộc tích được bao nhiêu phúc mà đời này mới có thể gặp anh, yêu anh, rồi được anh yêu? Cô thật là....

Lắc đầu, bỏ ra khỏi ngực cảm xúc phức tạp, cô nhắc nhở chính mình mục đích đến đây, sau đó hít sâu 1 hơi, bắt đầu bước, vào tòa nhà nguy nga vĩ đại trước mắt.

Đại sảnh lầu 1 rộng mở thoải mái, 3 nhân viên bảo vệ tuần tra tới lui, ánh mắt dừng lại trên người cô 1 chút, xác định cô vô hại rồi mới chuyển chỗ khác.

Cô đi vào thang máy, nhấn tầng xí nghiệp Đạt Uy.

Thang máy nhanh chóng đi lên, trong chốc lát đã dừng lại nơi cần tới.

Cửa thang máy mở, cô bước ra khỏi, đập vào mắt là bảng tên công ty thật lớn 4 chữ vàng “Xí nghiệp Đạt Uy” và logo in trên tường, nhìn rất chuyên nghiệp và vĩ mô. Mặt tiền thiết kế quây tiếp tân, 2 cô gái xinh đẹp ngồi sau quầy, tươi cười như nắng xuân.

Đúng là xí nghiệp Đạt Uy khí thế bức người lại khéo tạo thân thiện.

Cô sửa sang quần áo, đi đến bên quầy.

“Kính chào quý khách”. Cô tiếp tân xinh đẹp khẽ gật đầu chào, mỉm cười tiếp đón.

Mạnh Thiên Bình cũng mỉm cười lại 1 cái, mới mở miệng nói. “Chào chị, tôi tìm tổng giám đốc Dịch Tử Xá, có thể phiền chị thông báo 1 tiếng được không?”.

“Thực xin lỗi, quý khách có hẹn trước không ạ?”. Cô tiếp tân xinh đẹp lại mỉm cười.

“Không có, nhưng chỉ cần báo với anh ấy tôi là Mạnh Thiên Bình. Phiền cô”. Cô khách khí nói.

“Được, xin quý khách chờ cho 1 chút”.

Gật gật đầu, Mạnh Thiên Bình cảm thấy may mà cô tự mình tới, vì vừa nghe cô tiếp tân mở miệng chào, cô đã nhận ra ngay lập tức đây chính là giọng nói của người đã gạt cô là anh đang họp. Trong điện thoại không thể nhìn thấy vẻ mặt đối phương, cô có thể cho qua, mặc kệ chị ta, nhưng khi đã mặt đối mặt, cô không tin chị ta còn dám làm vậy.

“Alo, thư ký Trần đó sao? Dưới quầy có 1 vị khách tên Mạnh Thiên Bình muốn gặp tổng giám đốc, cô ấy nói chỉ cần nói tên cô ấy cho tổng giám đốc, tổng giám đốc sẽ chịu gặp”. Cô tiếp tân nói trong microphone. “Được. Dạ. Được. Tôi biết rồi ạ”.

Chị ta cúp điện thoại, Mạnh Thiên Bình nhìn chị ta không chuyển mắt, chờ kết quả.

“Chị Mạnh, thực xin lỗi. Thư ký Trần nói tổng giám đốc hiện đang họp, trong khoảng thời gian ngắn chắc không gặp được. Quý khách có muốn để lại số điện thoại hoặc hẹn trước không ạ?”.

“Có thể để tôi vào chờ anh ấy không?”. Cô trực tiếp hỏi, không muốn vòng vo vấn đề với chị ta.

“Cái này... Chỉ sợ khó ạ”.

“Có gì khó, tôi là phần tử khủng bố đe dọa tính mạng tổng giám đốc công ty chị sao? Tôi không ngại cho chị khám người, xác định xem trên người tôi có bomb có xăng hay bật lửa không”.

“Quý khách, chị làm vậy chúng tôi sẽ rất khó xử”.

“Tôi không muốn làm khó các chị, nên các chị cũng đừng làm khó tôi”. Mạnh Thiên Bình cố gắng nhẫn nại hết mức có thể. “Thật sự chỉ cần nói với Dịch Tử Xá là có Mạnh Thiên Bình tìm anh ấy là được, làm ơn đi, chị có thể chứ?”.

“Vừa rồi hẳn chị đã thấy, tôi đã thông báo rồi, nên không thể làm gì hơn”.

“Bực mình quá!”. Cô rút cuộc nhìn không được rửa 1 tiếng, vì cô nhìn nữa chắc nội thương luôn quá.

Bực mình quá đi! Cô muốn gặp Dịch Tử Xá 1 chút thôi, khó vậy sao?

Cô là vợ anh chứ có phải ai xa lạ đâu!

Dùng sức hít vào, thở ra, hít vào, thở ra, hít vào, thở ra.....

Không được! Cô vẫn không thể nuốt giận được.

Chuyển mắt, cô bước thẳng vào cánh cửa văn phòng bên cạnh quầy tiếp tân, cầu người không được chi bằng tự mình làm.

“Chị ơi, chị không vào được!”. Cô tiếp tân xinh đẹp phía sau cô hét lớn.

Mạnh Thiên Bình có tai như diếc, ngược lại càng chạy nhanh hơn, trong nháy mắt đã lướt qua cửa thủy tinh, xông vào trong công ty người ta. Phần kế tiếp : văn phòng Dịch Tử Xá ở đâu?

Cô còn do dự không biết nên quẹo trái, quẹo phải hay chạy thẳng phía trước, giọng nói cao vút của cô tiếp tân lại vang lên sau lưng. “Chính là cô ta!”. Đồng thời cánh tay cô bị người khác siết chặt.

“Chị à, mời chị ra ngoài có được không? Nếu không ra, chúng tôi sẽ kêu bảo vệ tới”. Giọng đàn ông uy hiếp.

Mạnh Thiên Bình thật sự muốn thét chói tai, nhưng tiếng nói quen thuộc thành linh vang lên ngăn cô lại.

“Các người đang làm gì đó? Buông cô ấy ra!”.

Giọng người trời chắc cũng chỉ tới đó thôi? Cô đoán trong lòng.

Cô lập tức quay đầu, thấy Dịch Tử Xá nhanh chóng chạy tới bên người cô, một tay gạt tay người đàn ông kia ra, một tay ôm cô vào lòng, sau đó trừng mắt về phía 3 người kia – 1 nhân viên nam & 2 cô tiếp tân vừa đuổi theo cô.

“Các người đang làm gì đó?”. Anh hét lên giận dữ, thanh âm cực lớn, hung hăng, làm 3 người kia co rúm lại. “Các người biết cô ấy là ai không?”. Anh rống tiếp. “Cô ấy là vợ tôi!”.

Tuyên ngôn đột ngột chấn động lòng người, bao gồm tất cả những người trong phạm vi tiếng rống của anh có thể chạm tới.

Tổng giám đốc kết hôn? Cô gái bé nhỏ thanh tú kia là phu nhân tổng giám đốc? Nhìn cô ấy nhỏ như nữ sinh trung học vậy, quan trọng là, cô ấy không sợ tiếng rống gầm gừ chấn động trời đất của tổng giám đốc?

Đáp án lập tức được xác nhận.

“Bà xã, sao em lại tới đây?”. Tiếng nói dịu dàng trước nay chưa từng có phát ra từ miệng Dịch Tử Xá, làm mọi người ở hiện trường ngẩn ra lần 2 – à không phải, là sợ hãi mới đúng.

Đó là tổng giám đốc thích rít gào của bọn họ à? Không thể nào. Lòng mày của tất cả đều nhướng lên cao, bộ dạng như bị ma nhập, trợn mắt há hốc mồm.

Mạnh Thiên Bình thiếu chút nữa phụt cười.

Mấy người này bị sao vậy? Cô tiếp tân xinh đẹp kia nhận ra mình đắc tội phu nhân tổng giám đốc mà cực kỳ sợ hãi cô còn hiểu được, chứ mọi người còn lại? Vì sao cũng mất hồn? Đúng là buồn cười quá.

“Em nhìn gì đó?”. Không thích cô nhìn người khác, Dịch Tử Xá đưa 2 tay quay mặt cô hướng mình.

Cô cười với anh, ánh mắt vì nhớ tới tin nhắn lúc trước mà mềm dịu hẳn đi.

“Em tưởng anh đang họp”. Cô nhẹ giọng.

“Đúng rồi, nhưng đang trong thời gian nghỉ thì vô tình nghe có 1 cô gái kì quái tới tìm anh”. Nói đoạn, anh nhìn cô nhàn mặt. “Sao em không nói em là vợ anh? Còn bị người ta coi là kì quái”.

“Em nói ra sợ người ta không tin, còn tưởng em bị điên”.

“Không tin cũng được, ít nhất có thể gọi anh chứng thực chứ không dám động tay động chân với em”. Nói xong, anh nhịn không được trừng mắt nhìn anh chàng dám động tay động chân với vợ mình, đối phương lập tức sợ tới mức nổi da gà.

“Có nơi nào nói chuyện được không?”. Mạnh Thiên Bình hỏi anh, cảm thấy nếu bọn họ không rời đi, 3 người kia thể nào cũng sợ phát khóc.

“Đương nhiên”. Anh gật đầu, vòng tay ra sau lưng cô, cùng bước vào thang máy.

“Chúng ta đi đâu?”. Cô mờ mịt.

“Văn phòng anh ở tầng 28”.

Cô trợn mắt, cô mới tới tầng 25, chưa phân trần gì đã xông vô thì tìm làm sao? Thật muốn té xỉu.

Thang máy đi lên tầng 28, Dịch Tử Xá dìu cô bước ra, lướt qua vài người, thấy tổng giám đốc ôm 1 cô gái đi qua trước mặt, mặt họ lập tức biến quái dị, vẫn cố giả bộ không có việc gì, để mặc họ bước vào văn phòng.

Văn phòng anh rộng quá sức tưởng tượng, rõ ràng được thiết kế cùng kiến trúc sư với căn nhà, sáng ngời, rộng mở, đơn giản, hiện đại, còn sơn màu xanh – màu anh thích nhất.

Cửa phía sau vừa đóng lại, Mạnh Thiên Bình đã lập tức bị anh ôm vào lòng, hôn lên môi.

Cô hơi bất ngờ, nhưng không ngăn được vòng tay qua cổ anh, đáp lại nụ hôn đó.

“Có nhận được tin nhắn anh gửi không?”. Trong chốc lát, anh hơi ngẩng đầu lên, cộp trán mình vào trán cô, khàn giọng hỏi.

“Có”. Cô đáp nhẹ 1 tiếng, dịu ngọt, trên mặt ửng hồng.

“Vậy em có gì muốn nói với anh không?”.

“Cám ơn anh”.

Anh lập tức nhàn mày.

“Em cũng yêu anh”. Cô nhanh chóng nhìn anh, ngượng ngùng bồi thêm 1 câu.

Anh nghe vậy lập tức cười tươi rạng rỡ, vừa lòng cực điểm, cúi đầu hôn cô cái nữa.

“Sao đột nhiên tìm anh? Khẩn cấp muốn nói với anh là em yêu anh sao?”. Ngẩng đầu, anh kéo cô ngồi xuống sofa, đặt cô ngồi lên đùi mình, vòng ôm cô.

Mặt cô lại đỏ, hờn dỗi trừng mắt liếc anh.

“Mới không phải đó”. Cô phủ nhận. “Di động anh gọi không được, tổng đài công ty lại không chịu nối máy, em đành tự đến tìm”.

“Tổng đài không chịu nối máy?”.

“Chắc các cô ấy nghĩ em khả nghi”.

“Em không nói em là vợ anh à?”.

“Nói lại càng khả nghi hơn à? Hẳn không ai biết chuyện chúng ta kết hôn?”. Cô nhìn anh.

Anh sững sốt, lập tức thề son sắt. “Từ hôm nay trở đi, không ai không biết”.

Mạnh Thiên Bình nhẹ nhún vai, tỏ vẻ cô không ngại. “Mẹ gọi điện nói với em, sáng nay có rất nhiều người mang quà tới, nói là anh đặt, chuyện gì vậy?”. Cô hỏi anh, đồng thời chỉ ra đây là nguyên nhân cô tới.

“Đó là sinh lễ”. Anh chu môi.

“Sinh lễ?”. Cô mờ mịt lặp lại.

“Cảm tạ mẹ đã nuôi lớn con gái và gả cho anh. Anh nghĩ nếu trực tiếp tặng tiền ẹ nhất định mẹ sẽ không lấy, nhưng nếu đã mua thành vật phẩm, mẹ không thể không nhận”. Anh nhếch miệng. “Trực giác của anh chuẩn không, bà xã?”.

“Anh căn bản không cần làm vậy”. Cảm động tràn cội lòng, cô nhìn anh, giọng khàn khàn.

“Đương nhiên cần. Em đã là vợ anh, mẹ em chính là mẹ anh, không có đạo lý nào con gái cuộc sống sung túc lại để cha mẹ sống khốn đốn, tuyệt đối không được để chuyện đó xảy ra, quan trọng nhất là – ”. Anh nhìn cô dịu dàng. “Anh không muốn em sống trong cuộc sống đầy đủ lại luôn áy náy vì người nhà khổ sở”.

Nhìn anh, nhớ tới câu “Anh biết rồi” anh nói ngày hôm qua, Mạnh Thiên Bình rốt cuộc không kìm được nhào vào lòng anh, gắt gao ôm lấy cổ anh, giống như muốn hòa mình vào trong anh, trở thành 1 bộ phận trong đó.

Vì sao anh tốt với cô như vậy, hết lòng như vậy, yêu ai yêu cả đường đi, hết thấy đều cứ như đương nhiên, cô có tốt vậy sao, có đáng giá để anh trả giá nhiều như vậy sao?

Không. Cô không tốt như vậy, tạm thời bây giờ thì không, nhưng sau này nhất định cô sẽ càng ngày càng tốt hơn, để anh không bao giờ có cơ hội hối hận vì đã yêu cô. Cô thề với trời.

“Chồng à”. Cô chôn mặt ở vai anh, lần đầu tiên gọi anh thân mật như thế.

“Ừ?”. Anh trả lời, sau đó bổ sung thêm 1 câu. “Anh thích em gọi anh như vậy”.

Cô không tự chủ được mỉm cười, chậm rãi ngẩng đầu lên từ lòng anh. Hốc mắt cô ngập nước, vừa lo lắng vừa dạt dào yêu thương.

“Em yêu anh”.

Câu trả lời của anh là vuốt ve mặt cô, tiếp tục hôn cô thật dịu dàng, rất lâu, rất lâu –

10. Chương 10 End

Chương 10

Vốn dự tính ngày nghỉ cuối tuần cùng vợ về nhà mẹ vợ giúp bà sơn phòng, thuận tiện xem có cần đổi hoặc bỏ vật dụng gì không, không ngờ bữa ăn “Tân nương tuyển chồng” bị anh quên khuấy mất lại đột ngột nhảy xổ ra, quấy phá kế hoạch.

Ngắt điện thoại mẹ gọi tới, Dịch Tử Xá nhăn mặt khó chịu.

Mạnh Thiên Bình bưng trà nóng vào thư phòng, thấy mặt anh như vậy.

“Sao vậy anh?”. Cô quan tâm hỏi.

“Mẹ anh vừa gọi điện thoại nói địa điểm và thời gian của buổi gặp-mặt-thân-mật thứ 7 này”.

Cô tròn mắt, cảm giác có điểm kì quái mà không biết là cái gì, đành phải im lặng đưa chén trà cho anh.

Anh nhận, đặt xuống bàn làm việc, sau đó đặt cô ngồi lên đùi mình, ôm cô mà hỏi. “Em đang nghĩ gì? Nói cho anh biết”.

“Anh làm sao biết em đang nghĩ?”. Cô tò mò.

“Đoán”.

“Vậy cũng được nữa hả?”. Cô dở khóc dở cười.

“Vì em đột nhiên im lặng”. Anh trả lời đứng đần, sau đó lại hỏi. “Em đang nghĩ gì?”.

“Chỉ là 1 suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu thôi, em không nghĩ gì nhiều cả”. Cô im lặng trong chốc lát, rồi giải thích với anh, để anh khỏi hiểu lầm.

“Suy nghĩ lóe lên đó là gì?”. Anh muốn hỏi cho ra lẽ.

“Chỉ là... Ừm, vì sao anh không kể với mẹ anh chuyện anh đã kết hôn?”. Cô do dự 1 chút, lần nữa 1 chút, mới cúi đầu nhỏ giọng nói.

Anh ngạc nhiên. “Em không phải đang buồn vì anh chưa giới thiệu em cho ba mẹ đó chứ?”.

“Không phải”. Cô nhanh chóng phủ nhận, nhưng trong giọng nói vẫn nghe ra được 1 chút dễ bụng, thật là đáng yêu.

Dịch Tử Xá kim lòng không được ôm cô chặt hơn, hôn má cô, rồi giải thích.

“Giống như em hiểu tính mẹ em ra sao, thì anh cũng hiểu tính ba mẹ anh như vậy. Ba anh là hội trưởng hội chịu vợ, đáp ứng mọi yêu cầu của mẹ anh, muốn anh ngoan ngoãn đi dự mấy bữa ăn thân mật – yêu cầu duy nhất của mẹ anh gần 10 năm, nếu anh không đi nhất định sẽ bị ba đánh chết”.

“Về phần vì sao anh không kể ẹ biết chuyện chúng ta đã kết hôn, lý do cũng vì không muốn bị ba đánh chết. Chờ cự tuyệt đối phương rõ ràng đã, mới tới thẳng thần thú nhận và xin lỗi mẹ, kết quả tuy chỉ có 1, nhưng quá trình sẽ hoàn toàn khác, thậm chí kết cục của anh cũng khác luôn”.

Nhìn mặt anh nghiêm trọng, mặt Mạnh Thiên Bình cũng bắt gặp ánh mắt nghiêm trọng theo.

“Ba anh thật sự đánh anh à?”. Cô nhin không được hỏi.

“Tính anh hoàn toàn là phiên bản của ba đó, em thấy có hay không?”. Anh không đáp, hỏi lại.

Cô nhìn chăm chú, sau đó lắc đầu. “Không đâu. Nếu anh thật sự giống tính ba, vậy ba sẽ không đánh người”.

“Vì sao?”.

“Vì anh cũng không đánh người”.

Nghe thấy cô trả lời không chút do dự, Dịch Tử Xá nhin không được cười khê 1 tiếng, cúi người hôn cô.

“Không được chắc chắn như vậy, thực tế anh sẽ đánh người, nhưng chỉ không đánh trẻ con & phụ nữ thôi, ba anh cũng vậy. Đáng tiếc, anh không phải phụ nữ, cũng không phải trẻ con, nên anh phải thận trọng như vậy, hiểu chưa?”.

“Cho nên ba anh thật sự sẽ đánh anh?”.

“Nếu anh dám chọc mẹ anh tức giận hoặc đau lòng thì – đúng vậy, ba sẽ đánh”. Anh gật đầu.

Mạnh Thiên Bình vẫn cảm thấy khó hiểu, vì cô không thể tưởng tượng được cảnh anh bị đánh sẽ ra sao.

“Nguy rồi!”. Đột nhiên, cô cứng đờ cả người, la lên.

“Làm sao vậy?”.

“Chuyện chúng ta kết hôn tạm thời không được nói cho ba mẹ anh biết, vậy mà hôm nay anh lại la lớn trong công ty em là vợ anh, chuyện này nếu ba mẹ anh nghe được, thì phải làm sao?”. Cô lo lắng bối rối. “Trời ơi, không chừng bây giờ họ đã nghe được rồi!”.

“Yên tâm, nếu bọn họ nghe được, điện thoại trong nhà hoặc chuông cửa đã sớm vang inh ỏi rồi”. Anh trấn an cô, miệng cười rộng tới mang tai.

“Anh còn cười được?”. Cô khó tin nhìn anh.

“Vì em lo lắng cho anh”.

“Đó là đương nhiên, anh là chồng em, sao em không lo lắng cho được?”.

Câu trả lời của cô lại làm miệng Dịch Tử Xá rộng ra suýt chút nữa tới ót, tiếp theo anh hôn cô thật sâu, ôm cô rất chặt.

“Em là của anh, vĩnh viễn là của anh”. Giọng anh tràn ngập dục tình.

“Dạ”. Cô không hề dị nghị gật đầu đáp lại.

“Như vậy”. Anh kéo giãn khoảng cách ra 1 chút, phi thường nghiêm túc, khẩn trương nhìn cô không rời mắt. “Em có đồng ý lấy anh không, Mạnh Thiên Bình?”.

Cô ngẩn người, đáp ngay. “Em đã lấy anh rồi còn gì”.

Anh lắc đầu. “Lúc trước là hợp đồng, còn hiện tại là vì... Khụ khụ!”. Anh ho 2 tiếng không được tự nhiên rồi mới xấu hổ nói. “Anh yêu em”.

Nước mắt ào ra từ hốc mắt Mạnh Thiên Bình, làm nhòe tầm mắt cô.

“Đáng chết!”.

Cô đột nhiên nghe thấy anh thấp giọng mắng, đồng thời kéo cô vào lòng vỗ về.

“Anh nói những lời này không phải muốn làm em khóc”. Anh ảo não nói.

Cô vòng tay ôm lấy cổ anh, khẽ sát đầu, lắc lắc, chùi những giọt nước mắt hạnh phúc vào lồng ngực anh.

Dịch Tử Xá luống cuống tay chân để cô ngừng khóc, thấy cô không có dấu hiệu dừng lại, rốt cuộc nhịn không được kéo cô đứng dậy, thô lỗ. “Đừng khóc, em còn chưa trả lời anh, cuối cùng em có chấp nhận lấy anh không?”. Khẩu khí có điểm dữ dằn, nhưng động tác rất dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt và trên mí mắt cô.

Mạnh Thiên Bình không ngăn được mình mỉm cười, vừa khóc vừa gật đầu với anh.

“Anh muốn nghe chính miệng em nói”. Anh nhìn cô chăm chú, giọng đột nhiên trở nên khàn khàn dị thường.

Cô ngẩng đầu lên hôn anh 1 cái, sau đó mới nói. “Em đồng ý”.

Giọng cô cũng nghèn nghẹn, rõ ràng mà thâm tình.

Đáy mắt anh nhiễm 1 tầng tình ý, dùng nụ hôn mà đáp trả.

Nắm tay vợ, Dịch Tử Xá và Mạnh Thiên Bình 2 người tình cảm ngọt ngào bước nhanh tới địa điểm gặp mặt.

Bọn họ đến sớm nửa tiếng so với giờ hẹn, cả 2 định lợi dụng thời gian dư để ăn mừng 1 tí, không ngờ khi bồi bàn đưa họ vào phòng ăn đã đặt trước, bên trong đã sớm có người ung dung ngồi ghế uống trà.

“Chết đi, Nhâm Duẫn Dực, đồ khốn nhà mày chạy tới đây làm gì?”. Anh nhịn không được mắng luôn.

“Đương nhiên tao tới xem diễn kịch”. Nhâm Duẫn Dực mỉm cười, nham hiểm như đang muốn hưởng thụ đại tiệc.

Bất quá khi ánh mắt anh dời xuống, nhìn 10 ngón tay giao nắm của Dịch Tử Xá và Mạnh Thiên Bình, tươi cười lập tức tắt ngúm, thay vào đó nhú mày nghi ngờ.

Anh lịch sự đứng dậy, phong độ vươn tay ra chào Mạnh Thiên Bình lần đầu gặp mặt. “Xin chào, em là –”. Lời còn chưa dứt, cánh tay đã bị người khác gạt đi.

“Vợ tao”. Dịch Tử Xá lớn tiếng.

Nhâm Duẫn Dực cứng họng trợn mắt, ngạc nhiên đến nổi á khẩu. Vợ?

“Mày giỡn cái gì? Mày kết hôn hồi nào?”. Anh hoàn hồn nhún nhún mắt.

“1 tháng trước”. Dịch Tử Xá lấy vẻ mặt ‘đường làm quan vô cùng rộng mở’ nhìn anh, trả lời.

“Giỡn hoài mày”. Nhâm Duẫn Dực trừng.

“Tao giỡn mày làm gì, muốn coi chứng cứ không?”. Anh giơ lên 10 ngón tay giao nắm của 2 người, rồi chìa nhẫn kết hôn ra cho bạn xem. “Đây là nhẫn kết hôn của tụi tao”.

Nhâm Duẫn Dực cắn môi, chân mày nhíu chặt nhìn anh trong chốc lát, đột nhiên lộ ra biểu tình như mới tỉnh ngộ. “Cái này là biện pháp thoát khỏi khốn quẩn của mày đó hả, giả kết hôn? Giỏi, đúng là không đoán ra được!”. Anh ngần không được, vừa cười vừa lắc đầu. “Bất quá mấy anh đây cảnh cáo chú em 1 tiếng, tân nương cũng không phải kẻ ngốc, chú nghĩ thoát được thoải mái à?”.

“Xem ra không có căn cứ xác đáng thì mày không tin tao đã thật sự kết hôn đúng không?”. Dịch Tử Xá thở dài, nói xong liền rút bóp ra quăng về phía bạn. “Nhìn tên người phối ngẫu trong chứng minh đi”.

Nhâm Duẫn Dực nghi ngờ nhìn anh, sau đó mới mở bóp ra, tìm được chứng minh thư, xoay ngược lại.

“Đáng chết!”. Anh đột nhiên rửa, ngẩng đầu trừng thẳng bạn không biết nhẫn nại, hề kích động sẽ làm ra chuyện không có đầu óc. “Dịch Tử Xá, mày đang làm cái quỷ gì?”. Anh thật không dám tin vì muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân sắp đặt này mà nó dám giỡn quá hóa thật đăng kí kết hôn luôn!

“Có gì mà quỷ? Đã nói với mày cô ấy là vợ tao, tao đã kết hôn rồi, mày còn không tin”. Dịch Tử Xá thoải mái nhún vai, sau đó nắm tay Mạnh Thiên Bình đi tới ghế ngồi, thật cẩn thận dìu cô ngồi xuống. “Đến đây, cẩn thận 1 chút”.

Nhâm Duẫn Dực bị hành động khác thường đó dọa trợn mắt há hốc mồm, trông mắt thiếu chút nữa lòi ra ngoài.

Làm ơn đi, tên có vẻ mặt dịu dàng, cử chỉ nhỏ nhẹ, ăn nói ân cần này là thằng bạn Dịch Tử Xá không biết nhẫn nại, to mồm, mỗi khi nói chuyện giống như cãi lộn còn không nói chuyện thì như đầu gấu xã hội đen mình quen biết 30 năm nay sao?

Tuy rằng bề ngoài giống, trên thực tế là giống như đúc, nhưng nó tới chỗ nào không sạch sẽ, không cẩn thận bị trúng tà hay ma nhập vô à?

“Tử Xá, mày có khỏe không đó?”. Về mặt anh quan tâm thăm hỏi. “Gần đây mày có tới nhà tang lễ hay nghĩa địa linh tinh nào không?”.

Quen biết nhau cả đời, Dịch Tử Xá làm sao không hiểu ý Nhâm Duẫn Dực.

“Tao khỏe lắm, không có trúng tà trúng gió gì hết”. Anh trợn mắt.

“Rất nhiều người trúng tà lúc đầu đều thấy mình khỏe, không sao”. Nhâm Duẫn Dực trưng ra bộ mặt nghiêm túc.

“Cho nên mày muốn tao đâm cho 1 cái, mới tin tao không sao chứ gì? Nếu vậy tao chấp nhận, tới đây”. Dịch Tử Xá nói xong nắm tay lại thành nắm, về mặt âm trầm nguy hiểm, từng bước tới gần anh.

“Được rồi, tao tin mày không sao hết, tao tin”. Nhâm Duẫn Dực lập tức lùi về sau, giơ tay lên ôm đầu.

“Thật đáng tiếc, tao còn tưởng mình có cơ hội luyện bấp tay”. Dịch Tử Xá dừng lại, khẩu khí thất vọng, chọc Mạnh Thiên Bình nhện không được bật cười.

“Nó là Nhâm Duẫn Dực, thằng khốn nạn cá tính ti bỉ, giảo hoạt, nham hiểm ngoại cỡ”. Anh giới thiệu với cô.

“Ê, tao thiếu tiền mày hả thằng quỷ? Dìm hàng nhau dữ vậy!”. Nhâm Duẫn Dực nhện không được lên tiếng kháng nghị.

“Cô gái xinh đẹp này là Mạnh Thiên Bình – vợ anh đó chú”. Không để ý bạn kháng nghị, Dịch Tử Xá tiếp tục giới thiệu đôi bên. “Còn nữa, mày nói nhỏ nhỏ thôi, đừng có to mồm dọa con tao”.

“Ha! Ha!”. Nhâm Duẫn Dực cười 2 tiếng trào phúng. “Mày coi lại mày đi, nói chuyện còn to hơn sét đánh mà kêu ai nói nhỏ? Mày cái thằng này, rốt cuộc có biết không –”. Nói chưa xong, mặt đã đơ cứng ngắc.

Con? Ánh mắt anh bất giác nhìn về phía Mạnh Thiên Bình, lập tức hiểu ra.

Không thể nào. Anh tự nhủ.

“Chẳng lẽ em bé?”. Anh hỏi.

“Trong bụng vợ tao, cô ấy mang thai!”. Dịch Tử Xá ngăn không được hưng phấn, lớn tiếng tuyên bố, cao hứng sắp bay lên ngọn cây tới nơi.

Buổi sáng tỉnh lại, anh như mọi ngày định hôn chào buổi sáng vợ yêu, ai ngờ cô trợn mắt lên, tay duỗi ra, sét đánh không kịp bưng tai đẩy anh ngã ngược về giường, làm anh nhất thời tổn thương không chịu nổi, tưởng vợ chán mình rồi.

Chỉ là ý nghĩ còn nghĩ chưa xong, vợ yêu đã bay nhanh xuống giường, chạy xa khỏi anh.

Anh ngây như phỗng trố mắt nhìn, còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì, trong phòng tắm bỗng có tiếng nôn mửa, làm anh sợ quá vọt xuống giường vào trong phòng tắm, thấy cô ôm bồn cầu nôn không ngừng.

Sau, tất nhiên anh không phân trần gì lập tức mang Mạnh Thiên Bình đến bệnh viện khám, sao biết bác sĩ khoa dạ dày khám xong, đột nhiên hỏi 1 câu –

“Hai người có muốn tới khoa phụ sản kiểm tra 1 chút không?”.

Khi đó anh như bị sét đánh, không động đậy nổi, khó tin, nhưng nói trở về, người bị sét đánh cháy sém lông tóc không ai mừng rỡ như điên giống anh cả.

Vì thế, bọn họ chạy từ khoa dạ dày tới khoa sản đăng kí, 1 giờ sau, bọn họ nghe từ miệng bác sĩ 1 câu –

“Chúc mừng 2 anh chị, 2 người sắp làm ba mẹ rồi”.

Nói thật, Dịch Tử Xá đã quên làm sao mình rời bệnh viện được, chỉ biết sau khi anh hồi phục, người đã đứng ở bãi đỗ xe, lòng ôm bà xã cười không thể nhịn, liệu mình ngăn bản thân quá mức hưng phấn, cứ muốn ôm cô đi về nhà luôn.

Tóm lại, 9 tháng nữa anh sẽ làm cha.

Vấn đề sau đó đều chu toàn, ba mẹ anh biết chuyện này rồi, bảo đảm anh lập công chuộc tội, trắng án được thả ngay, muahahaha....

“Ha ha...”. Quá sức sung sướng, anh rốt cuộc nhịn không được cười ha ha tiếp.

Nhâm Duẫn Dực cứng họng trợn mắt, tin tức quá mức thành linh làm anh nói không nên lời.

Anh rất muốn kêu nó dừng giỡn nữa, nhưng theo hiểu biết của anh về nó, anh sẽ nhận ra ngay nó giả bộ hay thật lòng. Thăng khôn này vui đến sắp lên cơn điên!

Cho nên vừa rồi mỗi câu nó nói đều là thật? Bao gồm kết hôn, cô gái xinh đẹp này là vợ nó, rồi vợ nó có thai, nó có con?

“Thật sự rất khoa trương”. Anh không tin được lắc lắc đầu, thì ào.

Ai ngờ sự tình phát triển tới mức này đâu?

Hơn 1 tháng trước, 4 người bọn họ còn đang tâm niệm câu “Không có tự do thì chết còn hơn”, quyết định bảo vệ đời độc thân và sự tự do của mình.

Kết quả sao? 1 tháng sau, anh yêu cô dâu giả, còn có vị hôn thê, hận không thể dắt tay cô ấy ngay vào lễ đường, không ngờ Dịch Tử Xá còn nhanh chân hơn, trừ kết hôn, có vợ, nó còn chế tạo được cả con rồi!

Làm ơn, muốn dọa người cũng nên có giới hạn chứ? Quá đáng rồi nha.

Ghế bị đẩy ra, vị hôn phu yêu mến Quan Tiểu Ngưng của anh tò mò nghi hoặc đi đến bên cạnh.

Đi theo cô còn có nữ nhân vật chính của bữa ăn hôm nay – Quan Tử Ngâm, mặt cô này cũng nghi hoặc luôn, 2 người chẳng hiểu gì đứng nhìn Dịch Tử Xá cười to.

“Sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”. Quan Tiểu Ngưng thì ào trộm hỏi Nhâm Duẫn Dực. Sao cô với Tử Ngâm vừa đi toilet về, trên bàn lại xuất hiện thêm 1 người kì quái vậy nè?. “Anh ta là ai vậy? Là Dịch Tử Xá sao?”.

Nhâm Duẫn Dực gật đầu, ôm vị hôn thê vào lòng, nhìn cô chăm chăm.

Tuy rằng việc bị anh ôm quá bình thường, nhưng mặt anh biểu tình quái dị làm Quan Tiểu Ngưng hơi lo.

“Làm sao vậy?”. Cô hỏi.

“Chúng ta kết hôn trước được không, Tiểu Ngưng? Nếu thật sự muốn cùng Quan Tử Ngâm mặc áo cưới đi vào lễ đường thì đến lúc đó chúng ta làm lại cho cô ấy ưng lòng”. Nhâm Duẫn Dực thật sự, thật sự nghiêm túc nói với cô.

Quan Tiểu Ngưng bất ngờ ngậy người, nhin không được phụt cười. “Anh đang nói gì vậy?”.

“Duẫn Dực, cô ấy là ai thế?”. Lần đầu tiên thấy thẳng bạn thân mật với phụ nữ như vậy, Dịch Tử Xá trố mắt, mở miệng hỏi.

“Vị hôn thê của tao”. Nhâm Duẫn Dực đắc ý trả lời, giống như đang ôm được bảo bối trong lòng.

Dịch Tử Xá nhú mày.

Nhâm Duẫn Dực nâng cằm, lấy bộ dáng khiêu khích nhìn anh, giống như đang hỏi : Sao, bộ không được hả?

Câu trả lời của anh là kéo vợ yêu về bên người, dặt tay cô, chu môi nói. “Vợ tao”.

Nháy mắt, cả bàn chìm vào im lặng, không biết nói gì mà đỡ.

“Cho nên”. Nữ nhân vật chính hôm nay – Quan Tử Ngâm rốt cuộc không trốn nữa, xuất đầu lộ diện, đánh vỡ im lặng trong bàn. “Đối tượng thân mật của tôi hôm nay là Dịch Tử Xá, đã kết hôn có vợ rồi?”.

“Cô là ai?”. Dịch Tử Xá nhìn về phía cô, vẻ mặt nghi hoặc mở miệng.

“Đối tượng gặp mặt thân mật của anh hôm nay, Quan Tử Ngâm”. Cô nhin không được liếc mắt xem thường, lời vừa rồi cô nói còn chưa đủ rõ sao?

“Cô? Xà yêu?”. Dịch Tử Xá ngạc nhiên bật thốt lên.

“Xà yêu?”. Cô hoài nghi hỏi lại.

“Nói sai rồi, xà yêu trong mơ thôi, trong hiện tại phải nói là A Hoa ngu ngốc* mới đúng”. Dịch Tử Xá nhanh miệng sửa, Mạnh Thiên Bình biết đến sự tồn tại của “xà yêu” không kịp ngăn, xấu hổ đỏ hết mặt mày.

(*A Hoa ngu ngốc = có thể là 1 nhân vật trên TV??? Ai đọc bộ đầu tiên của Hệ liệt Tân nương tuyển phu hay còn gọi là Hệ liệt Tứ đại thiếu gia là hiểu à :>)

“Tử Xá”. Cô thấp giọng kêu.

“Sao vậy?”. Anh lập tức cúi đầu dụi dằm hỏi.

Nhâm Duẫn Dực hiểu ra, cười to. “A Hoa ngu ngốc? Ha ha ha...”.

Anh cười to đến mức Quan Tiểu Ngưng bị anh ôm trong ngực cũng rung theo.

“Duẫn Dực?”. Cô thật không hiểu chuyện gì làm anh cười đến phát điên như vậy.

“Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, nó đi theo 2 em, núp trong tối nhìn ra, lúc đó em giả dạng.... đúng là rất giống A Hoa ngu ngốc, ha ha...”. Nhâm Duẫn Dực miễn cưỡng nín cười, giải thích, giải thích chưa được 1 nửa lại ngăn không được cười tiếp.

“Hai người? Mày với cô ấy? Còn cô nàng này?”. Nghe thấy lời thẳng bạn, Dịch Tử Xá không hiểu gì cả, lơ mờ nhìn về phía Quan Tử Ngâm. “Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”.

“Tốt lắm, cuối cùng cũng có người nói vào trọng điểm”. Quan Tử Ngâm gật đầu đồng tình, khoanh 2 tay trước ngực nhìn 2 cặp nam nữ, thông thả nói. “Hiện tại chuyện gì đang xảy ra vậy? Còn nữa, bữa ăn thân mật hôm nay có cần tiếp tục nữa không? Ai làm ơn nói cho tôi biết với?”.

Sau đó... Kết quả là... Ủa, là vậy đó.

Kết cục : bữa ăn thân mật trở nên phần khích kì lạ không thể tả!

Kết Thúc

“Dịch Tử Xá, mày lặn ra đây cho ba!”.

Tiếng gầm như sấm rền bất ngờ vang lên ngoài cửa lớn, làm Dịch Tử Xá đang chuyên tâm nghiên cứu sách mang thai trên sofa nhảy dựng, gấp rút vọt ra cửa, cách 1 tiếng cửa mở toang, anh lách người ra ngoài, rồi nhanh chóng đóng cửa lại.

“Mày đang làm cái quỷ gì? Sao đóng cửa lại? Không muốn hàng xóm trên lầu nghe mày bị ba la đúng không?”. Ông Dịch tức giận rít gào.

“Mình à, nhỏ giọng, mình cứ ầm ỹ như vậy sẽ ảnh hưởng tới hàng xóm xung quanh”. Bà Dịch vỗ vỗ tay chồng.

“Được rồi, anh nhỏ giọng”. Ông lập tức gật đầu nghe theo, sau đó trở lại bộ dạng mãnh thú quát con trai. “Còn không mau mở cửa để ba mẹ vào nhà?”.

“Ba mẹ có thể vào, nhưng ba làm ơn đáp ứng con nhỏ giọng xuống, vì vợ con đang ngủ”. Dịch Tử Xá nói với ba.

“Mày nói cái gì, tiểu tử thôi này! Chiều này gạt được người khác, đừng hòng lừa ba!”. Ông Dịch giận không thể át lại rít lên.

“Mình à, để em nói chuyện với Tử Xá đã được không?”. Bà Dịch lại mở lời, lập tức ông Dịch gật đầu im lặng, nhưng mà vẫn không ngừng liếc con trai.

“Tử Xá, mẹ nhận được điện thoại Tử Ngâm gọi tới, con bé nói con đã có vợ rồi, đáng tiếc nó không có phúc phận làm con dâu của mẹ. Cái này rất cuộc là chuyện gì xảy ra? Con kết hôn lúc nào, sao mẹ không biết?”. Bà Dịch vẽ mặt cực kì nghiêm nghị hỏi anh.

“Chuyện này rồi con sẽ kể từ từ ẹ nghe, trước hết con báo ẹ 1 tin đã, mẹ, mấy tháng nữa mẹ sẽ làm bà nội, vì vợ con đang mang thai!”. Dịch Tử Xá lật đật nói liền.

“Con nói gì, thật hả?”. Bà Dịch sững sốt ngẩn cả người, vui mừng hỏi lại.

“Là thật”. Anh gật đầu thật mạnh. “Sáng nay tụi con mới đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói cục cưng được 4 tháng rồi”.

“Trời ơi, mình à, anh có nghe thấy không? Chúng ta sắp có cháu bé!”. Bà Dịch cực kì hưng phấn quay đầu nói với chồng, rồi lại lập tức quay sang hỏi con. “Con dâu của mẹ đâu? Con bé đang ở đâu? Thân thể sao rồi, có chỗ nào không thoải mái? Trời à, mẹ sắp làm bà nội rồi, không phải mơ chứ? Mình ơi?”. Bà lại quay đầu nhìn chồng.

“Không phải”. Ông Dịch kiên nhẫn nhắc lại, thấy vợ cười, ông cũng cười theo.

Nhìn ba mẹ đều đang cười, Dịch Tử Xá cũng cười luôn.

Nhìn đi, chẳng phải anh đã nói anh có thể qua ải an toàn, trắng án được thả ngay lập tức sao?

Vợ vạn tuế! Vạn tuế!

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-phai-co-nang-ban-than>